

**«ΠΙΧΝΩ ΤΟΝ ΚΟΥΒΑ ΜΟΥ
ΒΑΘΕΙΑ...»**

Έκδόσεις: Άνδρονίκη Π. Καπλάνογλου
Σμύρνης 10
50100 ΚΟΖΑΝΗ
Τηλ. 24610 25139

Κεντρική διάθεση: Βιβλιοπωλείο «Έλαφος»
Βασ. Γεωργίου 10
53100 ΦΛΩΡΙΝΑ
Τηλ. 23850 28868

Έπιμέλεια εξωφύλλου: Παντελής Π. Καπλάνογλου

Έκτύπωση: “ι+δ”
Φόν Κοζάνι 37
50100 ΚΟΖΑΝΗ
Τηλ. 24610 38417

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ Ν. ΚΑΝΤΙΩΤΟΥ

Ἱεροκήρυκος Κοζάνης

Ἐπισκόπου Φλωρίνης

«ΡΙΧΝΩ ΤΟΝ ΚΟΥΒΑ ΜΟΥ ΒΑΘΕΙΑ...»

(ὁμιλία στὴν αἴθουσα τῶν «40 Μαρτύρων» Κοζάνης
στὶς 8-2-1959)

Ἐπιμέλεια - Σημειώσεις - Σχολιασμοὶ
Ἄνδρονίκης Π. Καπλάνογλου

Ἐκδόσεις

Ἄνδρονίκη Π. Καπλάνογλου

ΕΣΤΙΑ ΚΟΖΑΝΗΣ, 2004

Ἡ δύναμις τοῦ λόγου ἑνὸς ἱεροκήρυκος τῆς Κατοχῆς στὴν Κοζάνη, τοῦ Γέροντος ἐπισκόπου Φλωρίνης π. Αὐγουστίνου Καντιώτου, καὶ οἱ καρποὶ του καταγράφονται σ' αὐτὸ τὸ βιβλίον, στὸ ὁποῖο δίνω τὸν τίτλον «Ρίχνω τὸν κουβᾶ μου βαθειά».

Εἶνε ἓνα χρήσιμο ἱστορικὸ στοιχεῖο ἀπὸ ἓνα συγκλονιστικὸ λόγο τοῦ π. Αὐγουστίνου, ποὺ ἔγινε στὴν αἴθουσα τῶν «40 Μαρτύρων» στὶς 8-2-1959 καὶ τὸν παρακολούθησε πλῆθος λαοῦ, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς αἰθούσης μὲ μεγᾶφωνα.

Ζωγραφίζει τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως καὶ τὰ φιλόνηθρα αἰσθηματὰ τους. Ρίχνει τὸν «κουβᾶ» τοῦ θεοῦ λόγου βαθειά. Δείχνει τὸ τέλειον καὶ τὶς κορυφὰς τῆς ἀρετῆς. Τοὺς ἐλέγχει σὰν πατέρας γιὰ τὶς πτώσεις τους καὶ περιμένει τὴν καρποφορίαν τους.

Τὸ κήρυγμα αὐτὸ, ποὺ δημοσιεύεται ἐδῶ ἀπομαγνητοφωνημένο, ἐκδίδεται ὡς προάγγελος ἑνὸς ἄλλου μεγάλου βιβλίου μὲ πολλὰ κηρύγματα τοῦ Γέροντος, ποὺ ἔγιναν στὴν Κοζάνη καὶ βοήθησαν στὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τοῦ λαοῦ τῆς. Σ' αὐτὰ τὰ κηρύγματα ὀφείλεται ἡ ἴδρυσις πολλῶν φιλονηθρῶν ἰδρυμάτων τῆς.

Τὸ ἀφιερῶν ὡς τὴν πόλιν ποὺ γεννήθηκα καὶ ἀνατράφηκα, γιὰ νὰ θυμηθοῦν οἱ παλαιοὶ καὶ νὰ μάθουν οἱ νεώτερες γενεὲς τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου καὶ νὰ ὠφεληθοῦν πολλαπλῶς.

Στὸ τέλος παραθέτω ἓνα δείγμα ἀπὸ τοὺς καρποὺς τοῦ κηρύγματος, τὸ Οἰκοτροφεῖον τῶν «40 Μαρτύρων», τὸ ὁποῖον στὶς μέρες μας βομβαρδίζεται...

Τὰ παιδιὰ τοῦ Οἰκοτροφείου, ὡς τὰ πλέον ἀρμόδια, ὀμιλοῦν γιὰ τοὺς εὐγενεῖς καὶ γλυκεῖς καρποὺς του.

Ἀνδρονίκη Π. Καπλάνογλου

Α΄.

«ΔΟΞΑ ΤΩ ΘΕΩ ΠΑΝΤΩΝ ΕΝΕΚΕΝ»

*«Ὡς πτωχοὶ πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες,
ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες»
(Β΄ Κορ. 6,10)*

Αιδεσιμώτατοι πατέρες, προσφιλείς μου άκροαταί, άνδρες και γυναίκες, τής πόλεως Κοζάνης.

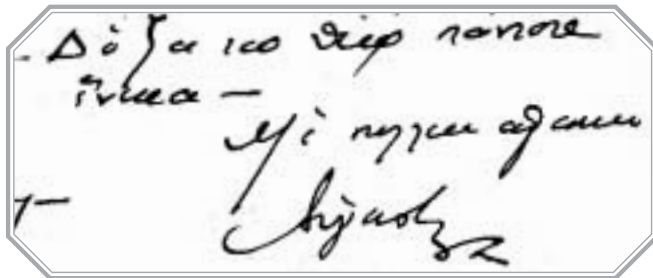
«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν». Αυτό ἦτο, ὅπως λέει ἡ ἱστορία, τὸ προσφιλές ῥητὸν τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, τοῦ ὁποῖου ἐμεῖς ἐν ταπεινώσει βαθεῖα ὁμολογοῦμε δημοσίᾳ, ὅτι δὲν εἴμεθα ἄξιοι «*λύσαι τὸν ἰμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ*» (Μάρκ. 1,7). Τὸ ῥητὸ αὐτὸ ἀνέφερε πάντοτε στὴ ζωὴ του ὁ ἱερὸς πατήρ, ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος· και εἰς ἡμέρας χαρᾶς και εὐτυχίας και εἰς ἡμέρας διωγμῶν και ἐξορίας· μέχρις ὅτου, με τὸ ῥητὸν

αὐτό, παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸν Κύριο· σὰν τὸ ληστή, ποὺ παρέδωσε τὸ πνεῦμα με τὸν ἄλλο ἐκείνο λόγο ἐπάνω στὸ σταυρό. Ἔχουν μεγάλη σημασία τὰ τελευταία λόγια ποὺ λέει ὁ ἄνθρωπος στὴ ζωὴ του. Ἄλλα λόγια λένε οἱ ἅγιοι και ἄλλα λόγια λένε οἱ ἀμετανόητοι. Ἐνῶ τὰ τελευταία λόγια τοῦ μετανοήσαντος ληστοῦ ἦταν «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42), τὰ τελευταία λόγια τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ποὺ ἐξέφραζαν τὴ ζωὴ του και μ' αὐτὰ ἔκλεισε τὰ χρυσόστομα χεῖλη του, ἦταν «*Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν*». Τὸ προσφιλές αὐτὸ ῥητὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ἀνέφερα και ἐγὼ τὴν περασμένη Κυριακὴ στὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου. Τὸ ῥητὸ τὸ ἴδιο τὸ ἀνέφερα στὴν ἀρχὴ τῶν ἐσπερινῶν ὁμιλιῶν και κηρυγμάτων, ποὺ με ἀξίωσε ἡ ἁγία Τριάς νὰ κάνω στὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Τὸ ῥητὸν τοῦτο τὸ ἐπαναλαμβάνω και μέσα στὴν αἴθουσαν αὐτῆ.

Εὐλογῶ, εὐχαριστῶ, δοξολογῶ μυριάκις τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Θεοῦ, ποὺ με ἀξίωσε ὕστερα ἀπὸ

τόσα ἔτη νὰ ὀμιλήσω εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην. Ἡ συγκίνησίς μου εἶνε βαθυτάτη· μᾶλλον μοῦ ἔρχεται νὰ κλαύσω παρὰ νὰ ὀμιλήσω. Εἶνε στιγμῆς στὸν ἄνθρωπο ποὺ δὲν θέλει νὰ ὀμιλῇ, παρὰ θέλει νὰ κλαίῃ. Εἶνε στιγμῆς ποὺ θέλει νὰ μένη σὲ κάποια ἔκστασι, σὲ κάποιο ὄραματισμὸ τῆς ψυχῆς. Ἄλλ' ἀφοῦ καὶ πάλι γιὰ τελευταία φορὰ συγκεντρωθήκατε ὡς ποίμνιο ἐκλεκτὸ τῆς ἱερᾶς ποιίμνης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, θ' ἀναγκαστῶ νὰ πῶ μερικὰς λέξεις, ὡς εἶδος ἀποχαιρετισμοῦ στὴν προσφιλῆ καὶ ἱστορικὴ πόλι τῆς Κοζᾶνης.

Δὲν ἔχω τίποτα
ἔννοια -
γιὰ πηγεὶ ἀφαινεῖ
ἀγαπᾷ

Ἡ αἴθουσα τῶν «40 Μαρτύρων»

Ἡ αἴθουσα αὐτή, ἀγαπητοί, εἶνε «σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων» (Γέν. 2,23) τοῦ ἱεροκήρυκος. Δὲν ἔχουν ἀξία τὰ ντουβάρια τῆς αἰθούσης ταύτης· ἀξία ἔχει ἡ ἱστορία, μὲ τὴν ὁποία εἶνε δεμένη ἡ αἴθουσα αὐτή. Μιὰ ἱστορία παρελθόντος, μιὰ ἱστορία ζυμωμένη μὲ δάκρυα καὶ αἷματα τοῦ ἱστορικοῦ τούτου λαοῦ. Δὲν ξεφύτρωσε ἔτσι τὸ κτήριο αὐτό. Ξεφύτρωσε κάτω ἀπὸ ὠρισμένας συνθήκας καὶ ὠρισμένα γεγονότα. Ἡ αἴθουσα αὐτὴ εἶνε καρπὸς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ποὺ ὅταν σπείρεται μέσα σὲ ἐκλεκτὲς καρδιὲς κάνει θαύματα, δημιουργεῖ ἔργα

εὐποιῆας καὶ πραγματικὸ ψυχικὸ πολιτισμὸ. Ἡ αἴθουσα αὐτὴ εἶνε τρανὴ ἀπόδειξις τῆς μεγάλης ἐκεῖνης ἀληθείας τὴν ὁποίαν σήμερον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διεκήρυξε ὁ κορυφαῖος τῶν ἀποστόλων, ὁ ἀπό-

στολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος εἶπε· ὅτι εἴμεθα πτωχοὶ ὅσο κανεῖς ἄλλος στὴ γῆ - ὑπῆρχαν ἄλλοι πτωχότεροι ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους; καὶ ὅμως, ἐνῶ εἴμεθα πτωχοί, «πολλοὺς πλουτίζομε». Λέει παρακάτω κάτι ἄλλο, ποὺ εἶνε μιὰ δυνατὴ ἀλήθεια στὸν κόσμον αὐτόν· «ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες» (Β΄ Κορ. 6,10). Δὲν ἔχομε τίποτε ἀπολύτως, ἀλλὰ κατέχομε τὰ πάντα.

Ἡ αἴθουσα αὐτὴ εἶνε ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας αὐτῆς τοῦ ἀποστόλου. Ἡ αἴθουσα αὐτὴ εἶνε καρπὸς τοῦ κηρύγματος. –Λάθος κάνεις. Δὲν εἶνε μόνον ἡ αἴθουσα αὐτὴ καρπὸς κηρύγματος. Προτοῦ νὰ γίνῃ ἡ αἴθουσα αὐτὴ, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐδῶ στὴν Κοζάνη, εἶχε καὶ ἄλλους καρπούς. Ἡ αἴθουσα δὲν εἶνε ὁ πρῶτος καρπός. Πρὸ τῆς αἰθούσης ταύτης, πρῶτος καρπός, ποῖος εἶνε, ἀγαπητοί;

Χριστούγεννα 1966: Χριστουγεννιάτικη γιορτὴ στὴν μεγάλη σκηνὴ τῆς αἴθουσας ποὺ μιλοῦσε ὁ π. Αὐγουστῖνος.

Ἀναδρομὴ στὸ παρελθόν

Ἀνατρέχομε πλέον στὸ παρελθόν. Ἡ διάνοιά μας, ἡ μνήμη μας, ἡ φαντασία μας, πετάει στὸ παρελθόν καὶ φτάνει σὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς χειρότερους χειμῶνας ποὺ βρῆκε τὴν Ἑλληνικὴ φυλὴ. Χειμῶνας πού, κοντὰ στὸν φοβερὸ παγετῶνα τῆς σκλαβιάς, προσετίθεντο οἱ παγετῶνες τῆς ψυχῆς, πού εἶνε χειρότεροι ἀπὸ τοὺς παγετῶνας τοῦ Βορρᾶ, καὶ προσετίθεντο στὸ μαρτύριο τῆς πατρίδος ἡμῶν. Τότε, τὸν χειμῶνα ἐκείνον τοῦ '42, ὡς ἓνας ἄγνωστος νεαρὸς ῥασοφόρος, μὲ ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ πατήσω τὰ εὐλογημένα χῶματα τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας. Κάθε βράδυ τὰ γύρω χωριά ἐκαίγοντο. Ἦταν ἓνα φρικτὸ θέαμα. Ἔβγαινες τὴ νύχτα ἔξω, ἀνέβαινες ψηλὰ στοὺς λόφους, καὶ ἔβλεπες νὰ καίγονται ὅλα τὰ μαρτυρικά μας χωριά, γύρω ἀπὸ τὸν Ἀλιάκμονα καὶ τὰ εὐλογημένα μας βουνά. Τὸ πρῶτ' ἑκατοντάδες γυναικόπαιδα, γυμνά, ξυπόλητα, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια,

ἤρχοντο μέσα στήν πτωχομάνα αὐτή, τὴν Κοζάνη. Τάφοι, σπίτια, προαύλια ναῶν, τὰ πάντα ἦταν κατειλημμένα.

1ος καρπὸς τοῦ κηρύγματος ἡ Ἑστία συσσιτίων

Τότε, μιὰ νύχτα, ἀνεβήκαμε καὶ ἡμεῖς στὸν ἄμβωνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ εἶπαμε, ὅτι· Ἡ πατρις εἶνε ἐν κινδύνῳ· ὀφείλομεν ἅπαντες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, νὰ λάβωμεν μίαν θέσιν συγκεκριμένη ἀπέναντι τοῦ προβλήματος ποὺ ἐδημιουργήθηκε. Μὲ καθαρὴ γλῶσσα, ποὺ δὲν θέλει ῥητορισμούς, εἶπαμε·

Ἀδέρφια Κοζανίτες! ἀπόψε θὰ πᾶτε στὰ σπίτια σας καὶ δὲν θὰ κοιμηθῆτε μέχρι τὰ μεσάνυχτα. Θὰ κάνετε προσευχὴ πρὸς τὸν Κύριον καὶ ἀγρυπνίαν, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσετε νὰ ἐλεήσῃ ὅλους ἐμᾶς. Ἄλλὰ μὴν ἀρκεσθῆτε τὶς ἡμέρες αὐτὲς μόνο σὲ προσευχὲς καὶ κομποσχοίνια καὶ πολυελέους. Σὲ τέτοιες ἐποχὲς χρειάζεται καὶ κάτι ἄλλο ἀνώτερο· χρειάζονται δάκρυα. Καὶ παραπάνω ἀπὸ τὰ δάκρυα χρειάζεται αἷμα, χρειάζονται θυσιῆς μεγάλης. Τὸ πρῶτῃ, προτοῦ ν' ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, νὰ ψάξετε —ἐλέγαμε—, Κοζανίτες, τὰ συρτάρια σας, τὶς ἀποθηκὲς σας, καὶ ὅ,τι βρῆτε μέσα σ' αὐτά, νὰ τὰ μοιράσετε στὰ δυό. Ἄν ἔχετε μιὰ ὀκᾶ τροφίμα, ἢ μισὴ δὲν εἶνε δική σας· εἶνε τοῦ πτωχοῦ, εἶνε τοῦ δυστυχισμένου ἀδελφοῦ μας· καὶ τὸ πρῶτῃ σᾶς περιμένω νὰ τὸ φέρετε στὸ γκαράζ...

Αὐτὰ εἶπαμε τὴ νύχτα ἐκείνη στὸν Ἅγιο Νικόλαο. Ὁμολογῶ, ὅτι αὐτὸ ποὺ ἠκολούθησε ὑπερέβη τὰς προσδοκίας μου. Θὰ μείνη, ὅσο ζῶ στὸν κόσμο, ἀλησμόνητη ἡ εἰκόνα ἐκείνη, ποὺ παρουσίασε τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἡ Κοζάνη. Ὅλος ὁ δρόμος, ἀπὸ τὴν πλατεία μέχρι τὸ γκαράζ, εἶχε σχηματίσει μιὰ οὐρὰ ἀφάνταστη. Μικροὶ - μεγάλοι κρατοῦσαν στὰ χέρια τους τὰ τρόφιμα ποὺ εἶχαν πάρει ἀπὸ τὰ σπίτια τους. Κανεὶς δὲν ἦρθε ἀδειανός. Ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, παιδιὰ ποὺ τώρα εἶνε μεγάλα, παιδιὰ ποὺ εἶνε τώρα πατέρες, νέες ποὺ εἶνε τώρα μητέρες, κρατοῦσαν καὶ δεχόταν τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου εἶχαμε γεμίσει τὶς ἀποθηῆκες.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα ἔγινε τότε, τὸν βαρὺ χειμῶνα ποὺ διήρχετο ἡ πατρίς μας. Τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ ἔκανε ἡ ἀγάπη, τὸ ἔκανε ὁ εὐγενὴς λαός μας.

Καὶ ἐὰν ἐπιτρέπεται νὰ ὀμιλήσω μὲ παράδειγμα·

Εἶστε βαθὺ πηγάδι, Κοζανῖται!

Σεῖς οἱ Κοζανῖται εἶστε τὸ πηγάδι τὸ βαθύ, ποὺ ἔχει μέσα πολλὰ νερά. Εἶστε βαθὺ πηγάδι, ποὺ τὸ νερὸ δὲν εἶνε στὴν ἐπιφάνεια. Δὲν εἶστε σὰν κ' ἐμᾶς τῆς νοτίου Ἑλλάδος, ἀψίκοροι, ὀργίλοι, ἐκδηλωτικοί, ἐκρηκτικοί. Ὅποιος δὲν σᾶς γνωρίζει, σᾶς θεωρεῖ ἓνα λαὸ ἀδιάφορο καὶ σᾶς ἀδικεῖ. Βόρειος λαός, ἀλλὰ μέσα στὰ βάθη τῆς καρδιάς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ὑπάρχει καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἐκκλησία, ἐξ ἴσου καὶ πολλάκις ἀνώτερη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἔχει ἡ νότια Ἑλλάδα.

Τὸ πηγάδι σας εἶνε βαθύ, δὲν εἶνε ἐπιπόλαιο. Ἄν ἔχη κανεὶς κοντὸ σχοινί, νερὸ δὲν βγάζει ἀπὸ τὴν Κοζάνη· ἂν ἔχη μακρὸ σχοινί, θὰ βγάλῃ.

Σεῖς εἶστε τὸ πηγάδι τὸ βαθύ. Ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος ἱερομόναχος Αὐγουστῖνος, ποὺ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ φιλήσω τὰ πόδια σας –δὲν τὸ λέω ἔτσι ἀπὸ μιὰ ταπεινολογία, ὁ Θεὸς ξέρει τὴν καρδιά μου, καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ μὲ ἀκοῦνε καὶ ὁ λαὸς ποὺ μὲ ἀκούει γνωρίζει—, ἐγὼ δὲν ἤμουν τίποτε ἄλλο παρὰ ἀπλῶς ἓνας κουβάς, ἓνας τενεκεδένιος κουβάς· καὶ δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ δέσω τὸ σχοινὶ στὸν κουβά. Ἔδεσα τὸ σχοινί, τὸ τρίπλοκο χρυσὸ σχοινί, τῆς πίστεως τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδος, καὶ αὐτὸ τὸ σχοινὶ τοῦ Χριστοῦ μας τὸ κατέβασα ὀργιᾶς βαθειά, μέσ' στὰ βαθειὰ κρυστάλλινα νερὰ τῆς πόλεως ταύτης. Καὶ ὦ, τοῦ θαύματος! Δὲν κουράστηκαν τὰ χέρια μου, δυὸ ὀλόκληρα χρόνια, νὰ βγάζουν νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι αὐτό, καὶ νὰ ποτίζουν αὐλὲς καὶ ψυχές. Καὶ τὸ πηγάδι αὐτὸ ἦταν ἀνεξάντλητο.

ὦ λαέ, εὐλογημένε! Δὲ' μοῦ κάνει καρδιά ἐκεῖ ποὺ ζῶ τώρα. Δυστυχισμένος εἶμαι ποὺ βρίσκομαι κάτω στὴν Ἀθήνα, σὰν ἀετὸς κλεισμένος σὲ ἓνα κλουβὶ βρώμικο καὶ ἀκάθαρτο. Τὸ εἶπα καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω· Ἄν ἡ πατρίς μας αὐτὴ ζήσῃ –καὶ θὰ ζήσῃ—, θὰ

ζήση ἀπὸ τὰ παιδιὰ τὰ ἀγνά, ποὺ βρίσκονται ἐπάνω στὰ ψηλὰ βουνά. Θὰ ζήση, ἂν ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ ἀποκτήσωμε πνεῦμα θυσίας καὶ ἡρωϊσμοῦ καὶ ἀφήσωμεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ψευδῆ μεγαλεῖα, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς κυνηγοῦμε.

Χθὲς σᾶς εἶπα, ὅτι εἶστε τὸ φρέαρ τὸ παρὰ τὴν θάλασσα. Καὶ ὅπως ἡ Σαμαρείτισσα γυναῖκα ἔρριξε τὸν κουβᾶ στὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ τὸ βαθὺ καὶ πότισε τὸν Χριστό, ἔτσι κ' ἐγὼ ἔρριξα μέσα στὰ βαθειὰ σας ρεύματα τὸ δικό μου τὸν κουβᾶ καὶ πότισα τὶς ψυχὲς τῶν πεινασμένων ἀδελφῶν. Ἄς εἶνε εὐλογημένοι.

Καὶ ὁ κουβᾶς βέβαια χρειάζεται. Ἄλλὰ τί νὰ τὸν κάνης τὸν κουβᾶ, κι ἂν ἀκόμη ὁ κουβᾶς εἶνε χρυσός, καὶ ἂν εἶνε μαλαματένιος, καὶ ἂν ἀστράφτη ἀπὸ διαμάντια, ὅταν δὲν ἔχουμε λαό, ἐὰν δὲν ἔχης πηγάδι; Συνεπῶς ἐκεῖ θέλω νὰ καταλήξω. Νὰ καταλήξω στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ συνεργασία λαοῦ καὶ ἱεροκήρυκος εἶνε ἐκείνη ποὺ ἔκανε τὸ θαῦμα.

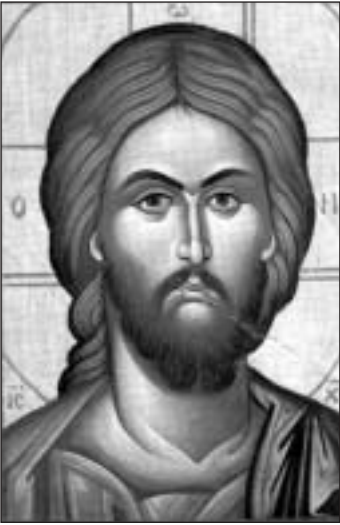
Ἡ ἀλήθεια δὲν εἶνε ὕβρις

Ἄλλὰ ὁ κατηραμένος, ὁ τρισκατάρατος σατανᾶς, ὁ μισόκαλος σατανᾶς, ποὺ μισεῖ τὸ καλὸ, μόλις ἀρχίσαμε νὰ στήνωμε τὸ συσσίτιο, μὲ 50 πιάτα, τότε ἄρχισε ὁ διάβολος νὰ τρίζη τὰ δόντια του.

Εἶνε ἱερὰ αὐτὴ ἡ ὥρα καὶ ἡ καρδιά μου πλημμυρίζει ἀπὸ τὰ πιὸ εὐγενῆ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης πρὸς ὑμᾶς, καὶ δὲν θέλω νὰ μολύνω τὴν ἀτμόσφαιραν αὐτὴν μὲ αἰσθήματα πικρίας καὶ δυσαρεσκείας καὶ ν' ἀναξέσω παλιὰς πληγές. Ἄλλὰ πῶς νὰ λησμονήσω; Ἄρχισαν νὰ λένε κατηγορίες φρικτές. Κατηγορίες ὄχι ἐκ μέρους ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν μὲ ἐγνώριζον, ἀλλὰ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μὲ ἐγνώριζον καλῶς. Ἐγνώριζαν τὴν ταυτότητά μου καὶ τὴν καταγωγή μου καὶ τοὺς γονεῖς μου. Ἐγνώριζαν καλὰ τὰ πάντα. Καὶ ἄρχισαν νὰ λένε: «Ὁ Αὐγουστίνος, ὁ ἱεροκήρυκας, εἶνε ὕβριστῆς· ὕβριζει...».

«Ὑβρίζεις»; Γιατί ὕβριζει; Δὲν ἀνοίγεις τὸ Εὐαγγέλιο; Θὰ δῆς μέσα... Ποιός, νομίζεις, ἐσύ, ὅτι ἦτο τὸ πιὸ εὐγενὲς στόμα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων; Δὲν πιστεύω νὰ ὑπῆρχε εὐγενέστερο στόμα ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Καὶ ὅμως ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐρχότανε στιγμὲς ποὺ σὲ ἄλλους μὲν ἔλεγε «ὦ ἀνόητοι» (Γαλ. 3,1), σ' ἄλλους δὲ πάλι

ἔλεγε ὅτι εἶνε «ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί», θερῖα ἀνήμερα καὶ χαραιοφάγηδες (Τίτ. 1,12). Δὲν πιστεύω νὰ ὑπῆρξε εἰς τὸν κόσμον ἄλλος εὐγενέστερος ἀπὸ τὸ Χριστό. Νὰ διαβάσης γιὰ τὸ Χριστό, ποὺ ἦτο ὁ εὐγενὴς τῶν εὐγενῶν, ὁ βασιλεὺς τῶν εὐγενῶν, καὶ ὁμως ἤρθε στιγμή ποὺ εἶπε ἐκεῖνα τὰ τρομερὰ «οὐαὶ» ἐναντίον τῶν γραμματέων καὶ τῶν φαρισαίων (Ματθ. 23,13). Εἶπε ἀκόμη γιὰ τὸ βασιλιᾶ, τὸν Ἡρώδη, ὅτι εἶνε ἀλεποῦ· «Εἶπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτη...» (Λουκ. 13,32). Δὲν θέλω ἐγὼ νὰ γίνω εὐγενέστερος ἀπὸ ἕναν Παῦλο, οὔτε εὐγενέστερος ἀπὸ τὸν Κύριό μου,

οὔτε εὐγενέστερος ἀπὸ αὐτοῦς. Ἡ ἀλήθεια δὲν εἶνε ὕβρις· ἡ ἀλήθεια εἶνε καθῆκον ἡμῶν τῶν ἱερωμένων. Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν νὰ ὁμιλήσωμεν.

«Ὑβρίζει». Καὶ μόνον «Ὑβρίζει»; Μᾶς βάψανε καλὰ τὰ ροῦχα μας μὲ κόκκινο, ἀπὸ τὰ καλυμμαύχια μας μέχρι κάτω. Τὸ κόστος ἦταν...

Εἶνε μιὰ ἱστορία, ποὺ δὲν θέλω τὴν ὥρα αὐτὴ νὰ τὴν ἀνακοινώσω πρὸς ὑμᾶς· γιατί ἔχω πει στὸν ἑαυτό μου, ἔχω βάλει ὄρκο στὸν ἑαυτό μου, νὰ πεθάνω καὶ νὰ κρύψω μέσα στὴ γῆ πολλά, πάρα πολλά μυστικά, ποὺ γνωρίζω κατὰ τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, τὶς φρικτές.

Σώθηκα σὰν ἁμαρτωλὸς

Σωθήκαμε. Σώθηκα ὄχι γιατί ἤμουν σπουδαῖος· σώθηκα σὰν ἁμαρτωλός(*). Πόσες φορές στὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνα χρόνια κινδύνευσά! Μετά, καὶ ἰδίως ὅταν κατέβηκα κάτω στὴν Ἀθήνα καὶ εἶδα τὴ βρωμιά, τὴν κοπριά τοῦ διαβόλου, εἶπα· Θεέ μου, ἔχω ἓνα παράπονο μαζί σου - συγχώρεσέ με· δὲ μ' ἔπαιρνες τότε ποὺ ἤμουν στὴν Κοζάνη καὶ μὲ κυνηγοῦσαν στοὺς δρόμους, νὰ πέσω κ' ἐγὼ στὰ καλντερίμια τῆς Κοζάνης, παρὰ νὰ ζῶ καὶ νὰ πίνω τὸ δηλητήριον;...

Μένω λοιπόν, γιὰ νὰ ἐξοφλήσω κ' ἐγὼ τὰ ἁμαρτήματα ποὺ ἔχω σὰν ἁμαρτωλός. Ὅσοι ἦταν καλοί, ὅσοι ἦταν ἅγιοι, ἄφησαν τὰ κορμιά τους στὰ ψηλὰ βουνά, λιβάνι καὶ ὀρόσημο αἰώνιο τῆς πατρίδος. Πιστεύω, ὅτι αὐτοὶ ποὺ φύγανε ἦταν οἱ καλοί, καὶ μείναμε ἔμεις οἱ κακοί, γιὰ νὰ ἐξοφλήσουμε τὰ ὑπόλοιπα γραμμᾶτια τῆς ζωῆς μας.

Τοὺς εἶπα τότε·

Ἔφησαν οἱ κακοί, γιὰ νὰ ἐξοφλήσουμε τὰ ὑπόλοιπα γραμμᾶτια τῆς ζωῆς μας.

Καὶ ἀρχίσαμε· «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος...».

(*) Αὐτὸ τὸ λόγο τὸν πιστεύει βαθειὰ ὁ Γέροντας. Ἔχει συναίσθησι τῆς ἁμαρτωλότητός του. Γι' αὐτὸ λέει· «Μὲ ἀφήνει ὁ Θεὸς στὴ ζωὴ, γιὰ νὰ ἐξοφλήσω τὰ ἁμαρτήματά μου». Ἐπίσης· «Προσευχηθῆτε, νὰ μὲ ἐλεήσῃ ὁ Θεός».

Καὶ ἄλλοτε πάλι· «Δὲν ἤμουν ἄξιος νὰ χύσω τὸ αἷμα μου γιὰ τὸ Χριστό. Τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου δίδεται ὡς δῶρο σὲ ἐκλεκτὲς ψυχές». Μετὰ ἀπὸ ἓνα μάθημα, σὲ συνεργάτες εἶπε· «Καλὰ αὐτὰ, Νίκη, ἀλλὰ θὰ σωθοῦμε»;

Κοντά μου τὰ πτωχαδάκια

Κοντά μας δὲν ἦταν οἱ μεγάλοι, κοντά μας δὲν ἦταν οἱ πλούσιοι, κοντά μας δὲν ἦταν οἱ ἄρχοντες τῆς πόλεως. Κοντά μας ἦταν ὁ πτωχὸς λαός. Τὰ πτωχαδάκια μαζευτήκανε κοντά μου. Καὶ ἀρχίσαμε μὲ 50, καὶ φτάσαμε στὰ 100 πιάτα· καὶ προχωρήσαμε στὰ 200, 500, 600, 800, 1.000, 2.000, 3.000, 5.000, 8.000! Μέρα - νύχτα. Καὶ ἡ Ἐστία ἐκείνη ἔγινε ἡ μεγαλύτερα Ἐστία τῆς Μακεδονίας.

Ὁ φιλέλληνας Βέγγερ

Τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Ἐστία ἀπέκτησε ἕναν μεγάλο φίλο. Ἄ, τὸν φίλο αὐτό! δὲν τὸν ξεχνῶ. Ἀπέκτησε ἕναν μεγάλο φίλο. Καὶ ὁ φίλος αὐτὸς δὲν ἦταν Ἕλληνας. Ὑπάρχουν Ἕλληνες μισέλληνες, καὶ ὑπάρχουν μὴ Ἕλληνες φιλέλληνες. ὦ, τί τρομερὰ ἀντίθεσις, ὦ, τί τρομερὸ ὀξύμωρο σχῆμα στὸν κόσμον αὐτόν· νὰ εἶσαι Ἕλληνας καὶ νὰ μισῆς τὴν πατρίδα σου· καὶ νὰ μὴ εἶσαι Ἕλληνας καὶ νὰ ἀγαπᾷς τὴν Ἑλλάδα! Ἐνας λοιπὸν μὴ Ἕλληνας, ποὺ δὲν γεννήθηκε στὰ χώματά μας, ἀλλὰ μέσα στὴν καρδιά του εἶχε τὴν πατρίδα μας, τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄφησε τὸ σπιτικό του, τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του, καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του βιάδιζε ἀπὸ σοκάκι σὲ σοκάκι. Καὶ ἦταν αὐτὸς Ἑλβετός, ἀπὸ τὴν εὐγενικὴ πατρίδα τῆς Ἑλβετίας. Τὸ ὄνομά του θὰ τὸ θυμοῦνται ἐδῶ οἱ παλαιότεροι· ἦταν ὁ ἀλησμόνητος Βέγγερ. Πόσο λυπήθηκα προχθές! Πάντοτε τὸν ἔβλεπα αὐτόν τὸν ἄνθρωπο. Ὅταν κατέβαινα κάτω στὴ Θεσσαλονίκη καὶ τοῦ ἔλεγα γιὰ τὴν Κοζάνη, μοῦ ἔλεγε· «Πάτερ μου, οἱ ἀποθῆκες εἶνε δικές σου· ὅ,τι θέλεις πάρε...». Πόσο λυπήθηκα προχθές! Ὅταν κατέβηκα στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ρώτησα γιὰ τὴν ἀγία αὐτὴ ψυχὴ, μοῦ εἶπαν ὅτι ἀπέθανε. Ἄς εἶνε τιμημένο τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ φιλέλληνας, ὁ ὁποῖος τόσο πολὺ βοήθησε τὴν πόλι τῆς Κοζάνης κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

2ος καρπὸς τοῦ κηρύγματος· ἡ αἴθουσα τῶν «40 Μαρτύρων»

Ὡστε ὁ πρῶτος καρπὸς τοῦ κηρύγματος, ἀδελφοί, ἦταν ἡ Ἔστια τῶν συσσιτίων, ἡ λαϊκὴ ἐστία, ἡ ὁποία λειτούργησε κατὰ τὸ διάστημα τῆς Κατοχῆς στὸ γκαράζ. Ὁ δεύτερος καρπὸς τοῦ κηρύγματος εἶνε ἡ αἴθουσα αὐτή. Καὶ ἡ αἴθουσα αὐτὴ ἔχει μεγάλη ἀξία. Γιατί;

Ἡ μὲν Ἔστια ἔγινε κάτω ἀπὸ τὸ διαρκὲς κήρυγμα τοῦ ἱεροκήρυκος, ποὺ γινόταν πότε στοὺς δρόμους, πότε στὸ γκαράζ, πότε στὰ χωριά, πότε ἀπὸ ἴδω, πότε ἀπὸ ἴκει. Δὲν ἔμεινε τόπος ποὺ νὰ μὴν ἐκήρυξα. Ὅτι ζήτησα, μοῦ τὸ ἔδωσε ἡ πόλις(*).

Δεῖ θὰ ξεχάσω ποτέ κάποιο μεγάλο πλατάνι, πέρα ἐκεῖ. Ἐνα τεράστιο ἱστορικὸ πλατάνι, διακοσίων καὶ πλέον χρόνων, ποὺ μέσα στὸν κορμὸ του βρήκαμε καρφιὰ καὶ ἄλλα ἀντικείμενα.

(*) Ἡ ἀγάπη ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων φαίνεται καὶ σήμερα, ὕστερα ἀπὸ 50 χρόνια. Οἱ γονεῖς, ποὺ ἔζησαν τὰ γεγονότα, μετέδωσαν τὴν ἀγάπη αὐτὴ καὶ στὰ παιδιά τους.

Ὁ Γεώργιος Σωτηρίου, ἀδελφὸς τοῦ Νικολάου Σωτηρίου, τελευταίου προέδρου τοῦ Συλλόγου, μιᾶ γιὰ τὸν π. Αὐγουστῖνο μὲ πολὺ σεβασμὸ καὶ λέει·

«Ἡ μητέρα μου ἀλλὰ καὶ ὁ πατέρας μου ἀγαποῦσαν τὸν π. Αὐγουστῖνο καὶ μᾶς μετέδωσαν αὐτὴ τὴν ἀγάπη. Ὅταν ἐρχόταν ὁ π. Αὐγουστῖνος στὴν Κοζάνη γιὰ κήρυγμα, τρέχαμε γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουμε. Τὸν βλέπαμε πολλές φορὲς καὶ ἰδιαίτερος στὸ γραφεῖο. Τὸν ἐπισκέφθηκα μὲ τὴν σύζυγό μου, ἕνα μῆνα μετὰ τὸν γάμο μας, στὸ γραφεῖο τοῦ Οἰκοτροφείου τῶν «40 Μαρτύρων» καὶ πῆραμε τὴν εὐχή του. —Πόσα παιδιά θὰ κάνετε; μᾶς ἐρώτησε. Καὶ ἡ σύζυγός μου ἀπήντησε· —Ὅσα θέλει ὁ Θεός, πάτερ. Ὁ π. Αὐγουστῖνος χάρηκε ἀπὸ τὴν ἀπάντησι καὶ μᾶς εὐλόγησε. Κρατήσαμε τὸν λόγο μας. Φέραμε στὸν κόσμο 5 ἀγόρια.

Πρὶν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι ὁ π. Αὐγουστῖνος ζήτησε νὰ κάνω φροντιστήριο καὶ νὰ βοηθῶ τὰ παιδιά τοῦ Οἰκοτροφείου τῶν «40 Μαρτύρων» στὰ Ἀγγλικά. Ἐνας λόγος τοῦ π. Αὐγουστῖνου ἔφτανε».

Στὴν ἐρώτησί μου ἂν ὑπῆρξε ποτέ μέλος τοῦ Συλλόγου τῶν «40 Μαρτύρων», ἀπήντησε· Ὅχι. Ὁ ἀδελφός μου ὁ Νίκος ἦτο, γιατί τὸν κάλεσε ὁ ἴδιος ὁ π. Αὐγουστῖνος, ἐμένα δὲν μοῦ τὸ εἶπε ποτέ.

(Περισσότερα γι' αὐτὸ θὰ μᾶς πῆ ὁ Γεώργιος Σωτηρίου· βλ. σελ. 75).

Πῆγα στὸ σπίτι ἐκεῖνο ποὺ τὸ κατεῖχε, τὸ ζήτησα γιὰ τὴν Ἑστία, καὶ μοῦ τὸ ἔδωσαν μὲ ὅλη τὴ χαρά. Καὶ ἄλλες καὶ ἄλλες πολλὲς δωρεὲς προσέφερε ἡ πόλις αὐτὴ γιὰ τὸ λαϊκὸ συσσίτιο.

Ἐκεῖνο τὸ συσσίτιο κρατήθηκε μὲ τὸ κήρυγμα. Ἐτοῦτῃ ἡ αἰθουσα ἔχει ἀξία, γιατί ἔγινε χωρὶς κήρυγμα! Δὲν ἀκούστηκε οὔτε ἓνα κήρυγμα. Ἐγίνε κάτω ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς διδασκαλίας τῆς προηγουμένης. Γιατὶ ὕστερα πιά ἀπὸ τὴν Κατοχή ἦρθε ὁ διωγμὸς ἐναντίον τοῦ ἱεροκήρυκος, καὶ ὁ ἱεροκήρυκας εἶχε ἱστορίες μεγάλες. Καὶ μόλις γλύτωσε ἀπὸ τὰ δικαστήρια τὰ ἀστυνομικά. Γιατὶ ἔκανε τὸ ἔγκλημα, τὸ μεγάλο ἔγκλημα νὰ ἐλέγξει στὴν Κοζάνη ὠρισμένα πρόσωπα. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ ἱεροκήρυκας δὲν ἐπετρέπετο νὰ ὁμιλήσῃ στὴν Κοζάνη. Καὶ ὄχι μόνο δὲν ἐπετρέπετο νὰ κηρύξῃ στὴν Κοζάνη, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμα καμμιά φορὰ κλεφτάδα –σὰν νὰ ἦμουν κανένας ληστής καὶ κακοποιός–, περνοῦσα τὴ νύκτα καὶ ἔμενα πάνω στὰ Ἑπειρώτικα καὶ δὲν ἐρχόμουν σὲ ἐπαφή μὲ κανέναν, διωκόμεν (*).

(*) Γιὰ τὴν ἀπαγόρευσι τῆς εἰσόδου καὶ τῆς παραμονῆς τοῦ π. Αὐγουστίνου στὴν πόλι τῆς Κοζάνης, ποὺ τοῦ ἐπέβαλε ὁ τότε μητροπολίτης Κοζάνης Κωνσταντῖνος Πλατῆς (μετέπειτα Πατρῶν), ὁ π. Αὐγουστίνος σὲ ἄλλη του ὁμιλία, στὴν αἴθουσα τῶν “40 Μαρτύρων” στίς 13-11-1960, λέει:

«Δὲν εἶνε λοιπὸν σχῆμα λόγου ὅταν λέγω ὅτι μιὰ ἰδιαίτερα συγκίνησι αἰσθάνομαι ὅταν εὐρίσκωμαι στὴν Κοζάνη. Καὶ ἡ χαρὰ μου αὐτὴ κορυφούται ὅταν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εὐρίσκομαι στὴν Κοζάνη, ἔχω τὴ χαρὰ νὰ ὁμιλήσω πρὸς ὑμᾶς. Ἐπὶ παλαιῶν ἡμερῶν ἀπολυταρχικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος, ὄχι νὰ ὁμιλήσωμεν –αὐτὸ ἦτο ἀνέφικτον–, ὄχι νὰ μείνωμεν στὴν Κοζάνην –κι αὐτὸ ἦτο ἀκόμα δύσκολο, γιατί μᾶς παρηκολούθει ἡ ἐλληνικὴ ἀστυνομία–, ἀκόμη θά ᾤφταναν, ἂν ἦταν δυνατόν, νὰ μᾶς ἀπαγορεύσουν καὶ νὰ ἀναπνέωμεν τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς πόλεως. Διότι ἦτο ἔγκλημα ὁ ἱεροκήρυξ, ὁ ἱερομόναχος, νὰ παραμένῃ καὶ μίαν ἀκόμα ἡμέραν εἰς τὴν Κοζάνην. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατ’ ἐπανάληψιν συνεδρίασε, ἐὰν καὶ κατὰ πόσον πρέπει ἡμεῖς νὰ πατοῦμεν τὴν Κοζάνην. Τώρα, χάρις εἰς τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα τοῦ νῦν ἱεράρχου τῆς Κοζάνης, ἔχω τὴν χαρὰν νὰ εὐρίσκωμαι ἐνώπιόν σας».

Ὁ μέγας μου ἀδελφὸς Σταῦρος Καπλάνογλου εἶχε ἐπισκεφθῆ τότε τὸν π. Αὐγουστίνου, στὸ κατάλυμά του ἐκεῖνο, καὶ λέει:

«Γνώρισα τὸν π. Αὐγουστίνου ὅταν ἦμουν στὴν Β’ Δημοτικῶν, γύρω στὸ 1952. Πῆγα μ’ ἓναν φίλο μου, συμμαθητὴ μου καὶ γείτονα, τὸν Σίμο Κουταλιανό, στὰ Ἑπειρώτικα καὶ τὸν εἶδαμε. Μᾶς ἔστειλε, νομίζω, ἡ μητέρα τοῦ Σίμου, ἡ μακαρίτισσα Μαλαματή, ποὺ ἐργαζόταν τὴν Κατοχὴ ἐθελοντικὰ στὴν Ἑστία Συσιτίων. “Νὰ πᾶτε”, μᾶς εἶπε, “φαγητὸ στὸν πατέρα, γιατί κρύβεται καὶ δὲν μπορεῖ νὰ βγῆ ἔξω, ἐπειδὴ ὁ δεσπότης τοῦ ἀπαγορεύει νὰ

Τὰ χρόνια ἐκεῖνα λέγω, τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, τὰ ὄργανα ἀκόμα τῆς τάξεως, –ὄχι, αὐτὰ δὲν φταίνε–, τὰ ὄργανα τῆς τάξεως, ἐκτελοῦντα διαταγὰς τῆς τότε ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς τοῦ τόπου, μᾶς παρακολουθοῦσανε καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ κουνηθοῦμε καθόλου. Φίλοι ἱερεῖς τῆς πόλεως τὶς νύχτες μόνο ἐρχότανε καὶ μᾶς βλέπανε.

Ἔχει ἀξία λοιπὸν ἡ αἶθουσα, γιατί ἔγινε κάτω ἀπὸ τὴν δυσμένεια, κάτω ἀπὸ τὴν ἔχθρα, κάτω ἀπὸ τὸν διωγμὸ. Μπορεῖ αὐτὰ τὰ λόγια νὰ εἶνε λίγο πικρὰ καὶ στενοχωρεμένα, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ζητήσω τὸν λόγο, δὲν θέλω νὰ ἀναπτυχθῶ στὸ θέμα αὐτό· διότι δὲν εἶνε ὁ πρῶτος οὔτε ὁ τελευταῖος διωγμὸς ποὺ συμβαίνει εἰς βάρος τοῦ ἱεροκήρυκος. Ἔγινε, λοιπὸν, ἡ αἶθουσα καὶ πάλι μὲ τὸ σύνθημα νὰ δώσῃ ὁ λαός. Καὶ ὁ λαός· ἔδωσε. Ξέρετε πόσα ἔχει δώσει αὐτὸς ὁ λαός, πόσα ἔχει δώσει αὐτὴ ἡ πόλις μέχρι τώρα; Ἔχω γραμμένο ἐδῶ πέρα ἓνα νούμερο. Διάβασε, ἐσὺ μικρὲ μου, τὸ χαρτὶ αὐτό.

–Τετρακόσες δεκαπέντε χιλιάδες τετρακόσες (415.400) δραχμὲς εἶνε ὅλο τὸ ποσὸν ποὺ ἔδωσε ὁ λαός, ἄλλος ἐκ τοῦ περισσεύματος καὶ ἄλλος ἐκ τοῦ ὑστερήματός του.

περνᾶ ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς Μητροπόλεώς του”. Ἡμασταν μικρὰ καὶ δὲν θὰ κινούσαμε τὴν προσοχὴ κανενός.

Πήγαμε στὸ σπίτι. Ἦταν εὐκόλο νὰ τὸ βροῦμε. Ὑπῆρχαν λίγα σπίτια σκόρπια καὶ αὐτὸ ἦταν ἀπομονωμένο. Πρόσφατα ἔμαθα ἀπὸ τὸν Βαγγέλη Παφίλη, ὅτι τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἦταν δικό τους.

Θυμᾶμαι ἀκόμη τὴν συζήτησι καὶ τὰ λόγια ποὺ μᾶς εἶπε ὁ π. Αὐγουστίνος. Ἐνιωθα καὶ τότε, ὅτι μιλάω μὲ ἓνα μυθικὸ πρόσωπο. Ἔτσι φάνταζε στὰ μικρὰ μας παιδικὰ μάτια, γιατί ἡ φήμη τοῦ π. Αὐγουστίνου ἦταν διάχυτη καὶ ἔντονη σ’ ὀλόκληρη τὴν πόλι.

Μᾶς ρώτησε, τί τάξι πᾶμε. Δευτέρα, ἀπαντήσαμε.

“Ἐχετε συμμαθητὴ σας τὸν Κώστα Τέγο”, μᾶς εἶπε. Τὸν Κώστα τὸν ἤξερε ἀπὸ τὸν πατέρα του τὸν Στέργιο, ποὺ εἶχε παραχωρήσει τὸ γκαράζ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ Ἐστία συσσιτίων τὴν Κατοχή.

Μᾶς ρώτησε· Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς εἶναι καλύτερος μαθητῆς. Μ’ ἓνα στόμα καὶ οἱ δύο ἀπαντήσαμε, ὅτι εἴμαστε καὶ οἱ τρεῖς τὸ ἴδιο.

Ρώτησε νὰ μάθῃ τοὺς βαθμούς μας. Ὁ Σίμος καὶ ἐγὼ τοῦ εἶπαμε ὅτι πήραμε 9, καὶ ὁ Κώστας 10. Τότε μᾶς εἶπε· “Πῶς εἴσατε καὶ οἱ τρεῖς τὸ ἴδιο, ἀφοῦ ὁ Κώστας σᾶς περνάει στὸ βαθμό;”.

Ἀπὸ τότε, ἡ αἴσθησι τῆς ἐνοχῆς ὅτι εἶπαμε ψέματα στὸν π. Αὐγουστίνο, παρ’ ὅτι δὲν εἶχαμε πρόθεσι, ἀκόμα ὑπάρχει μέσα μου».

3ος καρπὸς ἡ εὐγενὴς ἄμιλλα

Ὁ πρῶτος καρπὸς τοῦ κηρύγματος εἶνε ἡ Ἑστία, ὁ δεύτερος καρπὸς τοῦ κηρύγματος εἶνε ἐτούτη ἡ αἶθουσα. Ἔχει καὶ τρίτο καρπὸ τὸ κήρυγμα, πολὺ σπουδαιότερο. Ποιό;

Μόλις ἀρχίσαμε νὰ κτίζουμε τὸ κτήριο αὐτὸ καὶ εἶπαμε ὅτι θὰ μαζέψουμε τὰ πτωχὰ παιδιά, ἀμέσως ξύπνησαν καὶ ἄλλοι. Ξύπνησε ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τοῦ τόπου καὶ ἀρχισε νὰ κτίζη τὸ οἰκοτροφεῖο τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων. Χαρὰ μεγάλη εἶχα. Δόξα σοι ὁ Θεός, δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπα. Μόλις ἀρχίσαμε, ἀμέσως μετὰ ἓνα μῆνα ἀρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ κτίζουν τὸ οἰκοτροφεῖο τῶν «Ἀγίων Ἀναργύρων».

Χαρὰ μεγάλη, χαρὰ μεγάλη εἶχα· διότι ἔτσι ἐδημιουργήθη ἄμιλλα. Ἡ δὲ ἄμιλλα δὲν εἶνε ἐλάττωμα· εἶνε προτέρημα, εἶνε ἀρετὴ, ποὺ πρέπει νὰ διακρίνη ἐμᾶς τοὺς Ἑλληνας. Ὁ φθόνος καὶ ἡ ζήλεια εἶνε κακό, ἀλλὰ ἡ ἄμιλλα δὲν εἶνε κακό. Καὶ ἀλλοίμονο στὰ ἔθνη ποὺ δὲν ὑπάρχει ἄμιλλα. Ξέρεις πῶς μοιάζει ἡ ἄμιλλα; Θὰ σᾶς πῶ ἓνα λαϊκὸ παράδειγμα. Ὅσοι εἴστε ἀπὸ χωριὰ καὶ ξέρετε τὴ ζωὴ τῶν χωριῶν, θὰ προσέξατε ὅτι, ἅμα ἔχης κανένα γαῖδουράκι μόνο του, περπατάει ἀργά - ἀργά, τεμπέλικα· ἅμα παρουσιαστῆ κανένα ἄλλο γαῖδουράκι ποὺ τρέχει, ὦ τότε! τὸ βλέπεις τὸ τεμπέλικο γαῖδουράκι ἀντιτορπιλικὸ νὰ γίνεται. Μόνο του δὲν περπατάει· ἀλλὰ ἂν παρουσιασθῆ κανένα ποὺ τρέχει, τρέχει κι αὐτό. Τὰ ξέρουν αὐτὰ οἱ ἀγωγιάται, καὶ βάζουν μπροστὰ τὰ γαῖδουράκια ποὺ τρέχουνε· καὶ βλέπεις ὅλα τὰ ἄλλα ἀπὸ πίσω τρέχουν κι αὐτὰ καὶ ἀσθμαίνουν. Βλέπετε, καὶ μέσα στὰ ζῶα ἀκόμα ὑπάρχει τὸ στοιχεῖο τῆς ἀμίλλης.

Λοιπὸν, μόλις μᾶς εἶδαν ἐμᾶς νὰ τρέχουμεν, ἦρθαν κι ἄλλοι ἀπὸ πίσω. Χαρὰ μας εἶνε αὐτό, χαρὰ μας. Δὲν πάει νὰ γεμίση ἡ πόλις ἀπὸ τέτοια κτήρια! Δικὰ μας εἶνε; Πάλι τοῦ λαοῦ εἶνε. Ὁ λαὸς τὰ ἔδωσε, ὁ λαὸς τὰ φτειάχνει, ὁ λαὸς τὰ ἐξουσιάζει.

Ἐξ ἀφορμῆς, λοιπὸν, αὐτοῦ τοῦ κτηρίου ἔγινε καὶ τὸ κτήριο τῶν «Ἀγίων Ἀναργύρων».

Δὲν ἔβλαψαν οἱ θρησκευτικοὶ Σύλλογοι τὸ λαὸ

Θὰ ἀναφέρω καὶ κάποιο ἄλλο παράδειγμα.

Ἐδῶ στὴ λίμνη τῆς Καστοριᾶς ὑπάρχουν κάτι ψάρια ἐκλεκτά, πολὺ μεγάλα, ποὺ λέγονται κυπρίνοι. Αὐτοὶ οἱ κυπρίνοι εἶνε ὠραῖοι, ἔχουν πολὺ κρέας, ἀλλὰ δὲν τρώγονται· βρωμᾶνε, γιατί μένουν ἀκίνητοι μέσα στὴ λασπουριά, μέσα στὴ βαθειὰ λίμνη, καὶ δὲν κινοῦνται, γι' αὐτὸ τὸ κρέας τους εἶνε ἀηδέστατο. Ξέρεις πῶς τὸ κρέας τους γίνεται νοστιμώτατο; Τί κάνουν; Πῆραν ἀπὸ κάτι ἄλλες λίμνες, τῆς Ἰταλίας, κάτι μικρὰ ψαράκια, ποὺ ἔχουν ἓνα ἐλάττωμα – βέβαια δὲν εἶνε ἐλάττωμα–, νὰ κυνηγᾶνε αὐτὰ τὰ μεγάλα ψάρια. Πᾶνε καὶ κάθονται ἐπάνω στὸ δέρμα τους καὶ τὰ τσιμπᾶνε· καὶ δὲν ἠσυχάζουν οὔτε μέρα οὔτε νύχτα. Ἀναγκάζονται λοιπὸν τὰ ψάρια τὰ μεγάλα αὐτά, οἱ κυπρίνοι, κάτω ἀπὸ τὰ τσιμπήματα καὶ τὶς ἐνοχλήσεις τῶν μικρῶν ψαριῶν, ν' ἀφήνουν τὴ λασπουριά καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ κολυμπᾶνε δεξιὰ - ἀριστερά, ἄνω - κάτω, μέχρι ν' ἀπαλλαγοῦνε. Κολυμπώντας ὅμως χάνουν τὰ λίπη καὶ ἀποκτοῦν νοστιμώτατο κρέας· χάνουν τὴ μυρωδιὰ τῆς λάσπης καὶ παίρνουν τὴν μυρωδιὰ τῆς θαλάσσης.

Τέτοιοι εἶνε καὶ οἱ σύλλογοι ἀπέναντι στὴν Ἐκκλησία. Δὲν βλάψανε οἱ σύλλογοι. Κανεὶς θρησκευτικὸς σύλλογος δὲν ἔβλαψε τὸ λαό(*). Ἄν δὲν ὑπῆρχαν θρησκευτικοὶ σύλλογοι –καὶ μάλιστα μνημονεύω τὸ ὡς πρῶτο σύλλογο τῆς «Ζωῆς»–, ἂν δὲν ὑπῆρχαν οἱ σύλλογοι αὐτοί, οἱ δεσποτάδες θὰ εἶχαν σαπίσει μέσα στὴ λασπουριά τῆς ἀδιαφορίας των. Ὅ,τι ἐκλεκτό, ὅ,τι ἅγιο ἔχει νὰ παρουσιάσῃ τὰ τελευταῖα χρόνια ἢ πατρίδα μας, τὸ ὀφείλει εἰς τὴν ἰ-

(*) Ἡ ὁμιλία αὐτὴ τοῦ π. Αὐγουστίνου ἔγινε τὸ 1959. Τότε ποὺ ὅλοι οἱ θρησκευτικοὶ σύλλογοι στὴν Ἑλλάδα ἦταν ὀρθόδοξοι καὶ χριστιανικοί. Εἶχαν ἠγάτας ἱεραποστολικούς, ταπεινοὺς καὶ ἀγίους ἀνθρώπους ποὺ ἐπυρπολοῦντο ἀπὸ θεῖο ἔρωτα. Ἦταν ἀνιδιοτελεῖς καὶ ἔτοιμοι γιὰ κάθε θυσία. Ἐνα καὶ μοναδικὸ σκοπὸ εἶχαν, τὴν ἐπέκτασι τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ. Μνημονεύω τὸν π. Εὐσέβιο Ματθόπουλο· τὸ ὄνομά του πολλὰς φορὲς τὸ ἄκουσα μὲ σεβασμὸ ἀπὸ τὸ Γέροντα.

Τὸ ἐγκώμιο αὐτῶν τῶν θρησκευτικῶν συλλόγων πλέκει στὸ κήρυγμά του ὁ π. Αὐγουστίνος.

Σήμερα ὅμως χρειάζεται προσοχὴ καὶ διάκρισι. Πολλοὶ νέοι θρησκευτικοὶ σύλλογοι, μὲ ἐπιγραφὰς χριστιανικὰς, ξεφυτρώνουν, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὀρθόδοξοι.

Ἄλλὰ καὶ παλαιοὶ σύλλογοι πέφτουν μὲ μηχανορραφίαι καὶ ἀπάτες, σὲ χέρια ἰδιοτελῶν, διεφθαρμένων καὶ φιλαργύρων.

διωτικὴ πρωτοβουλία. Δὲν λέγω γιὰ τὸν δεσπότη τὸν καλό, ὁ

ὅποῖος εἶνε μιὰ ἐξαίρεσις· ἐγὼ μιλάω ἀπὸ περιωπῆς, καὶ λέω ποιὰ εἶνε ἡ πραγματικότης κατὰ κανόνα. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, οἱ σύλλογοι, οἱ δεσποτάδες δὲν θὰ ξυπνούσανε ποτέ. Ἀλλὰ πήγανε τὰ μικρὰ ψαράκια, πήγανε τὰ πτωχαδάκια, ἔκαναν κάτι ἀξιόλογο, καὶ σοῦ λέει· Ἔνα πτωχαδάκι, ἕνας σωφφέρ, ἡ σωφφεράντζα(*) μαζεύτηκε, χωρὶς ἐγκόλπια, χωρὶς πατερίτσες, καὶ κάνει οἰκοτροφεῖο καὶ αἰθουσες; κ' ἐμεῖς τί κάνουμε;... Νά λοιπὸν τὰ ψαράκια, ποὺ κυνηγοῦσαν τοὺς κυπρίνους καὶ τοὺς βγάλανε ἔξω.

Συνεπῶς, γιὰ νὰ εἴμεθα δίκαιοι, καὶ ἡμεῖς θὰ εὐχώμεθα στὸ Θεό, νὰ ξυπνήσουν οἱ ἑβδομήντα δεσποτάδες τῆς Ἑλλάδος. Ὅλα τὰ Βαλκάνια νὰ μετρήσης, Βουλγαρία Σερβία Ῥωσία κ.λπ., ὀλόκληρος ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἔχει τόσους δεσποτάδες.

Ὡς παράδειγμα ἀναφέρω τὸ ἐξῆς. Ἐναν θεολόγο τὸν καλοῦσε ἐπιμόνως τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο κάποιου συλλόγου νὰ ἀπολογηθῆ, γιὰ φοβερὲς κατηγορίες. Αὐτὸς τοὺς ξέφευγε· μέχρι ποὺ κατώρθωσε, μὲ τὴν ἐγγραφὴ νέων μελῶν, νὰ ἀποκτήσῃ πλειοψηφία στὸν σύλλογο καὶ νὰ τὸν καταλάβῃ. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, πέρα ἀπὸ τὰ ἰδιοτελῆ τους συμφέροντα καὶ τὴν ἀτομικὴ τους προβολή, ἐκμεταλλεύονται τοὺς ἀφελεῖς. Γι' αὐτὸ ὁ π. Αὐγουστίνος στὴν κατὰσκήνωσι τὸ 1994 μᾶς ἔλεγε·

«Τέτοιο εἶνε τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, παιδί μου. Δὲν θέλει Ὁρθόδοξους χριστιανικοὺς συλλόγους καὶ ἀδελφότητες. Ποῦ νὰ βροῦμε ἀνθρώπους αὐταπαρνήσεως;...

Δὲν εἶνε ἡ Ἑλλάς ἀξία ἱεραποστολῶν, ποὺ εἶνε μιὰ εὐλογία Θεοῦ.

Σήμερα στὴν ἐποχὴ μας ἔχει ἀλλιωθῆ ἡ εἰκόνα τῶν συλλόγων καὶ τῶν ἀδελφοτήτων. Θὰ διαλυθοῦν οἱ ἀδελφότητες...».

Πολὺ πρὶν ἀπὸ αὐτὸ τὸν λόγο, σὲ συγκέντρωσι κατηχητριῶν στὸ οἰκοτροφεῖο, στίς 13-9-1987, ἔλεγε·

«Προετοιμασῆτε γιὰ μαρτύρια, γιὰ ἐκκλησία κατακομβῶν. Στρογγυλοκαθήσαμε σὲ ὠραῖες καρέκλες, ὠραίους καναπέδες, μὲ ὠραία φαγητά, ὠραῖες παρέες... Θὰ φύγωμε ἀπὸ τὸ Θαβώρ. Μιὰ ὠραία πρωΐα, θὰ χτυπήσουν τὴν πόρτα καὶ θὰ μᾶς ποῦν· “Αὔριο τὸ πρωῖ θὰ ἐκκενώσης τὸν χῶρο ἐδῶ”...». Καὶ ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ π. Αὐγουστίνου, ποὺ ἦταν μιὰ προφητεία, πραγματοποιήθηκε στίς 4-12-2003 στὸ Οἰκοτροφεῖο τῶν «40 Μαρτύρων».

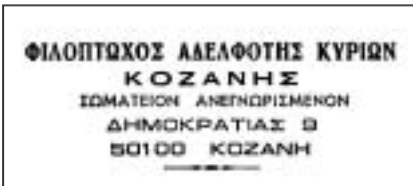
(*) Τέσσερα ἀπὸ τὰ τότε μέλη τοῦ Δ. Σ. τοῦ συλλόγου «40 Μάρτυρες» ἦταν ὁδηγοὶ τοῦ ΚΤΕΛ Κοζάνης καὶ λεωφορειοῦχοι. Ὁ Στ. Τέγος (ἰδιοκτῆτης τοῦ γκαράζ ὅπου λειτουργοῦσε ἡ Ἑστία Συσσιτίων), ὁ Εὐθ. Καρμαζῆς (προέδρος τοῦ συλλόγου), ὁ Κων. Κούκης καὶ ὁ Μιλτ. Καραδημόσ.

Ἐδῶ μαζευτήκανε ἕκατὸ δεσποτάδες. Ἐὰν λοιπὸν αὐτοὶ ξυπνή-

σουν και κάνουν έργα καλά, εμείς, αδελφια μου, να πέσωμε να φιλήσωμε τὰ πόδια τους· ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπιτρέψουμε σὲ κανέναν ἱεράρχη νὰ μπῆ νὰ διαλύσῃ μία στέγη ὅπου περιθάλλονται ψυχές. Οἱ σύλλογοι ἔχουν τὴ θέσι τους, ἀπὸ τὸ Σύνταγμα, ἀπὸ τὸ λαὸ μας, ἀπὸ ὅλους· **καὶ μόνον ἡ συνεργασία ἐπισκόπου καὶ συλλόγων θὰ φέρῃ τὰ ἄριστα ἀποτελέσματα.** Οἱ σύλλογοι εἶνε τὰ εὐζωνικὰ τάγματα. Οἱ σύλλογοι, οἱ θρησκευτικοί, εἶνε τὸ ἐλεύθερο εὐζωνικὸ σῶμα, ποὺ μιλάει καὶ κάνει ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ κἀνῃ ὅταν εἶνε ἀνάγκη. Νομίζω σ' αὐτὴ τὴ θέσι εἴμεθα ὅλοι σύμφωνοι.

Χαρά μας εἶνε

Ἐξ αἰτίας τοῦ συλλόγου αὐτοῦ ἐβγῆκαν καὶ ἄλλοι σύλλογοι. Καὶ

μόνον αὐτό; Ἄρχισε καὶ ἡ φιλόπτωχος ἀδελφότης κυριῶν, ποὺ εἶνε μία πολὺ παλιὰ ἀδελφότης. Πρὶν 70 - 80 χρόνια ἔγινε. Κτίζει, μαθαίνω, καὶ αὐτὴ καινούργιο σπίτι· εὐχόμεθα νὰ τὸ τελειώσῃ. Μετὰ ἄρχισαν καὶ

ἄλλοι. Ἄρχισε νὰ κτίζῃ καὶ ἡ Γ.Ε.Χ.Α., ἓνας σύλλογος γονέων, ποὺ ἔχει καὶ αὐτὴ κάποιον σκοπὸν εὐγενικό. Χαρά μας εἶνε. Ἄς κτίσουν καὶ στὴν Σκίρκα καὶ στὰ Ἠπειρώτικα καὶ παντοῦ. Τέτοια σπίτια, τοῦ Θεοῦ εἶνε. Ἄντὶ νὰ μαζεύωνται μέσα στὰ καφενεῖα καὶ στὶς ταβέρνες καὶ δεξιὰ κι ἀριστερὰ καὶ νὰ σαπίζῃ ἡ γενεὰ μας, ἄς τρέχουν σ' αὐτά. Μακάρι. Ἐγὼ θὰ χαρῶ, νὰ μὴ μαζεύω οὔτε ἓνα, καὶ νὰ συγκεντρώνωνται ἄλλοῦ. Νὰ τὰ φτειάσουν. Ἐγὼ θὰ φτειάξω 5, ἐσὺ θὰ φτειάξῃς 10, ὁ ἄλλος θὰ κἀνῃ 15. Ἡ θάλασσα εἶνε μεγάλη· ρίψε τὰ δίχτυα σου, μόνον ὄρεξι νὰ ἔχῃς, ὄρεξι νὰ ἔχῃς νὰ μαζεύῃς.

Πῶς σᾶς φαίνονται αὐτά; Εἶστε σύμφωνοι; Εἶστε ὅλοι σύμφωνοι; (...) Μακάρι νὰ εἶστε σύμφωνοι μέχρι τέλους.

Μά, τί ἔπαθα; Ἐγὼ ἦρθα νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω, κι ἄντὶ νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω σᾶς κάνω κήρυγμα. Αὐτὸ τώρα τὸ κακὸ ἔχω.

Λοιπόν, ὥστε καρπὸς τοῦ κηρύγματος εἶνε ἡ Ἔστια Συσσιτίων, κάτω ἐκεῖ στὸ γκαράζ, καρπὸς τοῦ

κηρύγματος ή αίθουσα αυτή, καρπὸς τοῦ κηρύγματος οἱ ἄλλοι σύλλογοι, οἱ ὅποιοι ἐξ ἀμίλλης καὶ ἐξ ἐνδιαφέροντος ἐδημιουργήθησαν.

Τέστ, γιὰ νὰ προσέχουν οἱ ἀκροαταὶ

–Ἄ, θὰ μοῦ πῆς, Αὐγουστίνε, δὲν εἶσαι ἱκανοποιημένος;

–Δὲν εἶμαι ἱκανοποιημένος ὄχι ἀπὸ τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἐκδηλώσεις καὶ καλωσύνας...

(Ἄκοῦτε ὄλοι, ἐκεῖ κάτω; (...). Περίεργο! Εὐτυχῶς ἀκοῦνε(*). Νὰ καὶ τὰ καλὰ τῆς ἐπιστήμης. Ἔλεγε ὁ καημένος ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος· Ἄν μποροῦσα νὰ βρῶ μιὰ κορυφή, ν' ἀνεβῶ ἐπάνω –ἦταν ἰσχυρόφωνος ὁ Χρυσόστομος, μόλις ἠκούετο– καὶ νὰ μὲ ἀκούσῃ ὅλος ὁ ντουνιαῖς... Τώρα δὲ μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Πᾶς μπροστὰ σ' ἓνα μικρόφωνο καὶ σ' ἀκούει ὅλος ὁ λαός).

Τί ἐλέγαμε; Τί λέγαμε, παπα - Μανώλη; (...)

Θυμᾶται ὁ παπα - Μανώλης. Τὸ αὐτί του τὸ ἔχει ἐδῶ.

Μὴ πιάσω κανέναν ἄλλον. Ξέρω ἐγὼ τώρα. Βλέπω ποιοὶ προσέχουν. Σᾶς βλέπω ὅλους, μέχρι κάτω, παντοῦ. Καθρέπτες μου εἶστε, 25 χρόνια τώρα εἶμαι στὸ κήρυγμα.

(*) Ἡ ἐρώτησι εἶνε γιὰ τὸν κόσμον ἔξω ἀπὸ τὴν αίθουσα.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο παραθέτω τὴν μαρτυρία τοῦ μικροῦ τότε μαθητοῦ τῆς Δευτέρας Γυμνασίου Σταύρου Π. Καπλάνογλου·

«Θυμᾶμαι τὴν μεγάλη συγκέντρωσι ποὺ ἐγίνε ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Μητροπολίτου Κοζάνης Διονυσίου, ὁ ὅποιος ἐπέτρεψε στὸν πατέρα Αὐγουστίνου νὰ ἔρθῃ καὶ νὰ μιλήσῃ στὴν Κοζάνη. Μίλησε σὲ ναοὺς καὶ στὴν αίθουσα τῶν “40 Μαρτύρων”.

Ἡ ὁμιλία στὴν αίθουσα, μόνον ἀπλῆ δὲν ἦταν. Μένουν ἀκόμα χαραγμένα στὴν σκέψι μου τὰ λόγια του.

Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ συρροὴ τοῦ κόσμου, ποὺ ἔμοιαζε μὲ διαδήλωσι καὶ ὄχι ἀπλῆ ὁμιλία.

Ἡ αίθουσα ἦταν γεμάτη. Ὁ δρόμος μπροστὰ ἀπὸ τὸ Οἰκοτροφεῖο ἀλλὰ καὶ οἱ γύρω δρόμοι εἶχαν χιλιάδες κόσμο. Ὅλοι παρακολουθοῦσαν τὴν ὁμιλία μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα ἀπὸ τὰ μεγάφωνα.

Θυμᾶμαι πολλὰ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ κήρυγμα. Θυμᾶμαι τὰ χιλιάρικα ποὺ ὁ π. Αὐγουστίνος τὰ ἔλεγε “πλατανόφυλλα”. Πρῶτος ἔδινε μερικὰ “πλατανόφυλλα”, γιὰ νὰ τελειώσῃ ὁ δεύτερος ὄροφος τοῦ Οἰκοτροφείου, καὶ ζητοῦσε μιμητάς».

Σᾶς δείχνω τὴν κορυφή. Ἔχουμε δρόμο ἀκόμη

Λοιπὸν, ἂν μὲ ρωτήσης· «Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ κατάστασι τῆς πόλεως Κοζάνης;», σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἀπήντησα αὐτὲς τὶς ἡμέρες.

Τώρα ἂν μὲ ρωτήσετε· «Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν φιλανθρωπία τῆς πόλεως;», ἀπολύτως δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος. Διότι ζητῶ τὸ ἀπόλυτο. Ὁ δὲ χριστιανισμὸς εἶνε τὸ ἀπόλυτο.

Ἐγὼ ἔχω μπροστά μου μιὰ κορυφή. Ποιά κορυφή; Ἔχω μπροστά μου τὴν πιὸ ψηλὴ κορυφὴ τῆς Ἑλλάδος, ποὺ εἶνε ὁ Ὀλυμπος. Ἐ, τώρα ξεκινήσαμε μὲ τὰ μπαστούνια, καὶ βρισκόμαστε στὰ 100 μέτρα τοῦ Ὀλύμπου. Μέχρι ἐπάνω στὴν κορυφὴ, ἔχουμε δρόμο! Ἄν σᾶς πῶ «καλὰ εἶνε ἐδῶ, καθήστε», θὰ εἶμαι ψεύτης. Ἐγὼ πρέπει νὰ κρατᾶω ἓνα ραβδί, ἓνα βούκεντρο, νὰ σᾶς κεντᾶω καὶ νὰ λέγω· «Ὁχι δὲ νὰ μείνουμε στὰ 100 μέτρα· ἔχουμε 200, 300, 400, 500...».

Δὲν θὰ παύσω νὰ σᾶς προτρέπω στὸ τέλειον. Τὸ δὲ τέλειον εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Εἶνε ἡ ἐντολὴ του· «*Γίνεσθε τέλειοι*» (Ματθ. 5,48). Ποτέ δὲν θὰ φτάσῃ ὁ ἄνθρωπος στὸ τέλειο, διότι τὸ τέλειο εἶνε μόνον ὁ Θεός.

Ἄν κρίνωμεν λοιπὸν μὲ τὸ μέτρο τοῦ ἀπολύτου –τὸ δὲ ἀπόλυτον εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός–, τότε θὰ δοῦμε ὅτι μᾶς ὑπολείπονται ἀκόμη πάρα πολλὰ γιὰ νὰ κάνωμε στὸν τόπο μας, ὥστε νὰ φτάσωμε σὲ μιὰ σχετικὴ τελειότητα.

Καὶ ἐξηγοῦμαι·

Ἐξασκῶ τὸν ἔλεγχον μέχρι ἐνὸς σημείου

Μέχρι τώρα σᾶς ἐπαινοῦσα, καὶ μὲ ἀκούγατε χαρούμενα. Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος; Ὅταν τὸν ἐπαινῆς, εὐχαριστιέται· ἅμα τὸν μαλώνῃς, καὶ παιδί σου νὰ εἶνε, στενοχωριέται.

Ἐλέγχεις στὸ κήρυγμα; «Πῶ πω!» σοῦ λέει, «τί εἶν' αὐτὸς ὁ ἱεροκήρυκας...». Μὰ τότε σὲ ἀγαπῶ, παιδί μου, ὅταν σὲ ἐλέγχω. Ἡ ἀγάπη ἢ πραγματικὴ εἶνε αὐτή.

«Ὁν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, *μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται*» (Παρ. 3, 12· Ἐβρ. 12,6)·

Εἶσαι πατέρας; Ποιό παιδί κτυπᾶς; Τὸ ξένο παιδί δὲν τὸ κτυπᾶς. Τὸ παιδί ποῦ ἔχεις καὶ ἀγαπᾶς, αὐτὸ κτυπᾶς· γιὰ νὰ τὸ διορθώσης.

Λοιπὸν, μέχρι τώρα σᾶς ἐπαινοῦσα· τώρα θὰ πέση καὶ λίγος ἔλεγχος. Δέχεστε τὸν ἔλεγχο;

(Ἐδῶ λέγει κάποιος «ὄχι»).

Καὶ πάλι ἔλεγχο κάνομε.

Μὲ λέτε ὅτι κάνω ἔλεγχο. Θὰ σᾶς πῶ. Κάνω ἔλεγχο, μέχρις ἐνὸς σημείου. Ἄμα θέλω νὰ τὸν ὑψώσω τὸν ἔλεγχο· –τοὺς βλέπεις ἐδῶ πέρα κάτω, δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔχουμε καὶ μυστικὴ ἀστυνομία–, ἄμα ὑψώσωμε τὸν ἔλεγχο, θὰ δῆς τὸν ἱεροκήρυκα ἔτσι!(*)

Θὰ πῆς· Βρὲ Αὐγουστίνε, εἶσαι δειλός; Ὅχι δά. Τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε στὰ Γρεβενά, τὸ λέω καὶ ἐδῶ· Τότε νὰ μὲ πῆτε ἱεροκήρυκα, ὅταν δῆτε νὰ πεθαίνω μέσα στὰ μπουντρούμια· ὅταν δῆτε καὶ πεθάνω μέσα ἐκεῖ, τότε νὰ πῆτε, Πράγματι ὁ Αὐγουστίνος ἦταν ἱεροκήρυκας.

Συνεπῶς, τὸν ἔλεγχο τὸν ἐξασκῶ μέχρις ἐνὸς σημείου, ὄχι διότι φοβοῦμαι γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, ἀλλὰ διότι μετράω τὴ δύναμί σας. Μετράω τὴν δύναμίν σας, καὶ φτάνω σὲ ἓνα σημεῖο σχετικό, μέχρις ἐκεῖ ποῦ πρέπει νὰ φτάσω.

Πόσα μάζεψε ὁ Χριστός;

Λοιπὸν, δὲ' μοῦ λέτε· –Πές μου πάλι, εὐλογημένο παιδάκι, πῶς σὲ λένε ἐσένα;

[–Κώστα.]

Διάβασε, Κώστα, δυνατά· (...)

415.400 δραχμές, λέει ὁ Κωστάκης.

Σᾶς κάνει ἐντύπωση, βέβαια. Κ' ἐμένα μοῦ κάνει ἐντύπωση. Γιατί μοῦ κάνει ἐντύπωση; Σὲ πόσα χρόνια ἐμάζεψε ὁ Χριστὸς αὐτὸ τὸ ποσό; γιατί ἐδῶ δὲν εἴμαστε ἄτομα, ἀλλὰ εἶνε ἡ ἰδέα, ἡ ἀθάνατος ἰδέα. Σᾶς ἐρωτῶ, νὰ μοῦ ἀπαντήσετε· Σὲ πόσα χρόνια μαζεύτηκαν 415.400 δραχμές;

(*) Στὸ σημεῖο αὐτό, κατὰ τὴν γνωστὴ συνήθειά του νὰ διδάσκη καὶ ἐποπτικῶς μὲ χειρονομία, ὁ ὁμιλητὴς δείχνει στὸ ἀκροατήριον τὰ χέρια του σταυρωμένα, ὅπως κάνουμε ὅταν θέλουμε νὰ ποῦμε ὅτι κάποιον τὸν συλλαμβάνουν καὶ τὸν δένουν.

Τετρασέλιδο έντυπο που κυκλοφόρησε στην πόλι και στους Έλληνας Μακεδόνας του έξωτερικου, για την ανέγερσι του Οικότροφείου (βλέπ. σελ. 91)

Γιά ακοῦστε·

Όχι σὲ 10 χρόνια, ὄχι σὲ 10 μῆνες, ὄχι σὲ 10 ἐβδομάδες. Οὔτε 10 μέρες! Ἦρθαν ἄλλοι ἀπὸ τὴ Βαθυλῶνα - ἀπὸ τὸν κοπρῶνα, ἄγνωστοι, πὸν δὲν τοὺς ξέρατε καθόλου, καὶ μέσα σὲ 10 μέρες σᾶς ἄρπαξαν, Κοζανίται, σᾶς πήρανε 600.000 δραχμές! (...) 700.000, φωνάζει ὁ ἄλλος.

Ποιοὶ τὰ μάζεψαν;

Ποιοὶ ἦταν; Παπαῖδες; δεσποτάδες;

Οἱ ρουλέττες! Οἱ ρουλέττες 600.000 δραχμές μέσα σὲ 10 μέρες! Σᾶς κλέψανε τὰ πορτοφόλια. Ἄντε, ρὲ παπα - Αὐγουστίνε, νὰ φωνάζης 10 χρόνια καὶ νὰ μαζεύης 415.400 δραχμές. Σ' αὐτούς, μέσα σὲ 10 νύχτες, τὰ δῶσανε ὅλα.

Ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ πού ἦρθανε, μὰ ποιοὶ ἦταν αὐτοί; Τὸ ἄκουσα ὅτι ἔγινε στὴν Κοζάνη· ἂν τὸ ἄκουγα γιὰ τὴν Καστοριά, δὲν θὰ παραξενευόμουν· ἂν τὸ ἄκουγα γιὰ τὴν Φλώρινα δὲν θὰ παραξενευόμουν· ἂν τ' ἄκουγα γι' ἄλλου, δὲν θὰ παραξενευόμουν. Γιατί; Γιατί

Σὲ 10 χρόνια.

Σὲ 10 χρόνια μαζευτήκανε αὐτὰ τὰ χρήματα. Καὶ πῶς μαζευτήκανε; Δὲ' ρωτᾶς τὸν κ. Εὐθύμιο, τὸν πρόεδρο τοῦ συλλόγου, δὲ' ρωτᾶς τὸ διοικητικὸ συμβούλιο, μὲ πόσες ιδιοτροπίες, μὲ πόσες δυσκολίες, μὲ πόσα καὶ μὲ πόσα τέλος πάντων κατώρθωσαν νὰ τὰ μαζεύψουν αὐτὰ ὅλα;

Σὲ 10 χρόνια. Κρατήστε καλὰ αὐτὸ πὸν σᾶς λέω. Γιατὶ τώρα δὲν μπορῶ νὰ τελειώσω μὲ θυμοὺς καὶ ὀργές· γιατί πρέπει νὰ κατεβῶ κάτω, νὰ κλείσω τὰ παράθυρα καὶ νὰ τοὺς ἀνακαλύψω αὐτοὺς τοὺς ἐνόχους. Καὶ ν' ἀρχίσω πλέον φραγγέλλιο, φραγγέλλιο Κυρίου ἐν ἀγάπη.

Δέκα χρόνια μὲ παρακάλια, 10 χρόνια ἐφάγανε παπούτσια ὀλόκληρα, γιὰ νὰ τρέχουν ἀπὸ συνοικία σὲ συνοικία, γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ συνεργάτες μου νὰ μαζέψουν λίγα - λίγα τὰ χρήματα αὐτά, γιὰ νὰ τελειώση αὐτὸ τὸ κτήριο.

Ξέρω τούς λαούς. Ἄλλὰ αὐτὸ νὰ γίνῃ στὴν Κοζάνη; Ἐδάκρυσα. Νὰ μάθω, ὅτι σὲ 10 μέρες κατώρθωσαν αὐτοὶ νὰ ἀπλώσουν τὰ δίχτυα τους καὶ νὰ μαζέψουν 700.000 δραχμές, ποὺ φωνάζει κάποιος ἐδῶ! Αὐτὸ μὲ ζαλίζει.

Μὰ ποῖοι ἦταν αὐτοί; Ἦταν πεινασμένα πτωχαδάκια; νὰ τοὺς δώσουμε ψωμί. Ἦταν ἀνεργοί; νὰ τοὺς δώσουμε δουλειά.

Ἀκούσαμε, ὅτι ἦτανε ἀνάπηροι. Ἀνάπηροι; Δὲν εἶχανε πόδια; Πῶ πω πω, τί αἶσχος γιὰ τὴν Ἑλλάδα! Τὰ παιδιὰ της, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὰ κοιτάζῃ, νὰ τ' ἀναγκάσῃ νὰ κάνουνε ρουλέττες; Νὰ γυρίζουν τὰ ἥρωϊκὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος μὲ ρουλέττες;

Καὶ ποιός εἶνε αὐτός...; Δὲν φαντάζομαι...

Πῶς μπῆκαν οἱ κλέφτες στὸ μαντρί;

Ἐδῶ, τέλος πάντων, ὑπάρχουν νόμοι. Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ ἀστυνομία; δὲν ὑπάρχει διοικητής, δὲν ὑπάρχει εἰσαγγελεὺς νὰ τὸν γραπώσῃ; (Νὰ ἴδῃς ἀστυνόμος, νὰ τὸν γράψῃς. Μὰ δὲν θὰ μοῦ τὸν ἔβγανε κανεὶς ἀπὸ τὰ χέρια, οὔτε ὑπουργὸς ἐξωτερικῶν οὔτε πρωθυπουργός. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ ξερίζωναν τὰ γαλόνια).

Ναί, μάλιστα. Ὅπως ἐγὼ παίζω τὸ καλυμμαῦχι μου μὲ δεσποτάδες, νὰ τὸ παίξῃς καὶ σὺ ὁ ἀστυνόμος τὸ ἀξίωμά σου. Ναί, νὰ τὸ παίξῃς. Καὶ νὰ μὴν ἐπιτρέπῃς νὰ κλέβουν τὸ λαό. Καὶ ἂν εἶνε βουλευτής, καὶ ὅ,τι νὰ ἔναι.

Μπροστά μου ἦταν. Εἶδα ἓνα καλὸ παιδάκι, τὸν Γεώργιο, συνεπῆ στὸ καθῆκον. Ἐτρεχε μιὰ λιμουζίνα ἀστραπή, νὰ κόψῃ τὸν κόσμο, μπροστά ἦταν ὁ Ἀβέρωφ. Καὶ ξαφνικὰ τὸν σταματᾶ ἓνας πόλιςμαν.

Βγαίνει ἔξω καὶ ἀστάφτει δυὸ χαστούκια στὸν πόλιςμαν. Τὰ ἔχασε αὐτός.

—Δὲν ντρέπεσαι; εἶμαι βουλευτής, τοῦ λέει.

—Τί βουλευτής μοῦ λές; τί θὰ πῆ, ρέ, βουλευτής;

Ἄλλοίμονο στὸ ἔθνος! Στὸ ὄνομα βασιλεύς, πάντων βασιλεύς, καταπατεῖ νόμους. Διαλύονται τὰ ἔθνη αὐτά.

Ἐρωτῶ τὴν ἀστυνομία, ἐρωτῶ τὸν διοικητὴν, ἐρωτῶ τὸν ὑποδιοικητὴ, τὸν νομάρχην, τοὺς πάντας· Ὑπάρχει νόμος περὶ χαρτοπαιξίας, ναὶ ἢ ὄχι; Πῶς ἦρθαν αὐτοί, πῶς ἦρθαν αὐτοὶ οἱ κλέφται, μέσα ἐδῶ στὸ μαντρί, τὸ εὐλογημένο μαντρί, καὶ κουρέψανε τὰ πρόβατα καὶ πήραν 700.000 μέσα σὲ 10 μέρες; Ποιοί; Ποιοί;

Ἡ δύναμι τοῦ λόγου καταπληκτικὴ

Ἐν πάσῃ περιπτώσει σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι, ἐὰν ξαναπαρουσιαστοῦν ρουλέττες καὶ δὲν μποροῦν νὰ τοὺς κάνουν ζάπτι οἱ ἀνώτεροι διοικηταὶ καὶ εἰσαγγελεῖς, νὰ μοῦ στείλετε σῆμα, ὅπου νὰ ἔμαι, ἀρκεῖ νὰ ζῶ, καὶ θὰ ἔρθω στὴν Κοζάνη· καὶ θὰ δοῦμε ἐὰν θὰ ξαναπάρουν τίποτε. Ἐδῶ εἴμεθα.

Λυπᾶμαι. Δὲν μένω ἐδῶ, ἀλλὰ βλέπω ἐγὼ τὸν λαό. Βλέπω, ξέρω καὶ μετράω τὴν δύναμι τοῦ λαοῦ. Καὶ τὰ καζίνα τὰ κλείναμε, καὶ τοὺς κινηματογράφους τοὺς σφραγίζαμε, καὶ τὰ πάντα θὰ κάναμε. Ἡ δύναμις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ εἶνε καταπληκτικὴ. Θὰ ἐπικροτήσουν οἱ πάντες τὸ θέλημα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων. Καὶ δὲν εἶνε ψέματα, ὅτι τὸ βασίλειό μας εἶνε ὀρθόδοξο καὶ ἔχει βασιλιᾶ τὸν Χριστό. Καὶ δὲν εἶνε ψέματα, ὅτι στὰ πηλῆκια τῶν παιδιῶν μας εἶνε ὁ τίμιος σταυρός. Στὶς κορυφές τῶν πηληκίων ἄλλοι λαοὶ ἔχουν ἀστέρια κόκκινα, ἄλλοι ἔχουν λιοντάρια, ἄλλοι ἔχουν κοκόρια· ἐνῶ ἐμεῖς στὰ πηλῆκια τῶν παιδιῶν μας καὶ τῶν ἀξιωματικῶν μας ἔχουμε τὸν τίμιο σταυρό. Καὶ θέλουμε ὁ σταυρὸς αὐτὸς νὰ εἶνε πραγματικὸς καὶ στὴ θέσι του.

Τί ἔπαθα, ἀδέλφια; Ἐγὼ εἶπα δὲν θὰ μιλήσω, καὶ ἔπεσα στὸν ἔλεγχο· καὶ ἔχω ἀξιωματικούς καὶ μ' ἀκοῦνε, χωρὶς νὰ φωνάζουν.

Καλά, ἐν πάσῃ περιπτώσει. Δὲν ἔφυγα ἀπὸ τὸ θέμα. Μέσα στὸ θέμα εἶμαι.

Δώσατε 415.400 δραχμὲς μέσα σὲ 10 χρόνια, καὶ σὲ 10 μέρες δώσατε 700.000 δραχμὲς. Μπράβο! Τόσα πολλὰ λεφτὰ ἔχεις ἐσὺ καὶ δὲν τὸ ξέρω;

Σᾶς κάνω τελευταῖο ἐρώτημα καὶ τελειώνω.

Νὰ σταματήσω μέχρις ἐδῶ;

Θέλετε νὰ σταματήσω μέχρις ἐδῶ;(...) Ὁχι τὸ κήρυγμα. Θέλετε νὰ σταματήσουμε μέχρις ἐδῶ στὸ ἔργον αὐτό;

Ἐφτειάσαμε τὴν αἴθουσα, ἐφτειάσαμε τὸ οἰκοτροφεῖο. Μαζευτήκανε ἐπάνω στὸ οἰκοτροφεῖο 30 - 40 παιδάκια, πτωχαδάκια εὐλογημένα. Χαρὰ μεγάλη. Καὶ ἄλλα 70 - 80 ζητήσανε νὰ ῥθοῦν, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαμε. Δὲν εἶχαμε μέρος νὰ τὰ βάλομε, εἶνε γεμάτα, γίνεται συνωστισμὸς ἐπάνω στὰ δωμάτια.

Λοιπὸν, σᾶς ἐρωτῶ· Νὰ σταματήσουμε μέχρις ἐδῶ τὴν φιλανθρωπία; Νὰ μὴ προχωρήσωμε; Θέλετε νὰ σταματήσωμε; (...)

Ἐὰν ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ λένε «φτάνει πιά», ξέρεις πῶς μοιάζουν; Μοιάζουν σὰν ἓνα δένδρο, σὰν μιὰ λεμονιά, ποὺ δίνει κάθε χρόνο πολλὰ λεμόνια. Ἔ, καὶ μετὰ λείει· Γιά στάσου. Ἔρχεται ὁ πτωχός, καὶ μοῦ παίρνει τὸ λεμόνι· ἔρχεται ὁ βασιλιάς, μοῦ παίρνει τὸ λεμόνι· ἔρχεται τὸ παιδί, μοῦ παίρνει τὸ λεμόνι. Ἔρχονται κάθε μέρα καὶ μοῦ παίρνουν τὰ λεμόνια· Ἔ, κ' ἐγὼ θὰ κάνω ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια νὰ βγάλω λεμόνια.

Δένδρο καρποφόρο ὁ σύλλογος

Δὲν τὸ κάνει αὐτὸ τὸ δένδρο, δὲν τὸ κάνει. Μᾶς διδάσκει τὸ δένδρο τὸ διαρκῶς καρποφορεῖν. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀνοίξης τὸ Εὐαγγέλιο· ἅμα κοιτάξης μέσα τὴ φύσι, εἶνε βιβλίον, εἶνε εὐαγγέλιον ποὺ διδάσκει. Λέει λοιπὸν ἡ λεμονιά· Ἔλεγε τὰ λεμόνια σου νὰ μὴν σοῦ τὰ κλέψουν;

Ἡ ἐλιά διαρκῶς, εὐεργετεῖ, εὐεργετεῖ ἀκατάπαυστα. Δὲν λείει· Θὰ σταματήσω μερικὰ χρόνια. Γιά φαντάσου ἡ ἐλιά ὕστερα ἀπὸ 20 χρόνια νὰ ἔβγαζε λάδι! Ἡ λεμονιά ὕστερα ἀπὸ 20 χρόνια νὰ ἔδινε λεμόνια! Πανάκριθα θὰ ἦταν τὸ λάδι καὶ τὰ λεμόνια. Ἄλλὰ δὲς πῶς τὰ ἔχει ὀρίσει ὁ Θεός, ὥστε τὸ δέντρο συνεχῶς νὰ εὐεργετῇ τὸν κόσμον διὰ τῆς ἀενάου παραγωγῆς.

Ἔ, δέντρο εἶσαι, καὶ δέντρο καρποφόρο εἶνε ὁ σύλλογος· καὶ πρέπει τὸ δέντρο αὐτὸ νὰ βγάλῃ καρπούς, νὰ βγάλῃ καὶ νέους καρπούς.

Δὲν θὰ σταματήσω ἐδῶ τὴν φιλανθρωπία

Ἐγὼ τουλάχιστον σᾶς προτείνω καὶ σᾶς λέγω· Δὲν θὰ σταματήσουμε ἐδῶ. Ὅσο ζῶ θὰ εἶμαι μιὰ βουκέντρα, ὅπως ἔλεγε ὁ Σωκράτης. Ρωτήσανε τὸ Σωκράτη·

—Βρὲ Σωκράτη, τί δουλειὰ κάνεις; Οὔτε ζωγραφίζεις οὔτε σκάβεις οὔτε τίποτε κάνεις.

—Ἐχω σπουδαία δουλειὰ ἐγώ, ἀπαντᾷ ὁ Σωκράτης. Ἔχεις δεῖ κάτι βόδια, ποὺ κάθονται μέσα στὸ παχνὶ καὶ δὲν κουνιοῦνται; Κρατάω μιὰ βουκέντρα καὶ τὰ σκουντάω γιὰ νὰ δουλέψουν. Ἄμα ἀφήσω τὴ βουκέντρα, τὸ βόδι κάθεται καὶ δὲν κουνιέται ἀπὸ τὴ θέσι του.

Καὶ ἐγὼ γιὰ τὴν πόλι σας εἶμαι μιὰ βουκέντρα καὶ σᾶς κεντάω. Πονᾶτε δὲν πονᾶτε, φωνάζετε δὲν φωνάζετε, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀποστολή μου· νὰ σᾶς κεντάω. Καὶ ὅσες εἶνε εὐγενικὲς ὑπάρξεις, θὰ αἰσθάνωνται τὰ πλήγματά μου καὶ θὰ προχωροῦν καὶ θὰ γίνωνται ἄτια. Ὅσοι πάλι δὲν εἶνε, θὰ μὲ κατηγοροῦν. Τί νὰ κάνουμε; αὐτὴ εἶνε ἡ μοίρα τοῦ ἱεροκήρυκος. Λοιπὸν, δὲν θὰ ἡσυχάσω.

2ος ὄροφος τοῦ Οἰκοτροφείου τῶν «40 Μαρτύρων» καὶ ἀγιογράφησι τῆς αἰθούσης

Τί ἐπιθυμῶ; Ἐπιθυμῶ τὸ ἔργον αὐτὸ νὰ τελειώσῃ. Ἔχει πολλὰς ἐλλείψεις.

Ἐπιθυμῶ, πρῶτα - πρῶτα νὰ φτειάσωμε καὶ τὸν τελευταῖο ὄροφο. Ἔχει ἓνα τελευταῖο ὄροφο, καὶ πρέπει νὰ τὸν τελειώσουμε. Ἐπιθυμῶ, ἐκεῖ ἀπέναντι, ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα ποὺ κάθεται ὁ κόσμος καὶ μᾶς ἀκούει, νὰ φτειάσωμε, βοηθητικούς χώρους. Ἐκεῖ πέρα νὰ συγκεντρώσωμε τὰ μαγειρεῖα, τὰ ἀναγνωστήρια καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶνε ἀναγκαῖο γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν παιδιῶν.

Ἐπίσης ἐπιθυμῶ καὶ κάτι ἄλλο. Αὐτὰ τὰ ντουβάρια τὰ γυμνά, ποὺ τὰ βλέπετε, νὰ τὰ ζωγραφίσουμε. Νὰ βροῦμε κανένα ζωγράφο ταπεινό, νὰ ζωγραφίσῃ πρῶτα - πρῶτα τὴν εἰκόνα τῶν 40 Μαρτύρων. Τὴν ἔχω δεῖ κάτω στὴν Ἀθήνα. Δὲν χρειάζεται κήρυγμα. Ἄμα θὰ δῆς τὰ 40 παλληκάρια ἐπάνω στὴν παγωμένη λίμνη τῆς Σεβαστείας, ποὺ μαρτυρήσανε

γιὰ τὸ Χριστό, δὲν χρειάζεται ἄλλο κήρυγμα· ἡ εἰκόνα εἶνε κήρυγμα ζωντανό, ὄλοζωντανό. Θέλω, δίπλα στοὺς 40 Μάρτυρας, νὰ ζωγραφίσουμε τὴν Σταύρωσι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Θέλω παραπέρα νὰ ζωγραφίσωμε τὸν θρίαμβο τοῦ χριστιανισμοῦ, τὴν ἁγίαν Του Ἀνάστασι. Καὶ ἐδῶ δεξιὰ νὰ ζωγραφίσωμε τὸν ἅγιο Νικάνορα, καὶ ἀπὸ ἄδω νὰ ζωγραφίσωμε τὸν ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό.

Εἶνε καλὰ αὐτά; (...)

Χρειάζονται 150 «πλατανόφυλλα»

Ἄρα αὐτά, γιὰ νὰ γίνουν χρειάζονται 150 «πλατανόφυλλα». Ἐγὼ ἔτσι ὀνομάζω τὰ λεφτά. Τὸ χιλιάτικο τὸ λέω «πλατανόφυλλο».

Λοιπὸν, χρειάζονται 150 «πλατανόφυλλα», γιὰ νὰ τελειώσουν ὅλες αὐτὲς οἱ ἐργασίες, καὶ θὰ σᾶς δώσω τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐγὼ κάνω ὄρκο στὸν ἑαυτό μου. Ἐγὼ δὲν θὰ ζητήσω τίποτα γιὰ μένα. Ἐὰν καμμιά φορὰ παλαβώσω καὶ ζητήσω κάτι γιὰ τὸν ἑαυτό μου, νὰ λύσετε τὶς καρτέκλες καὶ νὰ μὲ κυνηγᾶτε μέχρι τὸν Ἀλιάκμονα. Ἄμα πεθάνω, δὲν θὰ ἔχω τίποτε ἄλλο, μόνο τὸ ράσο μου καὶ μερικὰ βιβλία. Καὶ ἄμα δώσῃ ὁ Θεός, νὰ μὲ θάψετε καὶ στὸ νεκροταφεῖο, γιὰ νὰ μὲ μνημονεύετε καὶ νὰ μὲ συγχωρᾶτε. Δὲν θέλω, λοιπὸν, τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ράσο μου καὶ μερικὰ βιβλία. Ἄν ζητήσω κάτι γιὰ τὸν ἑαυτό μου, νὰ μὴ μοῦ δώσετε τίποτε καὶ νὰ μὲ κυνηγᾶτε μέχρι τὸν Ἀλιάκμονα. Ἐὰν ὅμως ζητήσω γιὰ τὸ λαό, γι' αὐτὸν τὸν μαρτυρικό μας τόπο, θέλω πάντοτε νὰ μοῦ δίνετε·

καὶ ἐὰν δὲν μοῦ δώσετε, θὰ ἔχω παράπονο σὰν ἱερομόναχος, ὅτι ἔσπειρα καὶ δὲν ἐθέρισα, ὅτι καλλιέργησα καὶ δὲν ἀπέδωσε.

Λοιπὸν, 150 «πλατανόφυλλα» ζητάω. Δὲν ζητάω 500 «πλατανόφυλλα», οὔτε τὰ 700 «πλατανόφυλλα» τῆς ρουλέττας –ἄκου πράγματα!...

Ἔ, καημένε Κλόνταρη!

Ἔνα πτωχαδάκι, καλὸ εὐλογημένο πτωχαδάκι, πρὶν πέντε χρόνια μοῦ λέει·

–Πάτερ, ἀποφάσισα νὰ ἀλλάξω δουλειά. Ἀποφάσισα νὰ κάνω ἕνα ἐργοστάσιο νὰ φτιάχνω ζυμαράκι, τὸ ψωμάκι τοῦ Χριστοῦ, νὰ κάνω μακαρόνια.

–Καλὸ, λέω, ἔργο εἶνε αὐτό. Θὰ σὲ ὑποστηρίξῃ ὁμως ἡ Κοζάνη;

–Ἔ, ἀλλοίμονο, λέει, τόσα χρόνια δὲν θὰ ὑποστηρίξουν ἐμένα, καὶ θὰ ψωνίζουν κάτω ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη ἢ τὴν Ἀθήνα;

–Καλά, τοῦ λέω.

Ξανάρχομαι τώρα καὶ τί μαθαίνω; Ἐμπῆκε μέσα στεναχωρημένος, λυπημένος καὶ μοῦ λέει· πάτερ ἐχρεωκόπησα.

Αὐτὸς ἄνοιξε ἐργοστάσιο, φάμπρικα, γιὰ νὰ κάνῃ ψωμάκι, καὶ χρεωκόπησε· οἱ ἄλλοι ἀνοίξανε κινηματογράφο, καὶ πλουτίσανε πουλώντας «κοπριά» στὸν Ἑλληνικὸ λαό. Ἔ, καημένε Κλόνταρη, δὲν ἀνοίγεις κινηματογράφο, γιὰ νὰ πλουτίσης ἀπὸ τὸ λαό μας, μόνο ἀνοίξεις ἐργοστάσιο; Κατηραμένη γενεά, ἀμαρτωλὴ γενεά.

Χαρὰ μου νὰ πεθάνω γιὰ τὶς ἰδέες

Μὲ ἀπειλοῦνε αὐτοὶ οἱ κύριοι. Νὰ σᾶς διηγηθῶ; Δὲν τὰ λέω γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

Ὅταν ἦμουν στὴν Κύμη, βρέθηκε κάποιος Ἀμερικᾶνος καὶ ἔφερε μιὰ βαλίτσα δολλάρια. Καὶ βρῆκε κάποιον ἄλλο βιβλιοπώλη, ἐκεῖ στὴν Κύμη, καὶ ἀγοράσανε κάποιον οἰκόπεδο. Περνάω κ' ἐγὼ ἀπ' ἔξω μιὰ μέρα καὶ λέω·

–Τί εἶνε αὐτὸ ποὺ κάνετε ἐδῶ;

Μασούσανε τὰ λόγια τους.

Ρωτάω ἕνα παιδάκι, ἕνα χαριτωμένο παιδάκι, καὶ μοῦ λέει·

–Θὰ χτίσουνε κινηματογράφο ἐδῶ πέρα...

Ἄνεβαίνω στὸν ἄμβωνα καὶ χτυπάω καμπανάκι. Ὅσο καιρὸ ἦμουν στὴν Κύμη, δὲν ἀνοίξε ὁ κινηματογράφος. Μὲ σταμάτησε μόνο τὴ νύχτα σ' ἕνα σοκάκι καὶ μοῦ λέει·

–Έχεις τὸ μυαλό;

–Βέβαια, τοῦ ἀπαντῶ, ἔχω τὸ μυαλό, μέχρι τέλος θὰ τὸ ἔχω.

–Θὰ σὲ διορθώσω, μοῦ λέει, ἐγώ· θὰ σὲ σκοτώσω...

–Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι θὰ ἔχω, τοῦ ἀπαντῶ, νὰ βάψω τὰ καλντερίμια τῆς Κύμης μὲ τὸ αἷμα μου γι’ αὐτὲς τὶς ιδέες. Χαρὰ καὶ πανηγύρι θὰ ἔχω. Τί ἄλλο καλύτερο νὰ περιμένω; Τί νὰ περιμένω σ’ αὐτὸ τὸν κόσμο; Παιδιὰ δὲν ἔχω, γυναίκα δὲν ἔχω· δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ μαρτυρήσω γιὰ τὶς ἀλήθειες αὐτές. Πετᾶω ἀπὸ τὴ χαρά μου. Ἄντε, τοῦ λέω, στὸ καλὸ καὶ κάνε ὅ,τι θὰ μπορέσης.

Δὲν μπόρεσε νὰ κάνη τίποτε αὐτός. Καὶ ποιός, λέτε, ὅτι μ’ ἔδιωξε ἀπὸ τὴν Κύμη; Ὁ δεσπότης, ποὺ συμφώνησε μ’ αὐτόν. Γι’ αὐτὸ εἶπε ὁ Χρυσόστομος κάτι λόγια πολύτιμα· Ὅτι «*Οὐδὲν δέδοικα*», τίποτε ἄλλο δὲν φοβήθηκα στὴ ζωὴ μου, ἀπὸ τοὺς «ἐπισκόπους, πλὴν ἐνίων».

Γιατί γίνονται τὰ διαζύγια;

Ἐλᾶτε ἐδῶ, ἐσεῖς οἱ Κοζανίτες ποὺ δώσατε τὶς 700.000 δρχ. στὶς ρουλέττες. Δὲν τὶς δίνετε σ’ ἐμένα, γιὰ νὰ σᾶς κάνω –τί νὰ σᾶς κάνω; Ὅ,τι θέ’τε. Ἐλᾶτε ἐσεῖς οἱ ἄλλοι, ποὺ πᾶτε καὶ ἀγοράζετε κόπρια μέσα στοὺς κινηματογράφους καὶ τρῶτε σάρκες. Τώρα θὰ σᾶς πῶ ἓνα μεγάλο λόγο· Γιατί γίνονται τὰ διαζύγια.

Μοῦ εἶπε κάποιος δικηγόρος, κάτω στὴν Ἀθήνα·

–Πάτερ μου, πῆρα διαζύγιο ἀπὸ τὴ γυναίκα μου.

–Γιατί, τοῦ λέω, ἦταν ἄσχημη ἢ γυναίκα σου;

–Ὅχι, μοῦ λέει, καλλονὴ ἦταν.

–Μά, τοῦ λέω, δὲν ἔχεις διαβάσει ποτέ, ὅτι μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάπτη χωρίζει τὸ ἀντρόγυνο; Καὶ οὔτε τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάπτη δὲν τὸ χωρίζει· ζῆ καὶ πέραν ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα. «Σὲ καὶ μόνον καὶ αἰωνίως». Αὐτὸς εἶνε ὁ δεσμὸς τοῦ γάμου, ποὺ λέει καὶ ὁ Σαίξπηρ.

–Τελείωσε, μοῦ λέει. Μ’ ἔφαγε ὁ κινηματογράφος. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ πῆγα στοὺς κινηματογράφους καὶ εἶδα στὶς ταινίες αὐτὲς τὶς πριμαντόνες –στὴν πραγματικότητα δὲν εἶνε ἔτσι ὅπως φαίνονται· τὶς βάζουν διάφορα χρώματα–, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τὴν εἶδα ἐκείνη τρελλάθηκα. Πῆγα στὸ σπῆτι καὶ δὲν μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἢ γυναίκα μου, τὴ σιχάθηκα. Τὴ σιχάθηκα ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς στάρ, ποὺ εἶδα στὴν ταινία.

Τρελλαινουν τὰ μυαλὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν οἱ κινημα-

τογράφοι. Γι' αυτό είπα μιὰ λέξι· τὸ πιστεύω. Εἶπα μιὰ λέξι, καὶ δὲν μετανοῶ. Γιατὶ εἶνε πραγματικότης, καὶ θὰ μείνη ἡ λέξις αὐτή.

Θὰ σφράγιζα τὰ χαμαιτυπεῖα, σὰν τὰ μουλάρια

Ξέρεις πῶς μοιάζει; Ἦμουν μικρὸ παιδί, 4 - 5 χρονῶν (τὸ 1912), ποὺ ἄρχισε ὁ Βαλκανικὸς πόλεμος, καὶ ἦρθαν στὸ μικρὸ μου χωριὸ κάμποι ἀξιωματικοὶ γιὰ νὰ σφραγίσουν τὰ μουλάρια ποὺ ἦταν χρήσιμα γιὰ τὸ στρατό. Κ' ἐμεῖς, μικρὰ παιδιὰ, λέγαμε·

–Τί εἶνε αὐτοί;

Μᾶς ἀπαντοῦσαν·

–Ἀξιωματικοί.

–Καὶ τί θέλουν στὸ χωριὸ μας;

–Νά, μᾶς λέγανε οἱ γονεῖς μας, πόλεμος εἶνε, καὶ πᾶνε νὰ ἐλευθερώσουν τὴ Μακεδονία μας. Ἦρθαν γιὰ νὰ μᾶς πάρουν τὰ μουλάρια.

–Τὰ μουλάρια;...

Καὶ τοὺς βλέπαμε ἐμεῖς στὴν πλατεία νὰ μαζεύουν τὰ μουλάρια.

ἼΑλλα τὰ κρατοῦσαν, καὶ ἄλλα τὰ διώχνανε. Κρατοῦσαν τὰ καλύτερα.

Ξαφνικὰ βλέπω ἕναν ἀξιωματικὸ νὰ κρατᾷ μιὰ μεγάλη σφραγίδα σιδερένια. Τὴ βάζει στὴ φωτιά, τὴν πυρακτώνει, πιάνει τὸ μουλάρι, καὶ κράτπ τὴν κοπανάει

Στὴν ἴδια πλατεία τοῦ χωριοῦ του ὁ Γέροντας, μετὰ ἀπὸ 90 χρόνια, στὶς 22-6-2000, ἔρχεται ἀπὸ τὴν Μακεδονία. Τὸν ὑποδέχονται οἱ συγχωριανοὶ του συγκινημένοι, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς εὐλαβεῖς ἱερεῖς τους. Χτυποῦν τὶς καμπάνες, χειροκροτοῦν, προσφέρουν ἀνθοδέσμες. Καὶ ὁ π. Αὐγουστίνος, μετὰ ἀπὸ ταξίδι 20 ὥρων, βγαίνει ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, τοὺς εὐλογεῖ ὅλους καὶ μένει στὸν καφτὸ ἥλιο γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, μέχρι νὰ πάρουν ὅλοι τὴν εὐχή του.

στο πόδι του· αυτό ἄρχισε νὰ κλωτσάη...

Τὰ μουλάρια αὐτὰ ἦταν σημαδεμένα. Μέχρι νὰ φοφήσουν, φέρανε τὸ σημάδι τοῦ στρατοῦ.

Ἔτσι εἶνε, γέροντες; Τὸ θυμᾶστε; (...)

Ἔτσι κ' ἐγώ, ἀφοῦ εἶνε μουλάρια καὶ δὲ' νιώθουν ἀπὸ τίποτε ἄλλο, ἐπῆρα σίδερο, πυρωμένο μέσα στὸ καμίνι τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοὺς ἐσφράγισα, μὲ τὴ λέξι αὐτή· καὶ θὰ μείνη σφραγισμένη μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, μὲ κόκκινο.

Ἄχ, νὰ εἶχαμε ἐκκλησία πατέρων! ἢ μᾶλλον, αὐτοὶ ποὺ μᾶς κυβερνᾶνε, νὰ βλέπανε τὸν κίνδυνο καὶ νὰ σφραγίζανε αὐτὰ τὰ χαμαιτυπεία, αὐτὰ τὰ κέντρα τοῦ διαβόλου, αὐτὰ τὰ κάστρα! Ἄν ἔμενα στὴν Κοζάνη, θὰ τὰ ἔκλεινα· καὶ θὰ τοὺς ἔστελνα νὰ ἀλλάξουν δουλειὰ καὶ ἐπάγγελμα.

Πραγματικὴ νηστεία

Θέλω νὰ κρατήσετε αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα.

Νηστεύσατε ἀπὸ τὸ γάλα, ἀπὸ τὸ κρέας, σᾶς τὸ εἶπα αὐτό. Νηστεύσατε, ἄνδρες γυναῖκες μικρὰ παιδιά, νηστεύσατε ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, μέχρι τὸ Πάσχα, καὶ θὰ ἔρθω νὰ ἐξαπλώσω τὸ πετραχήλι μου καὶ νὰ σᾶς κοινωνήσω ὅλους. Αὐτό εἶνε νηστεία.

Τώρα κάνουμε ἐμεῖς οἱ παπᾶδες ἓνα σφάλμα. Λέμε· Νὰ νηστεύσης ἀπὸ γάλα, νὰ νηστεύσης ἀπὸ κρέας.

Βρέ παππούλη, αὐτοὶ πᾶνε μέσα στὸν κινηματογράφο καὶ τρῶνε μὲ τὰ μάτια τους πέντε ὥρες κρέας. Κοιτάζουν μὲ τὰ μάτια τους ταινίες βρώμικες, καὶ πορνεύουν καὶ μοιχεύουν. Πῶς τὸν κοινωνᾶς;

Τώρα μαθαίνω, ὅτι κάτω στὴν Ἀθήνα γίνεται νέο συνέδριο ἱεροκηρύκων. Θὰ τὰ πῶ μπροστὰ στοὺς παπᾶδες καὶ στοὺς συναδέλφους μου ὅλους αὐτὰ τὰ λόγια, γιὰ νὰ ἔχουμε ἐνιαία γραμμὴ ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.

Νηστεύσατε, Κοζανίται, ἀπὸ ἔργα ἀνήθικα καὶ γκαγκστερικὰ μέχρι τὸ Πάσχα. Νηστεύσατε, καὶ θὰ ἔρθω τὸ Πάσχα νὰ φέρω τὴν εὐλογία. Θὰ ἀπλώσω τὸ πετραχήλι μου καὶ θὰ σᾶς κοινωνήσω ὅλους.

Θέλετε κινηματογράφο, θέλετε διάφορα κέντρα, θέλετε ρουλέτες· και ἐγὼ τί ζητάω; 150 «πλατανόφυλλα».

Ἕνα τσέκ

Θὰ σᾶς μοιράσω ἕνα χαρτάκι, ἕνα τσέκ. Τὸ βλέπετε; Αὐτὸ εἶνε τυπωμένο. Θὰ τὸ μοιράσω σὲ ὄλους.

Δὲν θέλω νὰ βάλετε τὸ χέρι σας στὴν τσέπη. Θέλω νὰ μείνη τὸ κήρυγμα στὸ ὕψος του. Νὰ μὴ δώσω τὸ δικαίωμα σὲ κανέναν νὰ πῆ· «Ξέρεις, ὁ παπα - Αὐγουστίνος μᾶς ἦρθε πάλι στὴν Κοζάνη, τὴ δουλειά του κάνει...». Ὁχι, δὲν θέλω τίποτε. Θὰ σᾶς δώσω ἕνα τσέκ, ἕνα λαχειο, νὰ τὸ διαβάσετε, νὰ τὸ γράψετε, νὰ συμπληρώσετε τὸ ὄνομά σας. Μὴ τρέμουν τὰ χέρια σας.

Ἐσὺ τρέμεις; Ἐσύ...

Θὰ τὸ πάρετε αὐτὸ τὸ λαχειο ὄλοι. Θὰ γράψετε ἐπάνω τὸ ὄνομά σας.

Ἐχεις λίγο; δῶσε λίγο, δῶσε 50 δραχμές. Ἐχεις περισσότερο; δῶσε περισσότερο, δῶσε 500, δῶσε 1.000, 2.000. Ὁχι πολλά, δὲν θέλω.

Θὰ ἐφαρμόσω κ' ἐγὼ μιὰ μέθοδο· «σὲ δυὸ δόσεις». Μιὰ δόσι νὰ δώσετε στὸν Εὐθύμιο τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς τοῦ συλλόγου, στίς 9 Μαρτίου, καὶ τὸ ἄλλο τὸ μισὸ θὰ τὸ δώσετε ὅταν ἀρχίσουνε νὰ κτίζουνε, ἢ νὰ τὸ δώσετε τὸ Πάσχα. Τώρα νὰ μὴ δώσετε τίποτα.

Αὐτὰ τὰ χαρτιὰ νὰ πάρετε. Νὰ πάρη ὁ καθένας σας ἕνα γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀτομικὸ· καὶ ἐὰν ἔχη κανέναν πλούσιο φίλο ἢ συγγενῆ στὴν Ἀμερικὴ ἢ στὴν Αὐστραλία ἢ στὸν Καναδᾶ, νὰ στείλῃ καὶ ἕνα ἐκεῖ. Νὰ πάρη μέχρι τρία, παραπάνω δὲ' σᾶς δίνω, γιατί δὲν ἔχω τυπώσει πολλά. Θέλω ὄλοι ἀνεξαιρέτως νὰ πάρετε 1, 2, 3. Καὶ νὰ τὰ ἐπιστρέψετε αὐτὰ τὰ τσέκ τὴν ἄλλη Κυριακὴ. Πάλι τὶς 11,30 θὰ ὑπάρχη κήρυγμα. Θὰ ὁμιλήσῃ... Θυμᾶστε τί σᾶς εἶπα; Τὰ Χάσια, τὰ Γρεβενά, ἢ Θεσσαλία, ἢ Ἑπειρος μοῦ ἔδωσαν παιδιὰ πνευματικά. Ἐχω παράπονο ἀπὸ τὴν Κοζάνη. Ἐκήρυξα, ἐμόχθησα, δὲν μοῦ ἔδωσε ἕναν θεολόγο. Ἕνα πνευματικὸ παιδί δὲν μοῦ ἔδωσε.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ θὰ ἔχη ἐδῶ κήρυγμα. Θὰ μιλήσῃ ἕνα πνευματικὸ μου παιδί. Νὰ μαζευτῆτε ἐδῶ καὶ νὰ ἐπιστρέψετε αὐτὰ τὰ χαρτιὰ συμπληρωμένα. Χρήματα νὰ μὴ φέρετε, νὰ μὴ φέρετε τίποτε.

Εἴμαστε σύμφωνοι; (...)

Τὸ πρῶτο τσέκ

Μοῦ ἀρέσει τὸ παράδειγμα. Ἐγὼ πρῶτα-πρῶτα, ἀπὸ τὸν ἐλάχιστο μισθὸ ποῦ μοῦ δίνει αὐτὴ ἡ πολιτεία καὶ τὸ κράτος, τὸ πρῶτο τσέκ, τὸ νούμερο 1, θὰ τὸ πάρω ἐγώ. Θὰ γραφῶ γιὰ 3 «πλατανόφυλλα». Δίνω ἐγὼ 3 πλατανόφυλλα(*), δῶστε κ' ἐσεῖς τὰ υπόλοιπα «πλατανόφυλλα», καὶ τελείωσε. Καὶ νὰ μάθω κάτω στὴν Ἀθήνα, ὅτι ἔκανε τὸ θαῦμα ἡ Κοζάνη, γιὰ νὰ ἔχω χαρὰ μεγάλη. Νὰ μάθω, ὅτι μαζευτήκανε ὄχι 150 «πλατανόφυλλα», ἀλλὰ περισσότερα ἀπ' αὐτά.

Καὶ ὅταν θὰ ξανάρθω στὴν Κοζάνη, σᾶς υπόσχομαι ὅτι στὸν καθένα ποῦ θὰ δώσῃ κάτι, θὰ τοῦ δώσω ἓνα μικρὸ δῶρο, μιὰ μικρὰ εὐλογία. Ἀλλὰ παραπάνω ἀπὸ τὴν εὐλογία τοῦ ἱερομονάχου Αὐγουστίνου ἔχετε τὶς εὐλογίες τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων.

Ἀγάπη στοὺς νέους, ἀγάπη καὶ στοὺς γέροντας

Σᾶς υπόσχομαι καὶ κάτι ἄλλο. Ἄν τελειώσῃ τὸ ἔργο αὐτό —καὶ θὰ τελειώσῃ—, τότε θὰ σᾶς φωνάξω μιὰ ἄλλη μέρα, ἂν ζῶ, καὶ θὰ σᾶς πῶ· Ἐλάτε, Κοζανίται, νὰ βάλωμε θεμέλια γιὰ ἄλλο ἔργο. Νὰ φτειάσωμε ἓνα γηροκομεῖο, ποῦ δὲν ἔχει ἡ Κοζάνη Γηροκομεῖο! (**)

Θὰ τὸ φτειάσωμε κι αὐτό. Γιατὶ ἡ Κοζάνη εἶνε μεγάλο πηγάδι· καὶ ὅσο ζῶ δὲν θὰ παύσω νὰ σᾶς παρακινῶ σὲ ἔργα ἀγαθὰ. Ἄμα θὰ τελειώσῃ τὸ οἰκοτροφεῖο, θὰ σᾶς φτειάξουμε γηροκομεῖο, γιὰ νὰ μαζέψουμε τὰ γερόντια, ποῦ βρίσκονται διασκορπισμένα.

(*) Μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Καὶ δὲν εἶνε τὸ μοναδικό. Ὁ π. Αὐγουστίνος δὲν ἔλεγε μόνο λόγια, ἀλλὰ ἔκανε ἔργα καὶ ἔδινε παράδειγμα, γι' αὐτὸ ἀγαπήθηκε ἀπὸ τὸ λαό. Ὁ Γεώργιος Παφίλης φύλαγε τὶς ἀποδείξεις αὐτές.

Ὁ π. Αὐγουστίνος δὲν εἶνε μόνον ἰδρυτὴς, ἀλλὰ καὶ μεγάλος δωρητὴς τοῦ Συλλόγου τῶν «40 Μαρτύρων».

(**) Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ φυλλάδιο ποῦ φωτογραφικῶς παραθέτω ἐδῶ, σύντομα ἔγινε ἐκκλησις γιὰ τὴν δημιουργία Γηροκομείου στὴν πόλι, ποῦ δὲν ὑπῆρχε. Τὸ φυλλάδιο παρουσίασε στὴν αἴθουσα τῶν «40 Μαρτύρων» στίς 13-11-1960, σὲ κήρυγμά του ὁ π. Αὐγουστίνος.

Ὅλο τὸ περιεχόμενον τοῦ φυλλαδίου στίς σελίδες 116 - 119

Νὰ δώσουμε καὶ σ' αὐτὰ παρηγοριά. Ἔργα καὶ γιὰ τοὺς νέους καὶ γιὰ τοὺς γέροντες. Καὶ οἱ νέοι νὰ ἔχουν ἀγάπη καὶ οἱ γέροι νὰ ἔχουν ἀγάπη. Θὰ κάνουμε καὶ γηροκομεῖο, εἰς μνημόσυνον αἰώνιον. Ἐκτὸς μόνον ἔαν προλάβῃ ἄλλος καὶ τὸ κάνῃ. Τότε χαρὰ μας μεγάλη, χαρὰ μας μεγάλη. Κάθε πρᾶγμα στὸν τόπο του. Εἴμαστε σύμφωνοι; (Σὰν ὁμοβροντία ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ πλήθους· «σύμφωνοι») (*)

(*) Κλείνοντας τὸ κήρυγμά του μὲ θέμα «Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ὡς ἀναμορφωτής», ὁ π. Αὐγουστίνος παρουσίασε τὸ φυλλάδιο καὶ εἶπε:

«*Δυὸ λέξεις·*

Θὰ σᾶς μοιράσω κατὰ τὴ συνήθεια ποὺ ἔχω ἓνα φυλλάδιο. Αὐτὸ τὸ φυλλάδιο δὲν εἶνε τίποτα· ἓνα μηδενικὸ εἶνε.

Εἶνε ὅμως ὅπως ὁ σπόρος. Τί εἶνε ὁ σπόρος; Ἔνα τίποτα εἶνε· Ἄμα πέση στὸ θράχο ἢ στὸ πεζοδρόμιο, δὲ βγαίνει τίποτα. Ἄμα πέσει στὴ θάλασσα, τὸ ἴδιο. Ἄμα πέση στὴ γλάστρα ἢ σὲ χῶμα ἀφράτο, γίνεται πλατάνι.

Αὐτὸ τὸ φυλλάδιο σπόρος εἶνε. Θὰ μοιράσω 2.000 τέτοιους σπόρους· καὶ ἀπὸ τὸ χαρτάκι αὐτό, μπορεῖ νὰ βγῆ ἓνα γηροκομεῖο. Μάλιστα, ἐκ τοῦ μηδενὸς μπορεῖ νὰ βγῆ ἓνα γηροκομεῖο! Δὲν λέω νὰ γίνῃ αὐτὸ γιὰ νὰ ἀκούεται τὸ ὄνομά μου.

Ἐκ τοῦ μηδενὸς δὲν βγήκε ἡ Ἑστία συσιτίων; Ἀρχίσαμε ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ φτάσαμε 8.000 πιάτα! Ἐκ τοῦ μηδενὸς δὲν ἐκτίσθηκε ἡ αἰθουσα αὐτή; Ἔτσι καὶ ἐκ τοῦ μηδενὸς μπορεῖ νὰ κτισθῆ καὶ ἓνα γηροκομεῖο. Δὲν λέω ποιὸς θὰ τὸ κάνῃ. Ἄν τὸ κάνῃ ἡ Μητρόπολι, χαρὰ μου καὶ ἀγαλλίασι. Ἄν τὸ κάνῃ ὁ Νομάρχης, χαρὰ μου καὶ ἀγαλλίασι. Ἄν τὸ κάνῃ κανένας πλούσιος, χαρὰ μου καὶ ἀγαλλίασι.

Νὰ τὸ κάνῃ κάποιος ἄλλο σωματεῖο· χαρὰ μου καὶ ἀγαλλίασις θὰ εἶνε. Ἄν ὅμως δὲν τὸ κάνῃ κανεὶς, ἂν κανεὶς δὲν θέλῃ νὰ κινήθῃ γιὰ νὰ γίνῃ τὸ ἔργο αὐτό, τότε θὰ τὸ κάνωμε ἡμεῖς, θὰ τὸ κάνῃ ὁ πτωχὸς λαός. Γιατί ἐγὼ πιστεύω στὸν πτωχὸ λαό. Καὶ θὰ σᾶς καλέσω, ἄλλῃ φορὰ νὰ βάλωμε “εὐλογητός”, “Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος”, καὶ θὰ γίνῃ τὸ Γηροκομεῖο πρὸς μνημόσυνο ὅλης τῆς πόλεως αὐτῆς.

Θὰ εἶμαι εὐτυχής, λέγω, ἔαν ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ ἐμὲ μπορέσῃ νὰ τὸ κάνῃ. Δὲν εἶμαι κενόδοξος, δὲν θέλω νὰ παρουσιαστῶ ὅτι μόνο ἐγὼ κάνω ἔργα. Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμῶ, ἐκεῖνο ποὺ θέλω εἶνε, ἡ πόλις τῆς Κοζάνης κοντὰ στὰ ἄλλα εὐαγῆ ἰδρύματα νὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἓνα γηροκομεῖο. Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ σκεπάσῃ πάντας ὑμᾶς.

Ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου κινήθηκαν πρὸς ὅλες τῖς κατευθύνσεις, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ γηροκομεῖο ἀπὸ στιβαρότερα χέρια. Ἡ Θ. Πάντσιου, σύζυγος τοῦ ταμῆ τοῦ Συλλόγου, ἔστειλε ἐπιστολὴ στὸν συμμαθητὴ τῆς στῆν Ἑλβετία κ. Γκέρτσιο καὶ ζητοῦσε τὴν βοήθειά του γιὰ τὴν ἀνέγερσι τοῦ γηροκομεῖου. Γνώριζε ἀγγλικά καὶ εἶχε ἐπικοινωνία καὶ μὲ τὸν Ἑλβετικὸ Ἐρυθρὸ Σταυρὸ. Ἑλβετίδες τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ νοίκιαζαν στὸ σπίτι τῆς. Τὸ τμήμα τοῦ Ἑλβετικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ I. M. ἀπὸ τὴν Σουηδία ἀνέλαβε τὴν ἀνέγερσι καὶ τὴν λειτουργία τοῦ Γηροκομεῖου. Ὁ συμπατριώτης μας Τάλιος δώρισε τὸ οἰκόπεδο. Λειτουργήσῃ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1965, καὶ ἔτσι καλύφθηκε τὸ ἔργο αὐτὸ τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς γέροντες.

Συγχωρέστε με και ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρέση

Καὶ τώρα, ἀδελφοί μου καὶ πατέρες, πνευματικά μου παιδιά, ἀλησμόνητος πόλις, —ἴσως νὰ εἶνε καὶ τελευταῖο κήρυγμα τῆς ζωῆς μου— σᾶς δίνω τὴν εὐχὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν εὐλογία τῶν πατέρων. Ἐὰν σᾶς ἐπίκρανα καὶ ἐὰν σᾶς ἐλύπησα, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρέσετε, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρέση καὶ νὰ εὐλογῇ τὰ σπίτια σας, τοὺς γονεῖς σας. Καὶ εἶθε ἡ πατρίδα μας νὰ δῆ καλύτερας ἡμέρας, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(Ἡ φλογερὴ ὁμιλία ἔκλεισε μὲ τὸ ἀπολυτίκιο τῶν ἁγίων 40 Μαρτύρων, τὸ ὁποῖο ἐψάλη ὑπὸ πάντων).

*«Τὰς ἀλγηδόνας τῶν ἁγίων,
ἃς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι
Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας
ἴασαι, φιλόανθρωπε, δεόμεθα».*

Ὁ Σύλλογος ἀποσύρθηκε, ἀφοῦ «στιβαρότερα χέρια» ἀνέλαβαν τὸ ἔργο, καὶ ἔστρεψε τὴν δραστηριότητά του στὴν ἀνέγερσι τοῦ β' κτηρίου, ποῦ θὰ λειτουργοῦσε ὡς Οἰκοτροφεῖο ἄρρένων, γιατί τὸ πρῶτο θὰ παρεδίδετο στὶς κοπέλλες.

Β΄.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟ ΤΩΝ «40 ΜΑΡΤΥΡΩΝ»

Έκδόσεις - έπιστολές - σημειώματα
των οικότρόφων 1958-2003

Ξαδέλφισ
Βιωματικό Οικοτροφείο κοινότητας Αγίου
Ευσταθίου Τηλ. 211-1-1963
Μακαρίνης Γερβουσίας
Αθήνα

Αγαπητοί φίλοι, γράφω γι' αυτό
έπειτα από 45 χρόνια που είμαστε μαζί
στην βιβλιοθήκη της πόλης. Σήμερα
γίνεται για εμάς η μεγάλη γιορτή των
40 μαρτύρων. Αισθάνομαι πολύ
δέσπονη, αλλά και πολύ χαρούμενη
για την επέτειο. Σας εύχομαι
καλή τύχη και να είστε πάντα
αγαπητοί οικότρόφοι.

Αγαπητοί φίλοι, γράφω γι' αυτό
έπειτα από 45 χρόνια που είμαστε
μαζί στην βιβλιοθήκη της πόλης.
Σήμερα γίνεται για εμάς η μεγάλη
γιόρτη των 40 μαρτύρων. Αισθάνομαι
πολύ δέσπονη, αλλά και πολύ
χαρούμενη για την επέτειο. Σας
εύχομαι καλή τύχη και να είστε
πάντα αγαπητοί οικότρόφοι.

Ξαδέλφισ
Αγαπητοί φίλοι, γράφω γι' αυτό
έπειτα από 45 χρόνια που είμαστε
μαζί στην βιβλιοθήκη της πόλης.
Σήμερα γίνεται για εμάς η μεγάλη
γιόρτη των 40 μαρτύρων. Αισθάνομαι
πολύ δέσπονη, αλλά και πολύ
χαρούμενη για την επέτειο. Σας
εύχομαι καλή τύχη και να είστε
πάντα αγαπητοί οικότρόφοι.

Αγαπητοί φίλοι, γράφω γι' αυτό
έπειτα από 45 χρόνια που είμαστε
μαζί στην βιβλιοθήκη της πόλης.
Σήμερα γίνεται για εμάς η μεγάλη
γιόρτη των 40 μαρτύρων. Αισθάνομαι
πολύ δέσπονη, αλλά και πολύ
χαρούμενη για την επέτειο. Σας
εύχομαι καλή τύχη και να είστε
πάντα αγαπητοί οικότρόφοι.

Αγαπητοί φίλοι, γράφω γι' αυτό
έπειτα από 45 χρόνια που είμαστε
μαζί στην βιβλιοθήκη της πόλης.
Σήμερα γίνεται για εμάς η μεγάλη
γιόρτη των 40 μαρτύρων. Αισθάνομαι
πολύ δέσπονη, αλλά και πολύ
χαρούμενη για την επέτειο. Σας
εύχομαι καλή τύχη και να είστε
πάντα αγαπητοί οικότρόφοι.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟ «40 ΜΑΡΤΥΡΩΝ»

Στὸ βιβλίο αὐτό, στὶς σελίδες ποὺ προηγήθηκαν, ὁ ἴδρυτὴς τοῦ Συλλόγου τῶν «40 Μαρτύρων» καὶ μεγάλος δωρητὴς τοῦ Οἰκοτροφείου, παρουσίασε, μὲ τὸ κήρυγμα «Ρίχνω τὸν κουβᾶ μου βαθεῖα» στὶς 8-2-1959, πῶς ἔγινε ἓνα μεγάλο ἔργο ἀγάπης τοῦ πρὸς τὰ παιδιά. Τώρα, γιὰ τὴν ἱστορία, θὰ ἀναφέρω ἐν περιλήψει τὴν 50χρονη προσφορὰ τοῦ Οἰκοτροφείου τῶν «40 Μαρτύρων» στὴν πόλι τῆς Κοζάνης, ἀλλὰ καὶ τοὺς βανδαλισμοὺς ποὺ ὑπέστη ἀπὸ μιὰ μικρὴ ομάδα ἀνθρώπων, ποὺ ἐμφανίστηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸν Σύλλογο στὶς 24-1-2001 μὲ ψεύτικες καταστάσεις καὶ πλαστογραφημένα πρακτικά, μετὰ τὴν παραίτησι τοῦ νομίμου προέδρου Ν. Σωτηρίου καὶ τὴν διαγραφή ὅλων τῶν θεωρημένων ἀποδείξεων τοῦ Συλλόγου ἀπὸ τὸν ἴδιο.

Ὁ Σύλλογος τῶν «40 Μαρτύρων»

Τὸ Οἰκοτροφεῖο τῶν «40 Μαρτύρων» φιλοξένησε μερικὲς ἑκατοντάδες ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθήτριες. Τὰ γράμματα τῶν οἰκοτρόφων, ποὺ δημοσιεύθηκαν σὲ περιοδικὰ καὶ ἑφημερίδες, καὶ οἱ παλιὲς ἐκθέσεις τῶν μαθητῶν τοῦ Οἰκοτροφείου μιλοῦν γιὰ τὴν προσφορὰ του.

Ποιὸς ὁ ἴδρυτὴς τοῦ Συλλόγου

Ἡ δρᾶσις τοῦ Συλλόγου εἶνε πολύπλευρη. Ποιὸς ὅμως ἦταν ὁ ὄραματιστής, ὁ ἐμπνευστής, ὁ ὑποκινητὴς καὶ ὁ δημιουργὸς ὅλης αὐτῆς τῆς κοινωνικοθηροσκευτικῆς κινήσεως; Φαίνεται στὸ κήρυγμα ποὺ δημοσιεύουμε στὶς προηγούμενες σελίδες καὶ εἶνε γνωστὸ σ' ὀλόκληρη τὴν πόλι τῆς Κοζάνης. Τὸ λένε, μὲ τηλεγράφημά τους στὶς 14-6-1954 στὴν ἑφημερίδα «Ἀπογευματινὴ», οἱ πρόεδροι ὅλων τῶν σωματείων τοῦ νομοῦ:

«Ἄς μάθουν, λοιπόν, ὅτι αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἐκεῖνοι “κομμουνιστὴν” ἀποκαλοῦν, ἡμεῖς ΣΩΤΗΡΑ, ΕΘΝΙΚΟΝ ΗΡΩΑ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΗΓΕΤΗΝ, ΑΓΙΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ὀνομάζομεν. 8.500 Ἕλληνες ὀφείλουσιν τὴν ὑπαρξιν καὶ τὴν ζωὴν των εἰς ἐκεῖνον, δημιουργήσαντα ἐστίαν συσσιτίου ἐν Κοζάνη καὶ διαθρέψαντα τούτους κατὰ τὰς τραγικὰς περιόδους τῆς Κατοχῆς.»

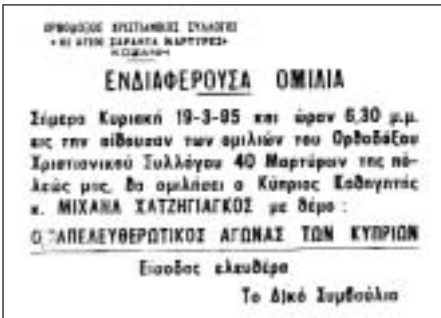
Ποιὸς ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου

Ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ Καταστατικὸ του:

«Σκοπὸς τοῦ Συλλόγου εἶναι α) Ἡ δι' Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ ἡ κατὰ Χριστὸν μόρφωσις τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ ἡ ἀκριβὴς τήρησις τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν τῆς Ἁγίας καὶ μόνης Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ β) ἡ προστασία καὶ ἀνακούφισις τῶν πασχόντων καὶ ἐχόντων ἀνάγκην βοηθείας» (ἄρθρο 2)

Ἄγορὰ οἰκοπέδου: Ἄγοράζεται ἀπὸ τὸ Σύλλογο οἰκόπεδο στὸ κέντρο

τῆς πόλεως. Ἀνακοινώνεται σὲ πρωτοσέλιδο τοῦ τοπικοῦ τύπου, στὶς 14-6-1954 (βλέπε σελ. 87).

Ἀνακοίνωσις ὁμιλίας σὲ φειγ-βολάν.

τὴν σκηνὴ τῆς. Στὸν 2ο τόμο τοῦ βιβλίου «Μιὰ Ζωντανὴ Ἱστορία» θὰ δημοσιευθοῦν ἀπομαγνητοφωνημένες οἱ ὁμιλίαι αὐτές, ποὺ συνεκλόμισαν τὴν πόλι. Πολλοὶ συνδέθησαν μὲ τὸν Χριστὸ ἀπ’ αὐτὰ τὰ φλογερά του κηρύγματα. Ἕνα τέτοιο κήρυγμα ἔμεινε βαθειὰ χαραγμένο στὴν μνήμη μου καὶ μὲ συνέδεσε μὲ τὰ πρόσωπα τοῦ Συλλόγου τὸ 1964.

Αἶθουσα: Κτίζεται ἡ αἶθουσα τοῦ Συλλόγου τῶν «40 Μαρτύρων» γιὰ Ὁρθόδοξη χριστιανικὴ διδασκαλία καὶ μόνο.

Γίνονται ὁμιλίαι ἐπὶ 50 ἔτη, μέχρι τὴν κατάληψί του ἀπὸ τὰ ξένα πρὸς τὸν Σύλλογο πρόσωπα στὶς 24-1-2001, καὶ τὴν μετατροπὴ τῆς αἵθουσας σὲ ΚΑΠΗ.

Λαμπρύνουν τὸ βῆμα τῆς ἐκλεκτοῦ ὁμιληταί. Ὁ π. Αὐγουστίνος, ὅσες φορὲς τοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία, ὁμιλεῖ ἀπὸ

Κατηχητικά: Μεγάλῃ βαρύτητι δίδεται καὶ στὴν κατήχησι τῶν παιδιῶν. Ἀπὸ τὴν σκηνὴ τῆς αἵθουσας παρουσιάζονται γιορτές, στὸ γραφεῖο τῆς αἵθουσας γίνεται ἡ κατήχησι, τὸ τραγούδι καὶ τὸ παιχνίδι. Ἄντηχεῖ ἡ αἶθουσα «ἀπὸ τὰ γλυκύτατα ἄσματα τῶν παιδιῶν» (ἐπιστολὴ π. Αὐγουστίνου τῆς 4-9-1950).

Οἰκοτροφεῖο ἁρρένων 1958-1975, θηλέων 1977-4/12/2003: Τὰ παιδιὰ τοῦ οἰκοτροφείου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν στέγη, τὸ φαγητὸ καὶ τὴν θέρμανσι, βοηθοῦνται καὶ στὰ μαθήματα ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους, ποὺ εἶνε πάντα ἱεραποστολικά πρόσωπα.

Τὸ πρωτὶ καὶ τὸ βράδυ γίνεται προσευχὴ, διαβάζεται κ’ ἕνα μικρὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα. Ὑπάρχει δανειστικὴ βιβλιοθήκη μὲ βιβλία ὠφέλιμα καὶ χριστιανικά.

Στὰ νεώτερα χρόνια ὑπάρχει βίντεο μὲ ταινίες ποὺ μορφώνουν, καλλιεργοῦν, ἀλλὰ καὶ ψυχαγωγοῦν τὰ παιδιὰ.

Ἐκδόσεις βιβλίων τοῦ π. Αὐγουστίνου: Τελευταία ὑπάρχουν καὶ ὑπολογισταί, ὅπου ἐτοιμάζεται νέα σειρὰ βιβλίων τοῦ Γέροντος, ἀπὸ ἀπομαγνητοφωνήσεις ὁμιλιῶν του. Τὸ πρῶτο βιβλίον ἐκδόθηκε τὸ 2002 μὲ τίτλο «ΤΙ ΘΑ ΜΑΣ ΣΩΣῃ;» (σελ. 200)· ἤδη ἔχει ἐξαντληθῆ καὶ ἐτοιμάζεται νέα ἔκδοσί του ἐπισημμένη.

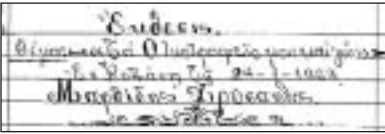
Για την νέα σειρά των βιβλίων, για την όποια ο π. Αύγουστίνος εὐχήθηκε νὰ γίνουν 100 (τόσα περίπου εἶνε καὶ τὰ βιβλία ποὺ μέχρι σήμερα ἔχει ἐκδώσει), με ὥρισε ὁ ἴδιος ὑπεύθυνος τῶν ἐργασιῶν, ἀφοῦ ἐρωτήθηκαν ὅλα τὰ μέλη τῆς ὁμάδος ἐργασίας, ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης καὶ ἀπὸ τὸ Οἰκοτροφεῖο θηλέων «40 Μάρτυρες» Κοζάνης.

Αὐτὴ ἡ ἐργασία, ποὺ γίνεται ἀμισθί, εἶνε σύμφωνη καὶ με τὸ Καταστατικὸ τοῦ Συλλόγου καὶ τὸν σκοπὸ του.

Ποιά ἡ προσφορὰ τοῦ Οἰκοτροφείου τῶν «40 Μαρτύρων»;

(Ἐκθέσεις, - ἐπιστολές - σημειώματα οἰκοτρόφων 1958-2003)

Τὰ ἀγόρια τοῦ Οἰκοτροφείου σὲ ἔκθεσί τους με θέμα «**Τὸ Οἰκοτροφεῖο μου καὶ ἐγώ**», τὸ 1963, μιλοῦν γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ τῆς ἀγάπης(*) καὶ λένε:

«Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο ἱκανοποιημένο νοιώθω τὸν ἑαυτό μου, ποὺ μένω μέσα σὲ ἓνα σπίτι χαρᾶς, ἀγάπης, μέσα σὲ πλῆθος Χριστιανικοῦ φωτός...

Ναί! Εἶναι ἀλήθεια! Τὸ ἀγαπητὸ μου οἰκοτροφεῖο ἐγὼ τὸ θεωρῶ σὰν μιὰ φωλιά, μιὰ ζεστὴ φωλιά κτισμένη μέσ' στὴν παγωμένη μας κοινωνία, ποὺ μέσα στὴ θερμὴ ἀγκαλιά της περιβάλλει με ἀγάπη τὸ πλήρωμά της τῶν παιδικῶν ψυχῶν.

*Εἶναι ἀλήθεια ὅτι θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου εὐτυχῆ καὶ εὐχαριστῶ τὸν Παντοδύναμο ποὺ με πῆρε με τὰ σπλαχνικὰ Του χέρια καὶ με ἐναπόθεσε μέσα ἐδῶ στὸν «Οἶκο τῆς ἀγάπης»» (οἰκὸτροφος **Χρῦσανθος Μαρθίδης**).*

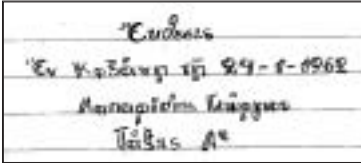
«...Διὰ τὴν συντήρησίν του (οἰκοτροφείου) φροντίζουν μερικοὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν τὸν Σύλλογον τῶν «Ἁγίων Σαράντα Μαρτύρων».

Ὁ πόθος τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι νὰ βγάλουν μιὰν ἡμέρα ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι θὰ ὠφεληθοῦν τὴν κοινωνία...

Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ διότι με ἀξίωσε νὰ παρευρίσκωμαι σὲ ἓνα τέτοιο περιβάλλον. Καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ με βοηθήσει νὰ φανῶ ἀντάξιος εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ οἰκοτροφείου» (οἰκὸτροφος **Γεώργιος Μπερέας**).

(*) Σταχυολογῶ μερικὰ ἀποσπάσματα τῶν ἐκθέσεων, ποὺ δείχνουν ὄχι μόνον τὴν προσφορὰ τοῦ Οἰκοτροφείου στὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν, τὸ ὑψηλὸ ἐπίπεδο τῶν αἰσθημάτων ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης ποὺ ἔτρεφαν γιὰ τὸ Οἰκοτροφεῖο, τὸν ἀδελφικὸ σύνδεσμο ποὺ εἶχαν μεταξύ των, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπο ἐκπαιδεύσεώς των μέσα στὸ Οἰκοτροφεῖο. Τὰ δείγματα αὐτὰ δείχνουν τὸν πλούσιο κόσμο αἰσθημάτων ποὺ ἀνέπτυσσαν, τὸ ὑψηλὸ ἐπίπεδο τῶν γνώσεων ποὺ εἶχαν, καθὼς καὶ τὸ πλούσιο λεξιλόγιό τους.

«Εἰς τὴν πόλιν Κοζάνη ὑπάρχει τὸ οἰκοτροφεῖον 40 Μάρτυρες. Τὸ οἰκοτροφεῖο ἐκτίσθη μὲ πολλοὺς κόπους καὶ μόχθους... Τὸ οἰκοτροφεῖο αὐτὸ εἶναι τοῦ πατρὸς Αὐγουστίνου Καντιώτη. Δοξάζω τὸν Θεὸν ποὺ μὲ ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ πνευματικὸ περιβάλλον. Διότι ἐδῶ μέσα ὠφελοῦμαι μὲν σωματικά, ὠφελοῦμαι καὶ ψυχικά, ἀκούγοντας τὰ κηρύγματα κάθε Κυριακῆ στὴν αἴθουσα ὁμιλίας» (οἰκτρόφος Ἄνδρας Καρακασιδης).

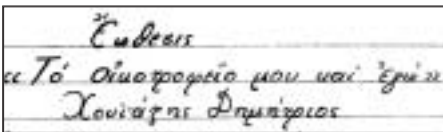

Τὰ παιδικὰ μάτια ἑνὸς οἰκοτρόφου τῆς Α΄ Γυμνασίου, δίνουν τὴν περιγραφή τοῦ οἰκοτροφείου·

«Τὸ οἰκοτροφεῖο ποὺ μένω... μ' ἔφερε ὁ δάσκαλός μου. Εἶναι ἓνα μεγάλο κτίριο. Στὸν πρῶτο ὄροφο ἔχει μιὰ μεγάλη πόρτα, ἀπὸ πάνω γράφει· “Στέγη ἀπόρων μαθητῶν καὶ ἐργαζομένων νέων, Ὁρθόδοξος Χριστιανικὸς Σύλλογος 40 Μαρτύρων”. Στὸν πρῶτο ὄροφο εἶναι μιὰ μεγάλη αἴθουσα γιὰ ὁμιλίες, γεμάτη μὲ καρέκλες. Μιλοῦσε πρῶτα ὁ πατὴρ Αὐγουστίνος καὶ τώρα ὁ κύριος Εὐθυμίου. Μέσα ἐκεῖ διδάσκεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Τὸ οἰκοτροφεῖο μου δὲν εἶναι μόνο γιὰ ἓνα καλὸ φαγητὸ καὶ γιὰ θαλάμους γιὰ νὰ μένουμε, ἀλλὰ εἶνε γιὰ κάτι περισσότερο, γιὰ τὴν πνευματικὴ τροφή. Δηλαδή ἐδῶ ἀκούμε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Κάθε πρωτὶ μετὰ τὴν προσευχὴ διαβάζομε τὴν Ἁγία Γραφή. Μέσα στὸ οἰκοτροφεῖο αὐτὸ εἶνε ὅλα μὲ τάξι...

Ἐμεῖς σὲ ὅλα αὐτὰ πληρώναμε ἓνα μικρὸ ποσὸ τὸ ὁποῖο δὲν θὰ ἀρκοῦσε πουθενὰ ἂν δὲν ὑπῆρχαν αὐτοὶ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ποὺ φροντίζουν γιὰ μᾶς. Καὶ ἐγὼ ἀπέναντι σὲ ὅλα αὐτὰ ποὺ μὲ δίνει τὸ οἰκοτροφεῖο πρέπει νὰ φανῶ καλὸς ἀνάμεσα σὲ ὅλους. Αὐτοὶ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ποὺ φροντίζουν γιὰ μᾶς δὲν ζητοῦν τίποτε, μόνο μεθαύριο ὅταν μεγαλώσωμε νὰ μᾶς δοῦν καλοὺς Χριστιανούς» (Γεώργιος Λαπαρτίδης).

«Δὲν εἶναι πάρα πολὺς καιρὸς ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἀντίκρισα τὸ χριστιανικὸ τοῦτο οἰκοτροφεῖο. Ἄφησα τὶς κακὲς συνήθειες ποὺ εἶχα στὸ χω-

ριό μου καὶ ἤρθα νὰ ζήσω σὲ μία Χριστιανικὴ ἀτμόσφαιρα.

Ἡ ζωὴ μου ἄλλαξε πιά, ὅπως ἄλλαξε καὶ τὸ ὄμορφο περιβάλλον εἰς τὸ ὁποῖον μπήκα...

Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ διότι μὲ ἀξίωσε νὰ ἀπολαύσω καὶ ἐγὼ τὴν ζωὴ τοῦ Χριστιανικοῦ τούτου οἰκοτροφείου. Τὸ οἰκοτροφεῖον τοῦτο τὸ ὁποῖον βλέπομεν σήμερα, ἔχει κτισθῆ μὲ κόπους καὶ μόχθους τῶν καλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι θέλησαν νὰ κάνουν μίαν εὐεργεσίαν σὲ ἐμᾶς τοὺς νέους.

Ἄπὸ τότε ποὺ ἤρθα εἰς τὸ οἰκοτροφεῖο, ἓνας δρόμος ἀπλώθηκε μπρο-

στά μου, ό δρόμος τής άρετής και τής τιμής. Μέσα εις τόν οικότροφείο μας ύπάρχει μία άόρατος δύναμις ή όποία δύναμις είναι μόνον ό Θεός, ό όποιος μās σώζει άπό κάθε δύσκολην περιστασιν...»

(**Δημήτριος Χουιάζης**).

«Βρίσκομαι σέ ένα Χριστιανικό περιβάλλον τής ζωής μου, στοδ οικότροφείο Σαράντα Μάρτυρες, τόν όποιο δέν τόν έκτισε τόν κράτος άλλα ό άπλός λαός τής Κοζάνης και με τή βοήθειαν ένός μεγάλου ίεροκήρυκος τής Έλλάδος, τού πατρός Αύγουστίνου Καντιώτου. Καί είναι μία πραγματική όασις τής έρήμου όπου τά καραβάνια πηγαίναν νά πιούνε νερό και νά ξεκουραστούν, έτσι και τόν οικότροφείο αυτό είναι όασις όπου κάθε άνθρωπος βρίσκει έδω τήν σωτηρία του.

Άκόμη είναι και πνευματική φωλιά κάθε ανθρώπου άπ' όπου θά βγούν νέοι μάρτυρες τής θρησκείας μας...

Έδω κάθε χρόνο έρχονται και άλλα παιδιά, για νά φοιτήσουν και στίς τάξεις τού Γυμνασίου, για νά γίνουν άνθρωποι μορφωμένοι.

Έφέτος με τήν εύλογία τού Θεού ήρθα και έγώ... Έως τώρα κάπως καλά πήγαμε, άλλα δημιουργήθηκαν και μικρά έλαττώματα... "Αν διορθωθούμε θά περάσωμε μία εύχάριστη Χριστιανική ζωή»

(**Κωνσταντίνος Καραδημος**).

«Μέσα εις τά τόσα χυδαία κτίρια τής Κοζάνης πουδ οδηγούν τούς νέους στην καταστροφή, ύπάρχουν και μερικοί λαμπτήρες όπως τά όνομάζουν οι Χριστιανοί, και ένας άπό τούς λαμπεροτέρους λαμπτήρες είναι τόν οικότροφείο μου.

Εις τήν στέγην αυτήν, όπως τήν όνομάζουν "στέγη άπόρων μαθητών και εργαζομένων νέων", στεγάζονται πολλά πτωχά και άπορα παιδιά...

Ένα άπό τά άπορα αυτά παιδιά είμαι και έγώ. Τόν έχω καύχημα διότι εύρίσκομαι εις τήν ίερή αυτή στέγη τής Κοζάνης. Άπό τότε πουδ μπήκα μέσα στον ίερόν αυτόν χώρο, ένιωσα τόν έαυτόν μου κάπως άλλοίωτικόν άπό ότι ήμουν στο χωριό πριν έρθω έδω... Αυτοί οι άνθρωποι, με τόν καλό παράδειγμά τους και τά καλά λόγια τους, μās άλλαξαν τόν πνευματικόν μας κόσμο.

Είμαστε περίπου 48 παιδιά. "Αν και είμαστε άπό διάφορα χωριά, ζούμε σαν μια οικογένεια πουδ πνευματικό μας πατέρα και άρχηγό έχουμε τόν Κύριον ήμών Ίησού Χριστό. Όλοι αυτοί, πουδ γίνονται θυσία για μās, περιμένουν και έμεις νά γίνωμε χρήσιμοι μέσα στην τόσο διεφθαρμένη κοινωνία...» (**Δημήτριος Μπίσκας** τού Ίωάννου, μαθητής τής Γ' τάξεως).

«Βρισκόμεθα σέ ένα νέο κτίριο, στοδ οικότροφείο 40 Μαρτύρων...

Τόν οικότροφείο μου είναι ένα κτίριο πολυτελές όπου έχει σκοπό νά

μαζέψει αρκετά παιδιά και να τὰ βοηθήση. Ἄκόμα θέλει ἀπὸ αὐτὸ νὰ πεταχθοῦν ἄνθρωποι ποὺ θὰ ὠφελήσουν τὴν κοινωνία. Αὐτοῦ μέσα στη φωλιά ζοῦμε μιὰ οἰκοτροφειακὴ ζωὴ καὶ εἴμαστε ὅλοι σὰν μιὰ οἰκογένεια...

“Ὅλα λάμπουν καὶ εἶναι καθαρὰ καὶ τακτοποιημένα καὶ ὁ κ. Διευθυντὴς εἶναι πολὺ καλὸς καὶ δείχνει μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ μᾶς καὶ τὸ οἰκοτροφεῖο μας. Καὶ ἔγωξ ξεκινᾶω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἀφήνω πατέρα, μάνα καὶ ἀδελφία γιὰ νὰ πάω σὲ ἓνα ἄλλο σπίτι καλύτερο, διότι αὐτοῦ θὰ μορφωθῶ καὶ θὰ γίνω καλύτερος ἄνθρωπος. Ὅλος ὁ σύλλογος προσπαθεῖ νὰ μᾶς κάνη καλύτερους καὶ περισσότερο ἀπὸ αὐτοὺς ὁ κύριος Διευθυντής.

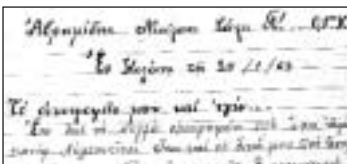
Ἐμένα μοῦ ἀρέσει πολὺ τὸ οἰκοτροφεῖο μου ἀπὸ κάθε ἄλλο, διότι με ὠφέλησε πάρα πολὺ. Αὐτοῦ μέσα περνᾶμε με παιχνίδια καὶ με διαβάσματα. Ὅλοι εἴμεθα ἀγαπημένοι ὁ ἓνας με τὸν ἄλλον. Τὸ οἰκοτροφεῖο θέλει καλοὺς μαθητάς...

Εὐχομαι ὅλα τὰ παιδιά τῶν 40 Μαρτύρων νὰ μοιάσουν καὶ νὰ κάνουν ἔργα καλά, νὰ θυσιασθοῦν γιὰ τὸ Θεὸ ὅπως καὶ οἱ 40 Μάρτυρες»

(Χρῆστος Λαπαρίδης).

«Πρὶν ἀπὸ πέντε μῆνες ἦρθα στὸ οἰκοτροφεῖο μὲ μεγάλη χαρὰ. Ἦξερα καλὰ τί ζωὴ θὰ κάνω ἐδῶ μέσα, τί πράγματα θὰ μάθω καὶ τί ἀδελφικὴ χαρὰ θὰ συναντήσω. Καὶ ἔτσι οἱ σκέψεις μου βγήκαν ἀληθινές...

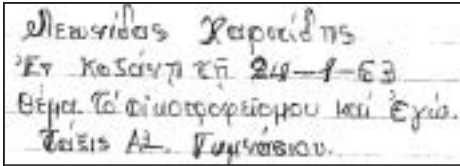
Πολλὲς φορές σκέφθηκα νὰ ἀνταποδώσω εὐγνωμοσύνην στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐμόχθησαν καὶ ἐκοπίασαν γιὰ μένα. Μὲ περιμάζεψε ὅπως σᾶς εἶπα τὸ οἰκοτροφεῖο, ὡς ἀν καλὸς ποιμένας τὰ πρόβατά του. Μὲ βοηθῶ πάντοτε τὸν Χριστὸ ποὺ θὰ κυριαρχῆ στὴν καρδιά μου, ἐλπίζω νὰ προκόψω θυμούμενος πάντοτε τὸ οἰκοτροφεῖον ποὺ μεῖ ἰδιαίτερα χαρὰ ἀγάπησα» (Λάζαρος Ἀλμπέρης).

«Ἐνα ἀπὸ τὰ πολλὰ οἰκοτροφεῖα ποὺ ἔχει ἰδρύσει ὁ πατὴρ Αὐγουστῖνος εἶναι καὶ τὸ δικό μου ποὺ ὀνομάζεται “40 Μάρτυρες”... Ὅταν πέρασα στὸ Γυμνάσιο σκεπτόμουν ποὺ ἄραγε θὰ μένω στὸ μέλλον ὅταν θὰ πηγαίνω στὸ σχολεῖο; Ἄναρωτιόμουν. Ὁ πατέρας μου σκέφτηκε νὰ με βάλῃ σὲ αὐτό, διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ ποὺ ἔχει ἀφθονα, ἔχει καὶ τὰ πνευματικά...

Εὐχαριστῶ πολὺ τὸ Θεὸ ποὺ με ἀξίωσε νὰ ῥθῶ καὶ νὰ βρεθῶ σὲ ἓνα τόσο ὠραῖο περιβάλλον ποὺ πλημμυρίζει ἀγάπη καὶ χαρὰ...

Τώρα πλέον ζῶ τὴν οἰκοτροφειακὴ ζωή...» (Νικόλαος Ἀβραμίδης).

Λεωνίδας Χαριτίδης
Ἐν Κοζάνῃ τῆς 24-1-63
Θέμα: τὸ οἰκοτροφεῖο καὶ ἐγώ.
Τελεῖται Α. Γυμνάσιου.

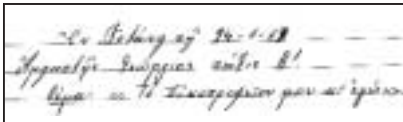
«Τὸ οἰκοτροφεῖο μου εὐρίσκεται σὲ μία ωραία τοποθεσία τῆς πόλεως Κοζάνης. Εἶναι ἓνα πολὺ μεγάλο κτίριο τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἐξῆς πράγματα:

1) ἀπὸ μία μεγάλη αἶθουσα στὴν ὁποία κάθε Κυριακὴ συγκεντρώνονται οἱ Χριστιανοὶ διὰ νὰ ἀκούσουν τὰ θεῖα λόγια... 2) ἀπὸ διαφόρους θαλάμους..., 3) ἀπὸ πολλὰ παράθυρα ποὺ ἀφήνουν νὰ μπαίνει ἄφθονος ὁ ἀέρας καὶ τὸ φῶς...

Σ' αὐτὸ τὸ ἀγαπητὸ μας οἰκοτροφεῖο, σχεδὸν περνᾶμε ὅλες μας τὶς ὥρες κάθε ἡμέρα.

Ἐδῶ στὸ οἰκοτροφεῖο παίζομε διάφορα παιχνίδια, φτιάχνουμε διάφορα ἀστεῖα καὶ ζοῦμε εὐτυχισμένα. Τὸ πιὸ εὐχάριστο εἶναι ὅταν ὅλα τὰ παιδιά στέλνωμε τὴν δέησί μας στὸν Δημιουργό. Οἱ παιδικές μας φωνές ἀντιλαλοῦν καὶ χαιρετοῦν κάθε πρωτὶ ὅλη τὴν φύσι. Τὸ οἰκοτροφεῖο μας ἔχει ἰδρυθῆ τὸ ἔτος 1958 ἀπὸ ἓναν ἱεροκήρυκα, τὸν πατῆρ Αὐγουστῖνο. Τὸ ὄνομα τοῦ οἰκοτροφείου μας εἶναι τὸ ἐξῆς "Στέγη ἀπόρων μαθητῶν καὶ ἐργαζομένων νέων οἱ Ἄγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες".

Ἐμένα τὸ οἰκοτροφεῖο μου ἀρέσει πολὺ διότι αὐτοῦ εὐρίσκομε τὴν ἡσυχία μας καὶ ζοῦμε εὐτυχισμένα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πατῆρ Αὐγουστῖνο καὶ ἄλλοι καλοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν πόλι αὐτὴν ἔχουν προσφέρει μεγάλες φροντίδες γι' αὐτὸ τὸ οἰκοτροφεῖο. Καὶ δι' αὐτὸ τὸ οἰκοτροφεῖο προσφέρω τὸ ἐξῆς ποίημα: (...)

Με βρῆκαν τὰ κρύα τοῦ χειμῶνα
Κοζάνη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Οἰκο-
τροφείου 40 Μαρτύρων. Εἶναι ἓνα ἴδρυμα
ἀπὸ τὰ πολλὰ εὐεργετήματα τοῦ ἀν-

θρώπου καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ τρία οἰκοτροφεῖα τῆς Κοζάνης...

Ἄλλα μέσα εἶναι τακτοποιημένα καὶ καθαρὰ. Στὰ λαμπερὰ πρόσωπα τῶν παιδιῶν βλέπει κανεὶς ζωγραφισμένη τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀγαλλίασι...

Κάθε λόγος τοῦ Διευθυντοῦ μας καὶ τῶν μεγαλυτέρων μας εἶναι σὰν ἓνας πολὺτιμος μαργαρίτης ὁ ὁποῖος στέλνει σὰν βάλαμο τὶς πολυπόθητες ἀκτίνες στὶς καρδιές κάθε μαθητοῦ.

Εἶναι ἔργο κτισμένο ἀπὸ ἀγάπη καὶ μὲ πιθανότητες ὅτι κάποτε θὰ βγοῦν ἄνθρωποι ἀρεστοὶ καὶ χρήσιμοι στὴν κοινωνία, καὶ εἶμαι σίγουρος ὅτι θὰ πραγματοποιηθῆ ἡ ἐλπίδα αὐτῶν...

Εἶναι κέντρον πνευματικὸν ποὺ μέσα βασιλεῦει ἡ εἰρήνη, ἀγάπη καὶ εὐτυχία. Σ' αὐτό, λοιπόν, τὸ οἰκοτροφεῖο μαζί μὲ ἄλλα παιδιά ἔχω καὶ ἐγὼ τὴ στέγη μου. Χωρὶς αὐτὸ πολλὰ παιδιά, ἴσως καὶ ἐγώ, δὲν θὰ εἶχαμε τὶς δυνατότητες νὰ σπουδάσωμε. Γι' αὐτὸ μεγάλη πρέπει νὰ δείχνωμε εὐγνωμοσύνη πρὸς αὐτό, ὅπως καὶ πρὸς τοὺς δημιουργοὺς του.

Τὸ θεωρῶ ζήτημα χαρᾶς γιατί με βοήθησεν ὁ Κύριος νὰ ῥθω μέσα σ' ἓνα τέτοιο Χριστιανικὸ περιβάλλον, μέσα σ' αὐτὸ τὸ παλατάκι ποὺ ὄλα μιλοῦν γιὰ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀγάπη...» (Γεώργιος Ἀμπατζῆς).

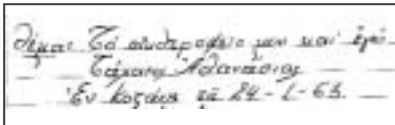
«Υπάρχουν πολλὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα τὰ ὁποῖα βοηθοῦν εἰς τὴν συντήρησιν τῶν πτωχῶν καὶ ἀπόρων παιδιῶν. Ἐνα τέ-

τοιο ἱδρυμα, κτίριο, εἶναι καὶ αὐτὸ τὸ ὁποῖον σήμερον μᾶς περιθάλλει.

Εἶναι κτισμένο με τὸν ἰδρῶτα τῶν λίγων χριστιανῶν ἀλλὰ καὶ πτωχῶν κατοίκων τῆς Κοζάνης...

Συντηρεῖται ἀπὸ μερικὰ μέλη τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸν σύλλογον τῶν «40 Μαρτύρων».

Οἱ κάτοικοι τῆς Κοζάνης ἐνθουσιάστηκαν ἀπὸ τὰ ὠραῖα κηρύγματα τοῦ πατρὸς Αὐγουστίνου. Τὸ ἱδρυμα αὐτὸ βέβαια λειτουργεῖ με μίαν καὶ μόνον ιδέαν, νὰ βγοῦνε ἀπὸ ἔδῳ μέσα ἄνθρωποι χρήσιμοι στὴν κοινω- νία...» (Παναγιώτης Μπαλασάκης).

«Βρίσκομαι ἐγὼ καὶ ἄλλοι πολλοὶ σὲ ἕ- να οἶκημα τὸ ὁποῖον λέγεται «40 MARTY- ΡΕΣ». Τὸ κτίριο αὐτὸ ἰδρύθηκε τὸ 1958. Καὶ ἐκτίσθη ἀπὸ ταπεινοὺς, εὐγενεῖς

πτωχοὺς ἀνθρώπους. Τὸ ἔκτισαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἰδρωκοπῶντας, μοχθῶντας γιὰ νὰ ἰδοῦν μιὰ μέρα νὰ ξεφυτρώσουν ἀπὸ ἐδῶ μέσα στά- χυα καρπερὰ ποὺ θὰ φέρουν τὴν εὐτυχία.

Εὐτυχία! Ναι, εὐτυχία. Ἄλλὰ πνευματικὴ εὐτυχία. Δὲν τὸ κτίσανε γιὰ νὰ περνᾶμε ἐμεῖς τὸν καιρό. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀγάπησαν τὸν Κύριόν μας, γι' αὐτὸ καὶ προσπαθοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ ὁ κ. Διευθυντῆς μας με κάθε μέσο νὰ μᾶς συνδέσουν με τὸν Οὐράνιο Βασιλιᾶ. Λειτουργεῖ με ἄλλα λό- για πολὺ περισσότερο πνευματικῶς...

Ἐδῶ στὸ οἰκοτροφεῖο εἴμασθε περίπου 45 παιδιά. Εἴμασθε με ἄλλα λό- για 45 ἀδέλφια, διότι ὁ καθένας δείχνει τὴν ἀγάπη του, τὴν θέλησι, πρὸς τὸ καλὸ τοῦ διπλανοῦ του με ἀδελφωσύνη.

Μοιάζει τὸ οἰκοτροφεῖο μας καὶ ἐμεῖς σὰν μιὰ κυψέλη ποὺ τὸ μελίσι εἴμασθε ἐμεῖς...

Ἐχω ὠφεληθῆ πολὺ ἐγὼ ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθα ἐδῶ. Ἐχω μάθει τόσα ὠραῖα πράγματα. Καὶ ἓνα μικρὸ ποσὸ ποὺ προσφέρω σὲ τέτοιο οἰκο- τροφεῖο δὲν ἀρκεῖ καθόλου. Νὰ τὸ θεωρῶ ὑποχρέωσι αὐτό, διότι εἶναι μία εὐλογία Θεοῦ ἐδῶ μέσα...

Ἐϋχομαι νὰ μιμηθοῦμε τοὺς «40 ΜΑΡΤΥΡΕΣ» οἱ ὁποῖοι θυσιάστηκαν γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ» (Ἀθανάσιος Τάχατος).

«Τὸ οἰκοτροφεῖο μου... Εἶναι ἓνα φυτώριο ὅπου ἀργότερα τὰ μικρὰ αὐτὰ φυτὰ θὰ μεγαλώσουν καὶ θὰ δώσουν μιὰ καινούργια ζωὴ στὸν κόσμο. Εἶναι ἓνας παράδεισος γεμᾶτος λουλούδια ποὺ ἀργότερα θὰ ξεφυτρώσουν μαργαριτάρια καὶ θὰ σκορπίσουν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ...

Ἄλλὰ ἀναρωτιέται κανεῖς: Πῶς συντηρεῖται τὸ οἰκοτροφεῖο αὐτό; Ἐδῶ φαίνεται ἡ μεγάλη θυσία τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ποὺ ἐνδιαφέρονται διὰ μᾶς ὑλικῶς ἀλλὰ καὶ πολὺ περισσότερο πνευματικῶς.

Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ διότι μὲ ἀξίωσε νὰ συμμετέχω καὶ ἐγὼ σ' αὐτὴν τὴν ώραία καὶ ἱερὴ φωλιά. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ προστατεύῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ ἐργάζονται διὰ τὴν συντήρησι τοῦ οἰκοτροφείου αὐτοῦ».

(Γεώργιος Σεϊρεκίδης)

«Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ μου στὸ οἰκοτροφεῖο...

Ἄπὸ τότε ποὺ ἦρθα ἓνας δρόμος γεμᾶτος ζωὴ καὶ ζωντανία ξανοίχτηκε μπροστά μου... Ἡ ὑποκρισία, ἡ κατάκρισις, οἱ πειρασμοί, ἡ ὑπερηφάνεια κοπήκανε μέσα μου μὲ μιᾶς ἀπότομα, νικημένα ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ οἰκοτροφείου.

Νιώθω τὴν καρδιά μου θρόνο ποὺ τὸν κατοικεῖ ἓνας βασιλιάς ποὺ κυριαρχεῖ τὰ πάντα. Τὸ σῶμα μου πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀδελφικὴ χαρὰ καὶ ἀγνότητα εἶναι ἔτοιμο νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ κάθε τί καὶ βαδίζει ἀτάραχο πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Τὸ θάρρος μου, θάρρος λιονταριοῦ, μπορεῖ νὰ μὲ κρατήσῃ ἀκλόνητο σὲ κάθε ἐμπόδιο δυσκολοδιάβατο. Ὡ! Ἡ ψυχὴ μου! Τὰ πάντα μεγαλεῖο. Καὶ ἀπὸ ποῦ ὅλα αὐτά; Ἄπὸ τὸ οἰκοτροφεῖο.

Χμ! Μία ἀπλὴ λέξις, καὶ ὅμως οἱ περισσότεροι δὲν ξέρουν τὸ βάθος τῆς. Νομίζουν καλοπέρασι καὶ παιχνίδι. Δὲν γνωρίζουν τὴν χριστιανικὴ ἀτμόσφαιρά του καὶ τίς πράξεις του. Ἐδῶ καὶ ἐγὼ δημιουργήθηκα πρὶν πέντε μῆνες... Τώρα νέες σκέψεις, νέα ὄνειρα κατακτοῦν τὸν ἐσωτερικὸ μου κόσμο. Ὡ! Ἄν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ ζωὴ γιὰ νὰ τελειοποιήσω τὸ ἀξίωμα τοῦ κλητοῦ. Πόσο τὸ ἐπιθυμῶ αὐτὸ ἀλλὰ καὶ τὸ ἐλπίζω» (**Λάζαρος Μαμάτσιος**).

«Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους ὅτι τὸ οἰκοτροφεῖο μας ὀνομάζεται "Οἰκοτροφεῖο τῶν 40 Μαρτύρων"...

Μὲ πολλοὺς κόπους ὑψώθη τὸ χριστιανικὸν αὐτὸ κτίριον καὶ κυματίζει ὑπερήφανον ὡσὰν τὴν γαλανόλευκὴ σημαίαν εἰς τὴν πόλιν τῆς Κοζάνης...

Εἶναι ἀρκετὸς καιρὸς ποὺ ἄφησα τὸ πολυαγαπημένο μου χωριουδάκι, τὸ ὁποῖον εἶναι σὲ μιὰ καταπράσινη βουνοπλαγιὰ ὅπου γύρω - γύρω ρέουν σιγανὰ τὰ κρυσταλλένια νερά. Ἄφησα ὅλες τίς κακὲς συνήθειες καὶ κάθε τί καὶ ἦρθα στὸ οἰκοτροφεῖο ὅπου τόσο νοσταλγοῦσα νὰ ἀνταμώσω. Εἰσερχόμενος μέσα ἀντίκρισα πολλὰς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, εἶδα ὅτι ἦσαν πολλὰ παιδιὰ. Ὅλα ἦταν κοινὰ. Κοινὴ προσευχή, κοινὴ ζωὴ κ.λ.π. Ἔτσι ἐχάρηκα πολὺ.

ἤρθα μὲ τὸν πόθο ὅτι θὰ ξεπληρώσω τὰ ὄνειρα καὶ τὰς ἀγωνίας τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν καὶ ὅτι θὰ φανοῦμεν πολὺ καλύτεροί των...

Καὶ ἂν ἀργότερον μεγαλώσουμε καὶ λάβουμε κανένα ἀξίωμα, γίνωμε δηλαδή δάσκαλοι ἢ καθηγηταί, δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχάσωμεν ἐντελῶς ἀλλὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεὸ διότι μᾶς ἐπροστάτευσε καὶ συγχρόνως ἀνταπόδωσε τοὺς κόπους καὶ τὰ ὄνειρά μας. Νὰ καταθέτωμεν καὶ λίγα χρήματα γιὰ νὰ μὴ στερῆται ἀπὸ τίποτε, ὥστε ἡ γλυκειὰ του ἀγκαλιὰ νὰ εἶναι πάντοτε ἀνοιχτή, καὶ ὅταν ἀνοίξουν τὰ σχολεῖα νὰ ἀπλώσῃ τότε τὰ φτερά του καὶ ὡσὰν στοργικὴ καὶ φιλόπονη μητέρα νὰ μαζέψῃ ὅλα τὰ φτωχὰ, τὰ ὄρφανὰ καὶ ἀπροστάτευτα παιδιὰ, διὰ νὰ μποροῦν νὰ σπουδάσουν καὶ νὰ ἀπαλλαχθοῦν ἀπὸ τὴν δύσκολον αὐτὴν ζωὴν.

ᾠ! Ἀγαπημένο μου οἰκοτροφεῖο, θὰ μοῦ μείνης ἀλησμόνητο...».

(**Βασίλειος Λαμπριανίδης**)

«Πολλὰ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα ὅπου περιθάλλονται πολλὰ πτωχὰ καὶ ἄπορα παιδιὰ. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ οἰκοτροφεῖο μου... Νιώθω ἰδιαίτερη χαρὰ ποὺ βρίσκομαι μέσα σ' αὐτὸ καὶ τὸ ἀγαπῶ...

ᾠλοι ἐδῶ μέσα ζοῦμε σὰν μιὰ μεγάλη οἰκογένεια ἢ καλύτερα νὰ εἶπω σὰν μιὰ ποιμνὴ ὑπὸ ἕναν ποιμένα, καὶ ποιμὴν μας εἶναι ὁ Χριστός... Αὐτὸν πρέπει νὰ ἔχωμε ἄξιο τιμονιέρη γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ στὸ λιμάνι τῆς γαλήνης...

Ἄληθεια, πῶς νὰ μὴν ἀγαπῶ τὸ οἰκοτροφεῖο μου, αὐτὸ ποὺ τόσο φροντίζει γιὰ μένα; Τὸ βλέπω σὰν σπίτι μου καὶ τὸ καμαρώνω. ᾠχι ὅμως μόνον στὴν ἐσωτερικὴ ὄψι ἀλλὰ καὶ στὴν ἐξωτερικὴ πρέπει νὰ εἶναι ὅπως πρέπει τὸ οἰκοτροφεῖο, καὶ αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς τοὺς οἰκοτρόφους, ἔξω στὴν κοινωνία, στὶς συμπεριφορὲς μας, νὰ εἴμαστε “τύπος καὶ ὑπογραμμός”, ὅπως μᾶς λέει ὁ πρόεδρος τοῦ συλλόγου.

Τὸ οἰκοτροφεῖο μου συντηρεῖται ἀπὸ τὸν σύλλογο “40 μάρτυρες”, ἀπὸ ἀνθρώπους δηλαδή ποὺ νυχθημερὸν κοπιάζουν γι' αὐτὸ καὶ αὐτοὺς τοὺς σέβομαι καὶ τοὺς ἐκτιμῶ...» (**Ἰάκωβος Βασιλειάδης**).

«Ἐνα ἀπὸ τὰ καλὰ ἔργα ποὺ κάνουν οἱ Χριστιανοὶ εἶναι καὶ τὸ οἰκοτροφεῖο τῆς Κοζάνης στὸ ὁποῖον μένω καὶ ἐγώ. Εἶμαι ὑπερήφανος διότι εὐρίσκομαι σὲ ἕνα τέτοιο μέρος. Ἐδῶ μέσα μπορεῖ νὰ εὕρῃ ὅτι θέλει κανεὶς. Δηλαδή, καὶ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ τὰ πνευματικά...

Ἐγὼ χαίρομαι διότι μὲ ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ βρίσκωμαι σὲ ἕνα τέτοιο μέρος ποὺ περνῶ καλύτερα ἀπὸ τὸ σπίτι μου...

Τὸ οἰκοτροφεῖο εἶναι τόπος ἱερὸς καὶ πρέπει κάθε οἰκότροφος νὰ εἶναι ὑπάκουος καὶ προσεκτικός...» (**Χρῆστος Ἀσλανίδης**).

«Υπάρχουν πολλά φιλανθρωπικά ιδρύματα μέσα εις τὰ ὅποια εὐρίσκειται ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰ πτωχὰ παιδιά, ἓνα παρόμοιο ἴδρυμα εἶναι καὶ τὸ οἰκοτροφεῖο μου...

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔκτισαν τὸ κτίριο αὐτό, ἔχουν σκοπὸ, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ προφυλάξουν τὰ πτωχὰ παιδιά ἀπὸ τὴν πείνα, καὶ τὸ κρῦο, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο νὰ κινήσουν τὶς νεανικὲς ψυχές μας πρὸς τὸν Φιλάνθρωπο, ὁ ὅποιος ὕψωσε τὰ χέρια Του σὰν νὰ ἦταν κανένας κακοῦργος εἰς τὸν τίμιον Σταυρόν Του.

Τί χαρὰ δοκιμάζουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ συλλόγου ὅταν μαθαίνουν κάτι τὸ σπουδαῖο γιὰ μᾶς. Πόσες φορὲς δὲν ξενύχτησαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὸ καλὸ τὸ δικό μας. Πόσες φορὲς ἔμειναν νηστικοὶ γιὰ νὰ χορτάσουμε ἐμεῖς καὶ εἶναι πρόθυμοι νὰ δώσουν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τῶν ἀκόμη γιὰ νὰ γλυτώσουν τὴν δική μας ψυχὴ...

Γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ ἐγώ, βλέποντας τοὺς κόπους, τὶς στερήσεις καὶ τὶς κακουχίες τὶς ὁποῖες τραβοῦν γιὰ μᾶς παρ' ὅλο ποὺ δὲν ἔχουν καμιὰ ὑποχρέωσι..., ὅταν ἔρθῃ ἡ κατάλληλη στιγμή θὰ προσπαθήσω νὰ εὐχαριστήσω μὲ ὄλην μου τὴν ψυχὴ τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους».

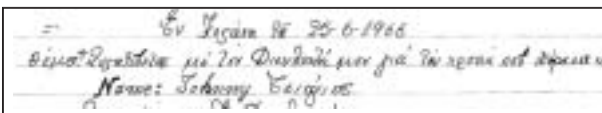
(**Νικόλαος Μπατιατάρης**).

Ἄλλη σειρά οἰκοτρόφων, ἀποχαιρετιζοντας τὸ καλοκαίρι τοῦ 1966 τὸ Οἰκοτροφεῖο, γράφει:

«...Τώρα φεύγω. Ἀφήνω τὸ καλὸ μου οἰκοτροφεῖο, τοὺς συνοικοτρόφους μου καὶ σᾶς (τὸν διευθυντή). Ὁ χωρισμὸς θάναί γιὰ λίγους μῆνες. Γρήγορα τὸ καλοκαίρι θὰ περάσῃ καὶ θὰ προσμένω νὰ μὲ δεχθῆτε πάλι σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν πνευματικὴ φωλιά, μ' ὀλόανοιχτη τὴν ἀγκαλιά σας».

(**Εὐάγγελος Λαζάρου**, Κοζάνη 25-6-1966)

«...Τέτοια πρόσωπα εἶναι τοῦ συμβουλίου καὶ ἰδίως τοῦ κ. διευθυντή. Σὰν πατέρας ξαγρυπνοῦσε καὶ φύλαγε 50 παιδιά... Σᾶς ζητῶ συγγνώμη καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε...» (**Δημήτριος Δαγιόγλου**).

Ἐν Ἰερσάν 26 25-6-1966
Θέλω εὐχαριστῆσαι μὲ τὸν Φιλάνθρωπο μου γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐπιμέλειαν
Ναυαὶο Λαζάρου Εὐάγγελος

«...Μὲ τὸ χρόνο ποὺ πέρασε στὸ οἰκοτροφεῖο ἀνεβήκαμε ἓνα σκαλοπάτι τῆς ζωῆς μας μέσα στὴν

κοινωνία... Μέσα στὸ οἰκοτροφεῖο ἡ ζωὴ μας γέμισε ἀπὸ ὑλικά καὶ πνευματικά ἀγαθά...

Τὰ ὑλικά ἀγαθά· 1) Στὸν ὕπνο ἐρχόμασταν καὶ βρῖσκαμε ἓνα ζεστὸ κρεββάτι, μέσα στὸν παγετὸ τοῦ ἄχαρου χειμῶνα. 2) Βρῖσκαμε ἓνα πιάτο ζεστὸ φαγητό, τὸ ὁποῖο δὲν θὰ εἶχαμε ἐὰν ἤμεθα ἔξω καὶ θὰ περνούσαμε μὲ λίγες ἐλιές καὶ κανένα ξηροκόμματο...

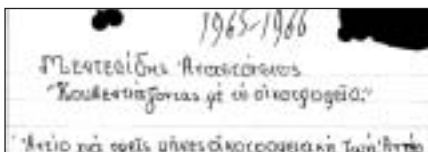
Τὰ πνευματικά εἶναι πολλὰ καὶ ποικίλα· 1) Ἡ μελέτη τῆς Ἀγίας Γρα-

φῆς... ἦταν γιὰ μένα ἕνας σύντροφος καθημερινός ἐναντίον τοῦ διαβόλου. 2) Τὰ δικά σας ὄμορφα λόγια κ. διευθυντά...» (**Johnny Τσιάγιας**).

«...Ποτέ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω. Ἄντίο, πολυαγαπημένο μου Οἰκοτροφεῖο». (**Χαράλαμπος Χατζηδάκης**).

«Ἄ! τί ώραία θὰ ἦταν νᾶμουν σ' αὐτὸ τὸ ἴδρυμα ὀλόκληρη τὴν ζωὴ μου...» (**Παντελῆς Κωνσταντινίδης**).

«...Μὰ τώρα ἔφτασε ὁ καιρὸς ποὺ θὰ χωριστοῦμε γιὰ λίγους μῆνες... Σὲ λίγο θὰ φύγω στὸ χωριό μου, μὰ μέσα μου θὰ βγαίνει πάντα μιὰ εὐγνωμοσύνη στὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔστησαν αὐτὴ τὴ φωλιά τοῦ Χριστοῦ. Ἄμην» (**Κωσταντῖνος Μύρου**).

«Ἄντίο γιὰ τρεῖς μῆνες, οἰκοτροφειακὴ ζωὴ... Ἔχω ζήσει μαζί σου 9 ὀλόκληρους μῆνες, χωρὶς νὰ καταλάβω πότε πέρασαν...».

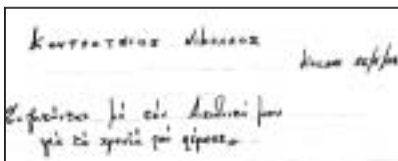
(**Ἀναστάσιος Μεντεσίδης**)

«...Μᾶς ἐπροστάτευες τὸ χειμῶνα μὲ τὰ φτερά σου... Μᾶς ἐτάϊσες μὲ πνευματικὰ καὶ ὑλικά ἀγαθά... σ' εὐχαριστῶ...».

(**Γεώργιος Κυριακόπουλος**)

«...Ἐδῶ ἔμαθα ν' ἀγαπῶ Ἐκείνον ποὺ σταυρώθηκε γιὰ μένα. Ἐδῶ γνώρισα τὸ θέλημά του... Ἐδῶ ἔπλασα χιλιάδες ὄνειρα γιὰ τὴν αὐριανὴ ζωὴ μου... Καὶ τώρα πρέπει νὰ φύγουμε, γιὰ νὰ γυρίσουμε ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες πίσω στὴν παλιά μας τὴν φωλιά σὰν χελιδόνια...».

(**Παναγιώτης Μύρου**)

«...Πέρασε καὶ ὁ φετεινὸς χρόνος χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε, καὶ μὲ τὸ πέρασμά του ἀποχαιρετοῦμε γιὰ πάντα τὸ ἀγαπημένο μας οἰκοτροφεῖο. Ζήσαμε μαζί 3 ὀλάκερα χρόνια, ἀλλὰ ἡ φετεινὴ χρονιά ἔχει περισσότερα νὰ μᾶς διδάξη. Ἴσως σ' αὐτὸ συντελεῖ τὸ ὅτι εἴμαστε πιὸ ὠριμασμένοι στὸ νοῦ...» (**Νικόλαος Κουτρότιος**).

«Κύριε διευθυντά, ἕνας ὀλόκληρος χρόνος πέρασε μέσα στὸ οἰκοτροφεῖο μας... Ἕνας χρόνος γεμᾶτος ὀδηγίες, συστάσεις, ἀποτροπὲς ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ προτροπὲς εἰς τὸ καλὸ. Ἕνας χρόνος ποὺ στ' ἀλήθεια πρέπει νὰ μείνη καρφωμένος βαθειὰ στὴν ψυχὴ μας...»

(**Δημήτριος Κυρατζῆς**)

«Έν Κοζάνη τῆ 24-6-1966

Μὲ λακτάρια περιμένα, ἀπὸ τὸ καλοκαίρι ἀκόμα, νὰ δῶ καὶ νὰ μάθω αὐτὸ τὸ μεγάλο οἰκοδόμημα... Τέλος ἦλθα...

Πέρασα ὀλόκληρη τὴν χρονιὰ εὐχάριστα καὶ χαρούμενα, μὲ τὸν διευθυντὴ μου ποὺ πάντοτε μὲ τὸ χαμόγελο προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Ὅλα τὰ παιδιὰ ἤμασταν ἀγαπημένα. Λέγαμε διάφορα ἀστεία καὶ περνούσαμε ὁμορφα. Γιὰ ἐκείνους ποὺ φρόντιζαν γιὰ μένα χρωστάω εὐγνωμοσύνη...

...Ἦρθε πιά ὁ καιρὸς νὰ χωρίσουμε. Θὲ νὰ θυμώμαστε αἰώνια τὶς ὁμορφες μέρες ποὺ ζήσαμε σ' αὐτό. Μύριες χαρὲς μᾶς ἔνωσαν, μὰ ὅλα πέρασαν τώρα. Ἀγαπητό μου οἰκοτροφεῖο, σὲ ἔχω πάντα φυλαγμένο στὴν καρδιά μου θησαυρό...

Ἐδῶ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου ἀνοίχτηκαν στὸ φῶς...».

« ὁ οἰκοτρόφειό μου εἶχε χεῖρά »

(Δημήτριος Παπαγιάννης).

«...κ. Διευθυντά... Ἴσως πῆτε πὼς δὲν ἀγάπησα τὸ οἰκοτροφεῖο ὅσο ἔπρεπε, ἐγὼ ὅμως πάντοτε προσπαθοῦσα νὰ τὸ ἀγαπῶ περισσότερο. Καὶ ὅπως ὅταν βρίσκομαι ἐδῶ νοσταλγῶ τὸ σπίτι μου, ἔτσι καὶ ὅταν βρίσκομαι στὸ σπίτι μου νοσταλγῶ τὸ οἰκοτροφεῖο, μὲ τὰ τόσο ωραία πράγματά του. Ξέρω πὼς δὲν εἶστε καθόλου εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν πνευματικὴ μου ζωὴ... Ἴσως φταίει ἡ ἡλικία μου. Πάντα ὅμως προσπαθοῦσα νὰ γίνω καλύτερος... Εἶμαι συγκινημένος, γιὰτὶ χωρίζομαι ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ μαζί τους ἔζησα μιὰ χρονιὰ γεμάτη ἀναμνήσεις... Θὰ σᾶς θυμᾶμαι καὶ θὰ τηρῶ τὶς συμβουλές σας, οἱ ὁποῖες θὰ εἶναι φραγμὸς στὴν ζωὴ μου...» (Νικόλαος Φωκᾶς).

Τὸ αἶσθημα ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης εἶνε πολὺ ἀνεβασμένο στὰ παιδιὰ τοῦ Οἰκοτροφείου. Ὁ σύνδεσμος μεταξὺ τους συγκινητικός. Οἱ ἐκθέσεις καὶ τὰ ποιήματά τους εἶνε ἀψευδεῖς μάρτυρες.

Ὁ Σταῦρος Ἐλευθεριάδης καὶ μετὰ ἀπὸ 40 χρόνια, γεμᾶτος εὐγνωμοσύνη στὸν π. Αὐγουστῖνο καὶ στὸ ἔργο του, στέλνει ἄρθρο καὶ δημοσιεύεται στὸν τοπικὸ τύπο. Σταχυολογῶ μερικὰ ἀποσπάσματα τῆς εὐχαριστηρίου ἐπιστολῆς του.

«ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ
1958. ΚΟΖΑΝΗ

Ἐκεὶ στὴν ἀνηφόρα τῆς ὁδοῦ Πέλλης, φρεσκοβαμμένο, ὀλόλευκο τὸ κτίριο τοῦ οἰκοτροφείου "Οἱ 40 Μάρτυρες". Στέγη Ἀπόρων Μαθητῶν καὶ Ἐργαζομένων Νέων...

Σαράντα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Καὶ βέβαια θὰ μπο-

ρουσε να γραφῆ τόμος βαρῦς, γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὶς ἡμέρες μας –ἔξι ὀλόκληρα χρόνια– στὸν χῶρο ἐκεῖνο. Τὶς εὐκολες, τὶς καλὲς ἡμέρες, τὶς χαρούμενες ἡμέρες, ἀλλὰ καὶ τὶς δύσκολες ἢ τὶς πικρὲς.

Πόσα παιδιά, πόσοι νέοι, πόσες ἐλπίδες, πόσα ὄνειρα, πόση προσπάθεια καὶ μόχθος, πόσα προβλήματα...

Ὅχι, δὲν θὰ πῶ γι' αὐτά, παρ' ὅλο πὺν εὐκόλα καὶ ἡ μνήμη καὶ τὸ συναίσθημα στρέφουν τὸ χέρι στὴν καταγραφή τους, κομμάτι τῆς ζωῆς μας, ξεχωριστὰ ἀγαπημένο.

Ὅχι, δὲν εἶναι ἀποστροφή, μὰ λόγος ἄλλης ὥρας.

Σήμερα θέλω νὰ μιλήσω, προσεκτικὰ καὶ σεμνά, δίκαια καὶ σωστά, χωρὶς φόβο καὶ πάθος, χωρὶς ὑπερβολές, χωρὶς νὰ θέλω νὰ στενοχωρήσω καὶ νὰ ἐνοχλήσω, χωρὶς νὰ καταφύγω στὸν κούφιο ἔπαινο καὶ τὴν κολακεία, μὲ σεβασμὸ ἀπέραντο καὶ ἀγάπη, γιὰ τὸν πατέρα Αὐγουστῖνο.

–Συγχώρεσε, πατέρα Αὐγουστίνε, τὴν προσαγόρευση καὶ τὸν ἐνικό, ἀλλὰ σαράντα χρόνια τώρα ἔτσι ἀκριβῶς στέκεις μπροστὰ μου:

Ταπεινὸς ἀσκητῆς, ἀγωνιστῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, μικρὸς τὸ δέμας ἀλλὰ “ἐν τῷ εὖ τὸ πολὺ”, τυλιγμένος τὸ τριμμένο ράσο, ἀκοίμητος φύλακας τῶν ὁσίων καὶ ἱερῶν τῆς θρησκείας καὶ τῆς φυλῆς, ζωντανὴ φλόγα. Ὁ πάτερ Αὐγουστίνος. Ὁ δικός μας Αὐγουστίνος...

Τὸν θυμᾶμαι ὅταν ἦρθε, μετὰ ἀπὸ χρόνια πολλὰ, στὴν Κοζάνη καὶ ἔμεινε τὸ οἰκοτροφεῖο μαζί μας, κάμποσες ἡμέρες, συνοδεύοντάς μας στὸ μεσημεριανὸ τραπέζι ἢ τὰ βράδια.

Μειλίχιος και ήρεμος, άμίλητος τις περισσότερες στιγμές, μ' εκείνη τη φοβερή άμεσότητα στην έπικοινωνία και τὸ έντονο βλέμμα, πίσω από τὰ ματογυάλια, μ' εκείνο τὸν άπλο και μεστό λόγο, πὸν συγκλόνιζε, και τὸση γαλήνη και πραότητα, πὸν γινόταν φλόγα και κεραυνὸς στὰ έσπερινά του κηρύγματα, στὸ Μητροπολιτικὸ "Άγιο Νικόλαο και στὸν "Άγιο Κωνσταντῖνο και τὸν "Άγιο Γεώργιο...

Πλήθος ὁ λαὸς νὰ συρρέη. Κατάμεστος ὁ ναὸς. Κόσμος ἀπ' έξω. Συγκίνηση και χαρὰ τοῦ άπλοῦ λαοῦ:

— Ἡρθι οὐ Αὐγουστίνους!

— Θὰ πάμι κι ἀπόψι στοὺν "Αη - Νικόλα.

"Ολοι αὐτοί, πὸν στάθηκαν δίπλα του στὰ περίφημα συσσίτια τῆς κατοχῆς, τοὺς στηρίξε και τὸν ἀγάπησαν, κι ἀκολουθώντας τὴν πορεία και τὸ στίγμα του ἔδωσαν τὸ ὑστέρημά τους, γιὰ τόσα ἀγαθοεργὰ ιδρύματα και ἔργα ἀγάπης.

Ρίγη θρησκευτικῆς ἀνάτασης διαπερνοῦσαν τὸ πλήθος, καθὼς ἡ φωνή του παλλόταν, ἱστορώντας πότε τὰ παλιά, φτάνοντας στὸ τότε, μὲ τὸ ὄνειρο τοῦ αὔριο, πότε ήρεμος σὰν τὸ ρυάκι τῆς πηγῆς, πότε ἄνεμος πὸν σαρώνει, νὰ στηλιτεύη, νὰ ἀγωνιᾷ, νὰ καλῆ τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα στὴν ὁδὸ τῆς ἀλήθειας και τῆς ζωῆς, νὰ ἐλέγχη.

"Έργο τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ τῆς Κοζάνης, μὲ τὴν δική του προτροπή και προσπάθεια και παράδειγμα, ἦταν και τὸ οἰκοτροφεῖο. Χτισμένο πέτρα - πέτρα ἀπὸ τὸ ὑστέρημα τοῦ φτωχοῦ και τῆς χήρας και τὸ περίσσευμα τῶν ἐχόντων· γιὰτὶ ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν και τὸν ἀγαποῦν.

Κι ἄς τὸν χλεύασαν, κι ἄς τὸν εἰρωνεύτηκαν, κι ἄς τὸν κατηγορήσαν, κι ἄς τὸν καθύβρισαν πολλοὶ ἄλλοι... Ποτέ δὲν τοῦ συγχώρησαν, οἱ δυνατοὶ τῆς γῆς, τὸ θάρρος και τὴ δύναμη τοῦ δημόσιου ἐλέγχου, τῆς κριτικῆς, πάντα στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ και τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄλλὰ ὅσο αὐτοὶ ἔπνεαν τὰ μένεα, τόσο στάθηκαν δίπλα και μαζί του οἱ ταπεινοί, τὰ πετεινὰ τοῦ οὐράνιου πατέρα. Και μὲ τὴν ταπεινότητα και τὴ θεία φλόγα πὸν τοὺς γέμισε, πὸν μᾶς γέμισε, χτίστηκαν κάστρα πνευματικὰ και μὴ, τῆς Ὁρθοδοξίας.

Λόγος και ἔργα, έντιμότητα και εὐθύτητα, δάσκαλος τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, στοχαστής, έρμηνευτής, ἀστεῖρευτος ποταμὸς συγγραφῆς και διδασχῆς, τύπος ἀσκητῆ και μαχόμενος στὴν πρώτη γραμμῆ, ἔσπειρε και σπέρνει τὸ σπόρο τοῦ Θεοῦ και τῆς ἀγάπης, μὲ τὴν παρουσία του, μὲ τὸν λόγο του (πονοῦσαν και οἱ μαγητοφωνημένες ὀμιλίες του) σὲ ὄλο τὸν κόσμο.

Θυμᾶμαι τὴν ἀπέραντη χαρὰ, στὰ πρόσωπα ὄλων μας, γιὰτὶ τὸν εἶδαμε, τὸν ἀκούσαμε, τὸν γνωρίσαμε. Ἦταν μπροστά μας, δίπλα μας, μαζί μας, ὀδηγώντας μας, ἤσυχα και ἀπλά, στοὺς δρόμους τῆς ἀγάπης.

"Εἰκόνες και πραγματικότητες". Τὸ διαβάζω ἀκόμη σήμερα τὸ βιβλίο. Ἐπίκαιρο και ζωντανό. "...Καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον

παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσει... καὶ πάντα ὅσα ἂν ποιῆ κατευοδοθήσεται”.

Πατέρα Αὐγουστίνε·

Χιλιάδες χριστιανοὶ στηρίχθησαν στὴν ἀγάπη καὶ τὴ φλόγα τοῦ κηρύγματός σου. Ἄνθρωποι ἄπλοϊ, τοῦ μόχθου, μὲ πλούσια ἀποθέματα ἀγάπης (ὁ Θύμιος ὁ Καρμαζῆς, ὁ Γιώργος Παφίλης, ὁ Ἄλευρᾶς, ὁ Σκορδᾶς, ὁ Νιάκας, ὁ Καραδῆμος, ὁ Κώστας, ὁ Λουκᾶς) ὅλοι οἱ ἀνώνυμοι καὶ ἐπώνυμοι ποὺ μὲ τὴ βοήθεια καὶ καθοδήγησή σου λάμπρυναν μὲ ἔργα πίστεως καὶ ἀγάπης τὸν τύπο καὶ τὴν οὐσία τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Καὶ κατευοδώθησαν οἱ ἀγῶνες, ἡ προσπάθεια, ἡ πίστη. Καὶ νὰ πίσω, γύρω καὶ ἐμπρὸς σου, μέσα σ’ ἓναν ἀπέραντο λειμώνα, τὸ λειβάδι τῆς ἀγάπης: Πλῆθος τὰ τέκνα τοῦ πνεύματος, τὰ ἔκγονα, τὰ καθιδρύματα, οἱ ναοί, οἱ μονές, ἱερεῖς, μοναχές, μοναχοί, λαμπρὴ πλειάδα σπορέων καὶ πνευματικῆς διακονίας, τὸ πλῆθος τοῦ πνευματικοῦ χριστοκεντρικοῦ ἔργου, ποὺ λαμπρύνει ὅλη τὴν ἐπικράτεια.

Ἐπειτα ἦρθε ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀναγνώριση, νέο στάδιο λαμπρῶν ἀγώνων καὶ προσπάθειας· Ἡ Μητρόπολη τῆς Φλώρινας.

Θυμᾶμαι, μὲ μεγάλη συγκίνηση, τὴν χειροτονία, στὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο, καὶ τὸ μέγα πλῆθος καὶ τὰ ἔντονα αἰσθήματα ποὺ κατεῖχαν τοὺς συγκεντρωμένους, ἀπ’ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, πιστούς·

–ΑΞΙΟΣ, ΑΞΙΟΣ, ΑΞΙΟΣ...

Πανάξιος ἐργάτης τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ κήρυκας τῶν μεγαλείων Του.

Τί πιὸ ἰδανικό; Στὶς πρῶτες γραμμὲς τῶν μαχητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀκρίτας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, νὰ δίνη τὴ μάχη, καθημερινά, γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Σαράντα χρόνια μνήμης, ἀναμνήσεις καὶ συγκίνηση, ἀπὸ τὸν Σεπτέμβρη ἐκεῖνο, στὸ οἰκοτροφεῖο, στὴν Κοζάνη. Πλῆθος παιδιὰ, φοβισμένα, κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τῆς ἀγάπης, τρομαγμένα πουλιά, χελιδόνια τοῦ Σεπτέμβρη, ποὺ ὅμως δὲν ἔφευγαν, ἀλλὰ ἦρθαν καὶ φώλιασαν στὸ ζεστὸ σπῆτι τῆς ἀγάπης, στοὺς “40 Μάρτυρες”, δίπλα σ’ ἐκείνους τοὺς θαυμαστοὺς καὶ ἀκαταπόνητους συνεργάτες του, ποὺ ἔκαναν τὸν λόγο τῆς ἀγάπης ἔργα Κυρίου.

Μετά, τὰ χελιδόνια ἔφευγαν. Καὶ σκόρπισαν σ’ ὅλη τὴ χώρα, σ’ ὅλο τὸν κόσμο. Καὶ σήμερα, ἐπώνυμοι ἢ ἀνώνυμοι, τιμοῦν τὸν τόπο καὶ πορεύονται, ὁ καθένας ὅπου ἐτάχθη, ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του, ὁ καθένας στὴν ἀποστολή του...

Ἄλλὰ μὲ τὴν ἰδιαιτερότητα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔσπειραν, ὁ Αὐγουστίνος καὶ οἱ συνεργάτες του, στὴν ψυχὴ τους, λόγου ποὺ βλασταίνει καὶ καρπίζει.

Χρόνια τώρα, θέλω νὰ πῶ ἓνα λόγο, πέρα ἀπὸ τὸ “εὐχαριστῶ”, γιὰ τὸν ἄνθρωπο, τὸν Χριστιανό, τὸν Ἕλληνα, τὸν κληρικό. Ἄλλὰ καὶ σήμε-
ρα ἀκόμη, δὲν ξέρω γιατί, δυσκολεύομαι καὶ κομπιάζω·

Νὰ λέω τὸ εὖγε, νὰ θαυμάζω, νὰ τιμῶ, νὰ περηφανεύομαι γιὰ τὸν Αὐγουστίνου Καντιώτη, γιὰ μένα, γιὰ ὅλους ἐμᾶς, εἶναι αὐτονόητο· μὰ αὐτὴ εἶναι ἡ Ἀλήθεια ποὺ γνωρίσαμε καὶ ζήσαμε, καὶ εἶναι μικρὸ κομμάτι μιᾶς ἀκάματης ζωῆς, γεμάτης Λόγο ἀλλὰ καὶ Ἔργα. Γι’ αὐτὴν ὀμιλοῦμε.

Πατέρα Αὐγουστίνε, σ’ εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα ὅσα μᾶς προσφέρεις· γιὰ τὸ ἦθος, τὸ λόγο, τὸ παράδειγμα, τὴν πατρικὴ σου ἀγάπη, τὴ φωνὴ καὶ τὸ λόγο τοῦ Κυρίου.

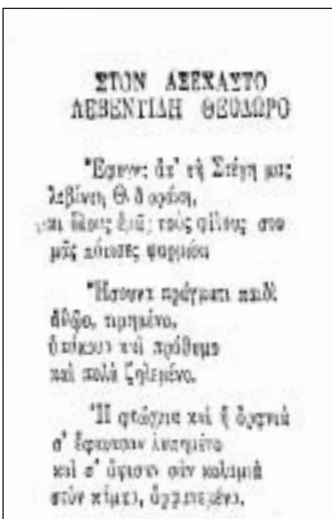
Σ’ εὐχαριστοῦμε πρὸ πάντων, ποὺ στήριξες καὶ στηρίζεις τὶς καρδιὲς καὶ τὴν ψυχὴ μας στοὺς δρόμους τῆς ζωῆς, τῆς δύσκολης σήμερα ζωῆς.

Ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκείνοι... Ὅλοι ἐμεῖς, ποὺ ἔχουμε τὴν τύχη, τὴ χαρὰ, τὴν εὐτυχία καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ νὰ σ’ ἀνταμώσουμε. Ὅλοι ἐμεῖς, ποὺ ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ εἶναι μας σοῦ εὐχόμεσθε· Μακροήμερευση καὶ ὑγεία, καὶ λαμπρὰ ἔργα ἀγάπης καὶ λόγου, γιὰ τὴ Δόξα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του. Ἀμήν.

ΣΤΑΥΡΟΣ Κ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ».

Ποίημα τοῦ Σταύρου Ἐλευθεριάδη πρὶν 40 χρόνια, μὲ σημείωμα τοῦ Διευθυντοῦ του·

«Ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθεριάδη καὶ ἐστάλη εἰς τὸν Λεβεντίδη στὴ Λέρο ὅπου ἐτυπώθη».

ΣΤΟΝ ΑΞΕΧΑΣΤΟ ΛΕΒΕΝΤΙΔΗ ΘΕΟΔΩΡΟ

Ἐφυγες ἀπ’ τὴ Στέγη μας
λεβέντη Θεοδωράκη,
καὶ ὅλους ἐμᾶς τοὺς φίλους σου
μᾶς πότισες φαρμάκι

Ἦσαν πρᾶγματι παιδι
ἄθῳ, τιμημένο,
ὑπάκουο καὶ πρόθυμο
καὶ πολὺ ζηλεμένο.

Ἦ φτώχεια καὶ ἡ ὀρφανιά
σ’ ἔφκιασαν λυπημένο
καὶ σ’ ἄφησε σὰν καλαμιὰ
στὸν κᾶμπο, ὀρφανεμένο.

“Όμως ό άγαθός Θεός
δέν σ’ άφησε και σένα
νά τριγυρίζης δώ και έκει
άσκοπτα και χαμένα.

Σ’ έφερε μέσ’ τήν Στέγη μας
πούταν για σέ μητέρα,
τόν Γιάντζο τόν ταμία μας
γνώρισες για πατέρα.

Ή Έλβετίδα ή καλή
σε είχε σαν παιδί της,
μόλις σε είδε δυστυχή
σε πήρε στην σκεπή της.

Όμως γρήγορα έφυγες
για μακρυνό νησάκι
νά μάθης τέχνη, νά γενής
έργατικό παιδάκι.

Μά πάντα μέσ’ τήν μνήμη μας
μένεις ζωγραφισμένος,
άξέχαστος, παντοτεινός
και πολυαγαπημένος.

Είθε μιá μέρα στη ζωή
πάλι ν’ άνταμωθοῦμε
και σαν παλιόφιλοι καλοί
ξανά νά τά είποῦμε.

‘Ο **Κωνσταντίνος Νικ. Κούσιος**, συνοικότροφος του Σταύρου Έλευθεριάδη, μαθητής τότε της Ζ΄ Γυμνασίου, συνταξιούχος δάσκαλος σήμερα, με εύγνωμοσύνη θυμάται την προσφορά του Οικοτροφείου στην ζωή του.

Σε ιδιόχρηη 4σέλιδη έπιστολή του, με σεβασμό και άγάπη θυμάται τα πρόσωπα που τον διακόνησαν τότε. Με δέος και θαυμασμό σταματά στην σεβάσνια μορφή του π. Αύγουστίνου, «ψυχής» και πνευματικού πατέρα του ιδρύματος. Περιγράφει την πρώτη έπίσκεψη του Γέροντος στο Οικοτροφείο και την παραμονή του για λίγες μέρες μαζί τους. Η παρουσία του τον συνεκλόνησε.

‘Ο αύστηρος π. Αύγουστίνος, ήταν πάντοτε φιλικώτατος με τα παιδιά. Είχε κάτι που τα τραβοῦσε, και αυτό το κάτι ήταν ή πατρική του άγάπη. “Ας άκούσουμε τί λέει ό ίδιος, ό Κωνστατίνος Κούσιος”

“Όταν γνώριβα τον π. Αύγουστίνο Καντιώτη”

«Σεπτέμβριος του 1958. Σχολικό έτος 1958-1959.

‘Απ’ τó μικρό (άπό άποψη μαθητικού δυναμικού) Γυμνάσιο Δεσκάτης, βρίσκομαι στο Βαλταδώρειο Γυμνάσιο ‘Αρρένων Κοζάνης. Και άπό μαθητής - νοικάρης, φιλοξενούμενος στο Οικοτροφείο “Οί ‘Αγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες”.

‘Η άλλαγή δραματική. ‘Ο μαθητής της Ζ΄ (Έβδομης) Γυμνασίου, με έμπειρίες όσες μπορεί νά άντληθοῦν άπ’ τόν άξονα και τόν περίγυρο ‘Ελάτης - Δεσκάτης, νοιώθει ξαφνικά “έκτός κλίματος”. “Άλλο Σχολείο, άλλοι καθηγητές, άλλοι συμμαθητές και άλλο “οίκογενειακό περιβάλλον”.

Δὲ χρειάστηκε, ὅμως, μεγάλο χρονικό διάστημα γιὰ νὰ προσαρμοστῶ. Καὶ τὸ οἰκοτροφεῖο μὲ βοήθησε σ' αὐτό.

Θὰ λειτουργοῦσε γιὰ πρώτη χρονιά. Ὅμως τὸ κέφι, τὸ μεράκι, ἡ διάθεση προσφορᾶς καὶ ὁ ἐνθεος ζήλος τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἔφτανε καὶ περίσσειε γιὰ νὰ ἀναπληρώσει τὴν ἔλλειψη σχετικῆς ἐμπειρίας. Μᾶς ὑποδέχτηκαν μὲ στοργή, εὐγένεια καὶ καλοσύνη. Μᾶς περιέβαλαν μὲ πατρικὴ ἀγάπη. Τὸ οἰκοτροφεῖο ἔγινε τὸ σπίτι μας καὶ ἡ οἰκογένειά μας.

Ἄστραφτε ὁλόκληρο ἀπὸ καθαριότητα. Τὴν ἔβλεπες, τὴν ἔνοιωθες, τὴ ζοῦσες.

Τὸ Οἰκοτροφεῖο ἀστράφτει ἀπὸ καθαριότητα καὶ μετὰ ἀπὸ 50 χρόνια. Στὸ τελευταῖο μέρος τοῦ βιβλίου φωτογραφίες πρόσφατες, τοῦ 2003, ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ ἄποψι τοῦ Οἰκοτροφείου.

Ἐκθεσις τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας, στίς 13/10/2003.

Κρεββάτια, σεντόνια, κουβέρτες, μαξιλάρια, ἀναγνωστήριο, τραπεζαρία, βοηθητικοὶ χῶροι, διαλαλοῦσαν τὴν καθαριότητα καὶ τὴν ἀρχοντιά. Τὸ φαγητὸ μπόλικο καὶ καλομαγειρεμένο, “πλούσιο” γιὰ μᾶς τὰ φτωχόπαιδα. Καὶ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο (οἱ ἀέμνηστοι Ἄλευρᾶς, Καρμαζῆς, οἱ ἀδελφοὶ Παφίλη - Γιώργος καὶ Βαγγέλης ...) ἔτοιμοι καὶ πρόθυμοι νὰ ἱκανοποιήσουν κάθε μας λογικὴ καὶ συμβατὴ ἐπιθυμία.

Ὅμως ἡ “ψυχὴ” αὐτοῦ τοῦ Εὐαγοῦς Ἰδρύματος ἦταν ὁ πρ. Μητροπο-

λίτης τῆς Ἰ. Μ. Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας, ὁ Σεβάσμιος Γέροντας π. Αὐγουστίνος.

Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς διαμονῆς μου στὸ Οἰκοτροφεῖο, ὅλοι καὶ ὅλα μιλοῦσαν γι' Αὐτόν. Μέχρι τότε δὲν τὸν ἤξερα. Δὲν εἶχα ἀκούσει τίποτε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ Ἔργο του· δὲν εἶχα γνωρίσει τὸν κοντόσωμο Λειτουργὸ μὲ τὰ τετραπέρατα διαπεραστικά του μάτια. Αὐτὰ τὰ μάτια ποὺ ὅταν σὲ κοίταζαν πίσω ἀπ' τὰ χοντρὰ μυωπικὰ γυαλιά του, ἔνοιωθες ἓνα ρίγος καὶ μιὰ συγκίνηση νὰ διαπερνοῦν τὸ “εἶναι” σου.

Τότε ἔμαθα γιὰ τὸν Πατέρα Αὐγουστίνου. Γιὰ τὴ ζωὴ του τὴν ἀσκητική. Γιὰ τὰ φλογερά του κηρύγματα. Γιὰ τὴ μεγάλη φιλανθρωπική του δράση. Δράση ποὺ ἄρχισε τὴν περίοδο τῆς τριπλῆς Κατοχῆς καὶ συνεχίστηκε μέχρι τὶς μέρες μας. Δράση ποὺ ἔσωσε ψυχὲς μὰ καὶ ζωές. (Τὰ Συσσίτια στὴν Κατοχὴ ἐπιβεβαιώνουν τοῦ λόγου τὸ ἀληθές).

Ἔστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ ἀφοῦ διάβασα μερικὰ ἀπ' τὰ πολλὰ βιβλία του, ποὺ κοσμοῦσαν τὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Οἰκοτροφείου, γεννήθηκε μέσα μου ἔντονη ἢ ἐπιθυμία νὰ τὸν γνωρίσω καὶ ἀπὸ κοντά· νὰ τὸν ἀντικρῶσω ἀπὸ κοντά, νὰ φιλήσω εὐλαβικὰ τὸ χέρι του καὶ νὰ ζητήσω τὴν εὐλογία του.

Καὶ ἡ εὐλογημένη στιγμή ἦρθε. Ἐμπλεος χαρᾶς καὶ εὐτυχίας ὁ Δ/ντῆς μας κ. Παπανικολάου μᾶς ἀνακοίνωσε τὸν ἐρχομὸ του.

Ἄδυνατῶ νὰ μεταφέρω στὸ χαρτί τὰ συναισθήματα ποὺ μὲ κυρίευσαν. Καὶ ὅταν ἦρθε, ὅταν τὸν εἶδα, ἔτρεμα σύγκορμος ἀπὸ συγκίνηση καὶ δέος.

Δὲν εἶχα ἀπέναντί μου ἀπλᾶ ἓναν ἱερωμένο, ἀλλὰ Αὐτόν ποὺ ἔθεσε τὸν ἑαυτὸ του στὴν ὑπηρεσία τῶν ἀναξιοπαθόντων. Εἶχα μπροστά μου τὸ φλογερὸ ρασοφόρο, τὸ διαπρύσιο ἱεροκήρυκα, τὸν Ὁραματιστή, τὸν - ὄντως - ἀντιπρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς, ποὺ ἀνάλωσε τὴ ζωὴ του γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ μέρες ποὺ ἀκολούθησαν ἦταν ὑπέροχες. Ἡ παρουσία του “γέμιζε” τὸ Οἰκοτροφεῖο. Ὅλες τὶς νύχτες μελετοῦσε καὶ προσεύχονταν. Καὶ τὰ μεσημέρια στὴν Τραπεζαρία μᾶς μιλοῦσε φιλικὰ καὶ μᾶς συμβούλευε πατρικά.

Ἐκεῖ, σ' αὐτὴν τὴν τραπεζαρία, κάποιο μεσημέρι, καθισμένος ἐγὼ δίπλα του τὸν βλέπω –σὰν νὰ εἶναι τώρα– νὰ ἀδειάζει τὴ μερίδα του τὸ κρέας στὸ πιάτο μου καὶ νὰ μοῦ λέει: “Φάγε καὶ τὴ δική μου τὴ μερίδα νὰ δυναμώσεις. Κάποια μέρα θὰ σὲ κάνω Δεσπότη”.

Βέβαια δὲν ἔγινε ἱερωμένος. Ἴσως νὰ μὴν ἤμουν καὶ ἄξιος. Ἐγὶνα κάτι μακρινὸ συγγενικό: Ἐκπαιδευτικός.

Οἱ μέρες περνοῦσαν πλημμυρισμένες ἀπὸ ἔντονα συναισθήματα. Ὁ πατὴρ Αὐγουστίνος κάθε βράδυ, μετὰ τὸν Ἑσπερινό, κήρυττε στὸν Ἅγιο Νικόλαο. Οἱ πιστοί, ποὺ τὸν λάτρευαν, γέμιζαν τὸ Ναὸ καὶ ρου-

φοῦσαν - κυριολεκτικά - τὰ ἔνθερμα λόγια του. Λόγια ἀγάπης, πίστης, παρηγοριᾶς καὶ ἐλπίδος. Μὰ καὶ λόγια αὐστηρὰ –σωστὸ μαστίγιο– γιὰ τὴν ἀδικία καὶ τοὺς ἀδίκους, γιὰ τὴν ἐκμετάλλευση καὶ τοὺς ἐκμεταλλευτές, χωρὶς νὰ ξεχωρίζει τοὺς ἀπλοῦς ἀπ’ τοὺς ἐπώνυμους.

Ὁ χρόνος, ὅμως, κυλοῦσε. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγει. Ἡ Ἀθήνα τὸν καλοῦσε κοντά της. Ἡ λύπη μας ἄφατη. Τὸ κενὸ πού νοιώθαμε μεγάλο. Ἡ ὑπόσχεση πὼς θὰ ξανάρθει ἐλπίδα καὶ παρηγοριά μας.

Ἔφυγε ἀπ’ τὴν Κοζάνη. Ἔφυγε ἀπ’ τὸ Οἰκοτροφεῖο. Ὅμως ἦταν “παρών”. Ἦταν ἀνάμεσά μας. Μᾶς ἄφησε τὰ βιβλία του, τὰ πατρικά του λόγια, τὴν τεράστια συμβολή του στὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ Οἰκοτροφείου. Ὅλα αὐτὰ ἐπηρέασαν τὴ ζωὴ μας.

Χάρη σ’ Αὐτὸν καὶ στοὺς ἀξίους συνεργάτες του βρήκαμε στέγη καὶ προστασία. Βρήκαμε μπουσούλα στὴ ζωὴ μας. Βρήκαμε καταφύγιο. Ἀπ’ τὰ φτωχόπαιδα ἐκεῖνα ξεπήδησαν στὴν κοινωνία ἄξιοι Ἱερωμένοι, Ἐκπαιδευτικοί, Δικηγόροι, Γιατροί, Μηχανικοί καὶ ἄλλοι λαμπροὶ καὶ πετυχημένοι ἐπαγγελματίες, πλούσιοι σὲ ἰδεώδη καὶ συναισθήματα πανανθρώπινα.

Ἄς εἶσαι καλά, Σεβάσμιε Γέροντά μας. Καὶ ὁ Θεὸς νὰ σοῦ χαρίσει εἰρηνικὰ καὶ χριστιανικὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς σου.

Κων/νος Νικ. Κούσιας
Συνταξιούχος Δάσκαλος.

Κοζάνη, 4 Ἀπριλίου 2004»

Ὁ Χρῆστος Μελεμενῆς, πολιτικὸς μηχανικὸς σήμερα, μὲ πολὺ καμάρι διακηρύττει, ὅτι τὸ Οἰκοτροφεῖο τοῦ π. Αὐγουστίνου, τῶν «40 Μαρτύρων», ἔβγαλε παιδιὰ μὲ ἦθος καὶ τὰ βοήθησε νὰ σπουδάσουν. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιὰ, πού σπούδασαν μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Οἰκοτροφείου, εἶνε καὶ ὁ ἴδιος. Τὸ οἰκοτροφεῖο ἔδινε μεγάλη βαρύτητα στὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τῶν παιδιῶν. Χαρακτηρίζοντας τότε, σὲ ἔκθεσί του, τὰ παιδιὰ τοῦ θαλάμου του ἔγραφε:

«Κοιτῶν βος

Χαρακτηρισμὸς θαλαμιζομένων·

Κούτσανος Κωνσταντῖνος: Τὸ ὑπόδειγμα τοῦ θαλάμου. Εἶναι παιδί μὲ ἀρκετὰ μεγάλη θρησκευτικότητα, ὑπάκουος, πρόθυμος, μελετηρὸς καὶ σέβεται τὰς ἀρχὰς τοῦ οἰκοτροφείου, ἀγαπητὸς ἀπὸ τὸν θαλαμάρχη του καὶ ἀπὸ τοὺς συνοικοτρόφους του, πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν Διευθυντὴ του.

Δαγιόγλου Δημήτριος: Παιδί μὲ ἀρκετὰ προτερήματα, ὑπάκουος εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ οἰκοτροφείου, ὄχι ὅμως μεγάλης θρησκευτικότητος, διότι δὲν ἔχει μὴ στὸ πνεῦμα τοῦ οἰκοτροφείου. Εἶναι εἰλικρινῆς καὶ δείχνει ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν θάλαμό του καὶ ἀγάπη πρὸς τοὺς συνοικοτρόφους του. Πολλάκις ὑπέπεσεν εἰς σφάλματα τὰ

ὁποῖα δὲν ἔμειναν ἀπαρατήρητα.

Καραγιαννίδης Ἰωάννης: ...Τὸν διακρίνει ἡ μεγάλη του προθυμία καὶ ἡ ὑπακοή. Ἐπίσης εἶναι ὀλίγον τι ἀμελής.

Μαρκόπουλος Ἀθανάσιος: Πρόθυμος, ὑπάκουος ὄχι τόσο πολὺ εἰλικρινής...

Ζαρογιάννης Μιλτιάδης: Δὲν κρατάει μίσος σὲ κανέναν. Πολλάκις ὑπεβλήθη εἰς παρατηρήσεις ἀπὸ τὸν θαλαμάρχη του ὡς πρὸς τὴν συμπεριφορά του πρὸς τὸ ἀπέναντι οἰκοτροφεῖο (*).

Νταμογιάννης Ἀριστοτέλης: Γενικῶς ἡ ζωὴ του εἰς τὸ οἰκοτροφεῖο ὑπῆρξε θρησκευτική... Ὑπῆρξε ὑπάκουος καὶ πρὸς τὸν θαλαμάρχη καὶ πρὸς τοὺς μεγαλυτέρους. (Γενικὰ δὲν ἤμπορῶ νὰ δώσω τὸν χαρακτηρισμὸ στὸ παιδί αὐτὸ κ. Διευθυντὰ διότι δὲν ἔχει ἐκδηλωθῆ ποτέ.... Περαιτέρω κρίνετέ τον ἑσεῖς).

Σμερτίδης Ἰωάννης: "Ὅχι παιδί θρησκευτικὸ· ἐπηρεάσθη πολὺ ἀπὸ τὸν ὑποθαλαμάρχη του καὶ πολλάκις συνελήφθη νὰ τραγουδᾷ κοσμικὰ τραγούδια καὶ νὰ διαταράσῃ τὴν ἡσυχίαν τοῦ θαλάμου. Διεκρίνετο δὲ διὰ τὴν μεγάλην του προθυμία καὶ ὑπακοὴν του τόσο πρὸς τὸν θαλαμάρχη του ὅσον καὶ πρὸς τὸν Διευθυντὴ του καὶ στοὺς μεγαλυτέρους του».

Ὁ Μιχάλης Γεωργίου, παλαιὸς οἰκότροφος τῶν «40 Μαρτύρων», ζωηρὸ παιδί ἀπὸ τὴν Πρωτεύουσα, μὲ συγκίνησι θυμᾶται τὰ μαθητικά του χρόνια στὴν Κοζάνη. Τὸν ἔστειλε ἡ μητέρα του –μὲ τὴν συγκατάθεσί του– γιὰ νὰ καλλιεργηθῆ πνευματικὰ καὶ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν ἐφηβεία του.

Παραθέτω τὴν ἐπιστολὴ του ὀλόκληρη, διότι δείχνει τὴν προσφορὰ αὐτοῦ τοῦ ἔργου τῆς ἀγάπης σὲ ἓνα παιδί δύσκολο καὶ «ἀνυπότακτο».

Ὁ ὑπεύθυνος τοῦ θαλάμου του Στέλιος Βαξεβάνος τὸν χαρακτήριζε, τότε·

«ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΟΙΚΟΤΡΟΦΩΝ (Γ' (ΚΟΙΤΩΝΟΣ)

Γεωργίου Μιχαήλ

Ἔσεῖς βέβαια κ. Διευθυντὰ τὸν ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα, ἀλλὰ θὰ τὸν χαρακτηρίσω κ' ἐγὼ ὡς θαλαμιζόμενος.

Εἶναι παιδί μὲ θρησκευτικὲς ἀρχές, ἀλλὰ φοβᾶμαι ὅτι θὰ τὶς ἐγκαταλείψῃ, ὅταν βρεθῆ σὲ διαφορετικὸ περιβάλλον. Πολλὲς φορὲς δὲν ὑπήκουσε σὲ δικές μου παρατηρήσεις καὶ ἔκανε τοῦ κεφαλιοῦ του...

(*) Ἐννοεῖ τὸ οἰκοτροφεῖο θηλέων τῆς «Ἀγίας Φιλοθέης».

Θέλει ή συζήτηση νά ναι όλη δική του. Συνεχώς, έγώ στην Άθήνα... και έγώ τουτο... και έγώ τὸ άλλο. Προπαντός τώρα με τὸ θέ-

ατρο τὸ πήρε πολὺ ἐπάνω του και νομίζω ὅτι τὸν ἐβλαψε».

Ὁ ἴδιος ὁ Μιχάλης Γεωργίου, συγκινημένος, γράφει σήμερα:

«Φθινόπωρο τοῦ 1966. Μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα μουντὴ και κρύα πήρα τὸ δρόμο γιὰ τὴν Κοζάνη. Ἐκεῖ θὰ τελείωνα τὶς δύο τάξεις τοῦ Γυμνασίου. Συναισθήμα-

τα περίεργα και μοναδικὰ εἶχαν κυριέψει τὴν σκέψη μου, ἐνῶ τὸ λεωφορεῖο ἀνέβαινε πρὸς τὸν βορρᾶ. Καινούργια τοπία, νέες εἰκό-νες, διαφορετικὰ ἀκούσματα, ἄλλα πρόσωπα, ἐπηρέαζαν τὴν φαντασία μου, νὰ πλάση ὅσο μπορούσε πιὸ γρήγορα τὸ περιβάλλον και τὴν ἀτμόσφαιρα, πὺ θὰ ζοῦσα τὰ ἐπόμενα δυὸ χρόνια γυμνασιακῆς ζωῆς.

Περίεργα πράγματα, πὺ ὅμως θὰ θέλω πολὺ νὰ τὰ ἐπαναφέρω στὴ μνήμη μου.

Χαρακτήρας ἀνυπότακτος, πὺ ἀντιπαθοῦσε τὸν περιορισμὸ και τὰ ὄρια, πὺ οἱ προγραμματισμοὶ και τὰ ὄχι τὸν ἐξαγρίωναν, μεγαλωμένος σὲ μιὰ σκληρὴ μητριαρχικὴ οἰκογένεια, ἔπρεπε νὰ συμβιώσω με παιδιά πὺ δὲν γνώριζα, σὲ οἰκοτροφεῖο πὺ πρώτη φορὰ πήγαινα.

Ἐνα οἰκοτροφεῖο με ἱστορία χρόνων πολλῶν, με ἐμπνευστὴ και ἰδρυτὴ ἕναν σεβάσμιο, γέροντα πιά, μητροπολίτη, τὸν π. Αὐγουστῖνο, και διευθυντὴ του ἕναν ὑπέροχο ἄνθρωπο, θεολόγο - καθηγητὴ, τὸν ἀλησμόνητο κ. Μιχάλη Εὐθυμίου, ἀπὸ τὴν Μυτιλήνη.

Αὐτοὺς τοὺς δύο μόνον γνώριζα. Και αὐτὸ γιὰ μένα ἦταν σιγουριά.

Ἡ προσαρμογὴ μου ἀρκετὰ εὐκόλη και ἡ ζωὴ πιά πολὺ γρήγορα ἔγινε εὐχάριστη. Δὲν μοῦ ἔλειπε τίποτα.

Και σὲ πρόγραμμα μπῆκα, και διακονήματα ἔκανα, και στὴν ὑπακοὴ βελτιώθηκα, και τὸν ἐγωῖσμό μου λιγάκι τιμώρησα, και ἡ πνευματικὴ ζωὴ ἀρχίζει και διαγράφεται στὸν ὀρίζοντα με νόημα και σχῆμα.

Τὰ παιδιά τοῦ οἰκοτροφείου ἦσαν ὑπέροχα, εἶχαν στίς ἐκδηλώ-

σεις τους απλότητα και φυσικότητα που για την πρωτεύουσα και τότε ήταν κάτι δυσεύρετο. Δεν θέλω όμως να επεκταθῶ περισσότερο στην καταγραφή αὐτῆς τῆς μαθητικῆς - οἰκοτροφειακῆς ἀτμόσφαιρας τῶν χρόνων ἐκείνων, ἀλλὰ στὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ ἐπῆλθε ἀπὸ τὴν διετῆ παραμονή μου ἐκεῖ, κάτι σὰν ἀπολογισμό, ἢ ἂν θέλετε καὶ ἐξομολόγηση.

Ἡ ὅποια ἀναφορὰ στὴν περίοδο αὐτή, στὸν συγκεκριμένο χῶρο, καὶ στὰ πρόσωπα ποὺ περιελάμβανε, ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὴν ἐπαναλαμβάνουμε καὶ νὰ τὴν μεταλαμπαδεύουμε στοὺς ἐπόμενους.

Ἡ παρουσία τοῦ π. Αὐγουστίνου δὲν ἦταν τακτικὴ στὸ οἰκοτροφείο. Ὁ ἐρχομὸς του ἦταν ἓνα μεγάλο καὶ σοβαρὸ γεγονός. Ἡ εὐλογία του ἐπλανᾶτο καὶ προστάτευε τὸ ἴδρυμα, γιατί ἦταν δημιουργημά του. Εὐγενεῖς ψυχές τῆς Κοζάνης, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ποὺ ἀξίζουν συγχαρητήρια πολλά, συνέτρεχαν στὴν προσπάθεια αὐτὴ μὲ χαρὰ καὶ ἀκούραστη διάθεση. Ὁ κ. Γεώργιος καὶ ὁ Βαγγέλης Παφίλης, ὁ κ. Εὐθύμιος Καρμαζῆς, ὁ πάντα μειλίχιος κ. Σωτηρίου... Ὑπῆρχαν καὶ ἄλλοι πολλοί, αὐτοὶ ὅμως ἦσαν καθημερινοὶ μας ἄνθρωποι. Γνώριζαν ὅλοι γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ πρόσφεραν καὶ τὸ πρόσωπο ποὺ ὑπηρετοῦσαν. Προσφορὰ ἀνιδιοτελῆς, ἱεραποστολική, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὀλόκληρο τὸ μέχρι σήμερα ἔργο τοῦ π. Αὐγουστίνου.

Τελευταῖο ἀφήνω τὸν ἀξέχαστο καὶ ὑπέροχο διευθυντὴ μας, τὸν κ. Μιχάλη Εὐθυμίου. Ἡ μνήμη του θὰ εἶναι αἰώνια καὶ ἡ ψυχὴ του ἀναπαυμένη.

Εἶχε μεταμορφώσει τὸ Ἴδρυμα τῶν “40 Μαρτύρων” σ’ ἓνα βαπτιστήριό ψυχῶν. Μάθαμε νὰ ἐπιλέγουμε τὸ καλύτερο ἀπὸ τὸ καλὸ καὶ νὰ ἀποφεύγουμε τὸ χειρότερο ἀπὸ τὸ κακόν. Μάθαμε ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶναι χαρὲς μόνον. Μάθαμε, ποῦ νὰ ἀναζητᾶμε τὶς χαρὲς, ἀποφεύγοντας τὶς κακοτοπιές, ποὺ караδοκοῦν νὰ μᾶς ἐξαφανίσουν. Μᾶς μιλοῦσε γιὰ τραγούδια, γιὰ θέατρο καὶ κινηματογράφο καὶ σὲ κάθε νεανικὴ μας ἀπορία εἶχε τὴν ἀπάντηση ἔτοιμη ντυμένη στὸ χαμόγελο. Πῶς νὰ ξεχάσεις...

Στὰ καθηγητικὰ μαθήματα στὸν Ἅγιο Νικόλαο δημιουργεῖτο ἀδιαχώρητο καὶ μόνο στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος Εὐθυμίου. Ὁληρὴ νεολαία τῆς Κοζάνης τότε, πιστοὶ καὶ ἄπιστοι, κατασταλαγμένοι - πειθαρχημένοι καὶ ἀτίθασοι, παιδιὰ μὲ ἀγωνίες καὶ ἐρωτήματα, ψυχὲς μὲ προβλήματα, εὗρισκαν τὸ λιμάνι τῆς καταφυγῆς τους. Τὰ «πάντα δοκιμάζετε, τὸ καλὸν κατέχετε», ἔλεγε καὶ συνάμα σὲ καθοδηγοῦσε πῶς θὰ ξεχωρίζεις τρόπους γιὰ νὰ ξεσκαρτάρεις τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἔδωσε νόημα καὶ οὐσία στὴν πνευματικὴ μας ζωὴ. Κάτι ποὺ τὸ

σκεφτόμαστε τώρα και διακρίνουμε, πόσο δύσκολο και επικίνδυνο θέμα είναι ο χειρισμός αυτών των νεανικών ψυχών. Και όμως πέτυχε. Και ο Θεός και η εύλογία του π. Αύγουστίνου, τον άξιωσε να γνωρίσει και τις οικογένειες των περισσότερων από μᾶς και τὰ παιδιά μας και νὰ ἀσχοληθεῖ μαζί τους. Δοκίμαζε μεγάλη χαρά, κάτι που δὲν μπορούσε νὰ κρύψει, ὅπως δὲν μπορούσε νὰ κρύψει και τὰ δάκρυά του...

Ἦταν δάσκαλός μας, ὁ πατέρας μας και ἡ ἀπαντοχή μας....Τὰ χρόνια πέρασαν. Τὸ κορμὶ βάρυνε, τὰ μαλλιά ἔχασαν τὴν ἰκμάδα και τὸ χρώμά τους.

Δεκέμβριος 2003. Ὑπηρεσιακὴ ὑποχρέωση μὲ περνάει ἀπὸ τὴν Κοζάνη. Διαμονὴ μιᾶς ἡμέρας. Ἀναμνήσεις ἀμέτρητων ἡμερῶν. Περπάτημα ἀπὸ ὅπου πέρασα μαθητής: τὸ Βαλταδώρειο Γυμνάσιο, τὸν Ἀη-Γιώργη, στὸν Ἅγιο Νικάνωρα. Ἐνα ἀνασκάλεμα τῆς μνήμης μας σὲ κάποιο ταβερνάκι μὲ τὸν Γιώργο τὸν Ἀμπατζῆ, μιὰ συνάντηση μὲ τὸν κληρικὸ πιὰ Παναγιώτη Μύρου, παιδιά που παίξαμε μαζί στὸ θεατρικὸ ἔργο, τὴν "Κρινούλα", και ἡ πικρὴ πληροφορία γιὰ τὴν σημερινὴ κατάληξη τοῦ Οἰκοτροφείου αὐτοῦ, που δὲν γνωρίζω ποιὰ συμφέροντα τὴν προκάλεσαν.

Νιώθουμε ὑπερβολικὰ εὐεργετημένοι, ἴσως και σὲ βαθμὸν κατάχρησης.

Περάσαμε ὑπέροχα τὰ πιὸ σημαδιακά μας χρόνια. Νιώσαμε προστατευμένοι ἀπὸ κάθε κίνδυνο, τότε που ἔπρεπε, και βγήκαμε στὴν ζωὴ κοιτάζοντας τοὺς κινδύνους στὰ μάτια.

Αὐτὸ που ἔζησα τὸ ξαναζῶ σὲ κάθε εὐκαιρία. Τὸ πέρασα στὰ παιδιά μου γιὰ νὰ ξέρουν. Ὅλα τὰ πρόσωπα και ἡ προσφορά τους πέρασαν στὴν ἐπόμενη γενιά. Τώρα πια που ἀπέκτησα και ἑγγόνι, περιμένω πῶς και πῶς νὰ μεγαλώσει, νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὸν π. Αὐγουστίνου, γιὰ τὸν κ. Εὐθυμίου και ὅλους τοὺς ἄλλους. Γιὰ νὰ μάθει και αὐτό, ὅτι πέρασαν ἀπὸ τὸν κόσμου αὐτὸ και ὑπέροχοι ἄνθρωποι μὲ πολλὰ χαρίσματα.

Αἰωνία τους ἡ μνήμη αὐτῶν που ἔφυγαν και μακροήμερευση σ' αὐτοὺς που ὑπάρχουν και παραδειγματίζουν.

Σ' αὐτοὺς που βάλθηκαν, στὸ ὄνομα ὁποιοῦδήποτε ἐκσυγχρονισμοῦ και κοινωτικῆς πολιτικῆς, νὰ ἀλλοιώσουν τὴν ἱστορία τοῦ ἰδρύματος, θὰ συνιστοῦσα ἄς ἐπανεξετάσουν τὶς ἀποφάσεις τους.

Δὲν χρειάζονται κινητοποιήσεις γιὰ διάσωσή του. Ἡ ἴδια ἡ Κοζάνη και ἡ εὐγένεια τῶν κατοίκων της πρέπει και ὀφείλει σὰν φόρο τιμῆς νὰ τὸ διατηρήσει ἀλώβητο στὸν χρόνο. Ἔθρεψε στόματα, μεγάλυνε ψυχές, χαλύβδωσε χαρακτήρες, καλλιέργησε εὐγένεια, τιμότητα και ἀγάπη.

Τους καρπούς του ἀπολαμβάνει σήμερα, ὄχι μόνον ἡ Κοζάνη, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα.

Ἀθήνα 30-3-2004

Μιχάλης Γεωργίου

Ἐπάλληλος Τραπεζίτης Ἑλλάδος

Γιαμουδάκη 14 - Ἡλιούπολη

ΑΘΗΝΑ - 16346

Ὁ π. Αὐγουστίνος αὐξήσε τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης στὴν πόλι τῆς Κοζάνης. Τὸ Οἰκοτροφεῖο Ἀρρένων παραδόθηκε ἀπὸ τὸν Σύλλογο στὶς κοπέλλες τὸ 1977, γιὰ νὰ λειτουργήσῃ ὡς Οἰκοτροφεῖο Θηλέων. Ἀπὸ τότε βρίσκομαι καὶ ἐγὼ στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἔργου αὐτοῦ τῆς ἀγά-

πης, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Γέροντος.

Ἐν συνεχείᾳ παραθέτω ἀντιπροσωπευτικὰ ἀποσπάσματα πρόσφατης εὐχαριστηρίου ἐπιστολῆς τῆς Σερβίδας οἰκοτρόφου Ἀλεξάνδρας Στόκιτς. Μιλᾷ γιὰ τὴν προσφορά τοῦ Οἰκοτροφείου τῶν «40 Μαρτύρων» στὴν ζωὴ τῆς. Δημοσιεύθηκε σ' ὄλο τὸν τοπικὸ τύπο τὸν Νοέμβριο τοῦ 2001.

«Κοζάνη 26-9-2001

Πέρασα 6 χρόνια στὸ Οἰκοτροφεῖο “40 Μάρτυρες”. Ἦρθα στὴν Κοζάνη μόνη, σὰν πρόσφυγας τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1995, χωρὶς σπίτι, χωρὶς χαρὰ, καὶ μὲ βαριὲς τὶς πληγὲς τοῦ πολέμου, ποὺ ἄδικα καὶ κακὰ χέρια ἐπέβαλαν στὸν λαό μου. Βρισκόμουν στὴν πιὸ τραφερὴ ἡλικία καὶ ὅλα τὰ ἐβλεπα μαῦρα καὶ σκοτεινά.

Ἐκείνες τὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου τὸ Οἰκοτροφεῖο “40 Μάρτυρες” ἦταν γιὰ μένα ἡ φωλιὰ τοῦ Θεοῦ, ποὺ μὲ προστάτευσε ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους καὶ μὲ βοήθησε νὰ ξεπεράσω τοὺς φόβους καὶ νὰ δῶ ὁμορφὴ τὴν ζωὴ. Ἐκεῖ γνώρισα πολλοὺς ὑπέροχους ἀνθρώπους, ποὺ ὁ καθένας μὲ βοήθησε μὲ τὸν τρόπο του καὶ μὲ τὶς δυνατότητές του. Τὸ οἰκοτροφεῖο ἦταν τὸ σπίτι μου, ὅπου αἰσθανόμουν ἀσφάλεια καὶ δὲν μοῦ ἔλειπε τίποτα. Ὁ γέροντας ἐπίσκοπος τῆς Φλώρινας π. Αὐγουστίνος, ποὺ

πριν από πολλά χρόνια βοήθησε την πόλη της Κοζάνης, τώρα βοήθησε και μένα...

Με την προτροπή του πνευματικού μου π. Ίεροθέου γράφτηκα σαν άλλοδαπη στα Τ.Ε.Ι. Κοζάνης, στο τμήμα της Λογιστικής, και τώρα με την βοήθεια του Θεού παίρνω το πτυχίο και τον εύχαριστώ.

Το μεγαλύτερο όμως που έκαναν για μένα, και περισσότερο από όλα για αυτό τους εύχαριστώ, ήταν που γέμισαν την ζωή μου με την παρουσία του Θεού. Δείχνοντάς μου σε κάθε τους βήμα τον Χριστό. Δίνοντας με την ζωή τους παράδειγμα και έργα χριστιανικά. Έργα αγάπης και θυσίας. Η ζωή μου όμορφαινε κοντά τους και απέκτησε νόημα. Κατάλαβα ότι μόνο κοντά στο Θεό όλες οι δυσκολίες και τα εμπόδια πιά εύκολα περνοῦν.

Τώρα που τελείωσα τις σπουδές μου και επιστρέφω στην πατρίδα μου έτοιμη να αγωνιστώ στο στίβο της ζωής θέλω και όνομαστικά να εύχαριστήσω όλους εκείνους που με βοήθησαν...

Ένα θερμό εύχαριστώ σε όλους. Εύχομαι ο Θεός να τους ανταποδώσει αυτό που έγω ίσως να μη μπορέσω ποτέ να τους το ξεπληρώσω. Ο Παντοδύναμος Θεός να τους δώσει κάθε εύλογία και κάθε καλό στις οικογένειές τους.

Με εκτίμησι

Stokic Aleksandra»

Τα κορίτσια του Οικοτροφείου με Σερβόπουλα, που φιλοξένησαν οι ταχυδρομικοί υπάλληλοι, καλεσμένα για δείπνο στο Οικοτροφείο μας.

Έπάνω άριστερά ή σπουδάστρια των Τ.Ε.Ι. Κοζάνης Stokic Aleksandra.

Τὸ Οἰκοτροφεῖο τῶν «40 Μαρτύρων» καὶ ὑποψήφιοι κληρονόμοι

Τὸ Οἰκοτροφεῖο τῶν «40 Μαρτύρων» καὶ ἡ αἴθουσα διαλέξεων εἶνε ἓνα ἔργο ἀγάπης ποὺ ἄφησε στὴν πόλι τῆς Κοζάνης ὁ π. Αὐγουστίνος. Εἶνε, ὅπως ὁ ἴδιος εἶπε, «*σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς τοῦ ἱεροκήρυκος Αὐγουστίνου*» καὶ ἔχει μεγάλη πνευματικὴ ἀξία. Κανεὶς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν περιουσία τοῦ Συλλόγου καὶ νὰ ἀλλάξῃ τὸν σκοπὸ του. Τὸ ἄρθρο 38 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συλλόγου ἀσφαλίζει τὸν σκοπὸ καὶ λέει: «**Πάντα τὰ ἄρθρα τοῦ καταστατικοῦ δύνανται νὰ μεταβληθοῦν ἐκτὸς τῶν ἁρθρῶν τῶν πραγματευομένων περὶ ἐπωνυμίας τοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ**» Ὑπάρχουν καὶ σήμερα πτωχὲς μαθήτριες ποὺ θέλουν νὰ σπουδάσουν. Τὸ Οἰκοτροφεῖο ἔγινε γι' αὐτὰ τὰ παιδιά καὶ αὐτὰ εἶνε οἱ κληρονόμοι. Δυστυχῶς ἡ νέα διοίκησι, ποὺ ἐμφανίστηκε στὸ Σύλλογο στὶς 24-1-2001 ἀπὸ τὸ πουθενά, πέταξε στὸ δρόμο τὰ παιδιά καὶ ἄλλαξε τὸν σκοπὸ του.

Νέοι κληρονόμοι

Μπήκαν στὸν Σύλλογο μὲ τὴν βοήθεια τοῦ 80χρονου γραμματέα Δημήτριου Τοπάλη. Παρουσιάστηκαν ὡς μέλη σὲ πλαστογραφημένο πρακτικὸ ἐγγραφῆς (3/511/2000) καὶ σὲ ψεύτικη κατάστασι συνδρομητῶν. Στὶς 24-1-2001 πῆραν τὶς 5 ἀπὸ τὶς 7 θέσεις τῆς διοικήσεως τοῦ Συλλόγου, χωρὶς τὴν διενέργεια ἐκλογῶν. Τὴν 6η θέσι τὴν πῆρε ὁ γραμματέας Δ. Τοπάλης. Ἐγραψαν μέλη μὲ συνδρομὴ 60 καὶ 120 δραχμὲς, ἀνάλογα μὲ τὸν χρόνο ἐγγραφῆς, καὶ ἔκαναν ἐκλογές, μὲ ψηφοδέλτια, μὲ κάλπη, μὲ δικαστικὸ ἀντιπρόσωπο. Ἀπὸ τὰ 37 μέλη, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὶς ἐκλογές στὶς 20-2-2002, τὰ 31 πρόσωπα δὲν ἦταν ἐγγεγραμμένα μέλη τοῦ Συλλόγου.

Ἐπέβαλα ἔνστασι κατὰ τῶν ἐκλογῶν αὐτῶν. Ὁρίστηκε δικάσιμος γιὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 2003. Φοβούμενοι προφανῶς μὴ χάσουν τὶς ἐκλογές, ζήτησαν ἀναβολὴ καὶ τὴν πῆραν γιὰ τὶς 25-9-2003. Μέσα στὸ διάστημα αὐτὸ τὰ ἰσοπέδωσαν ὅλα. Καὶ ἐξηγῶ·

Ἔστειλαν ἐξώδικον ἀνακοινώνοντάς μου, ὅτι μὲ διέγραψαν ἀπὸ μέλος τοῦ Συλλόγου. Ἄλλαξαν ὅλα τὰ ἄρθρα τοῦ Καταστατικοῦ, βάσει τοῦ ὁποίου ἐπὶ 50 χρόνια διοικοῦνταν ὁ Σύλλογος, καὶ τὸ Καταστατικὸ ἔγινε ἀγνώριστο. Ἡ αἴθουσα διδασκαλίας ἐξαφανίστηκε, ἀκόμη καὶ ὡς λέξι, ἀπὸ τὸ Καταστατικὸ. Τὸ Οἰκοτροφεῖο ἀπόρων Μαθητῶν ἔκανε φτερὰ ἀπ' αὐτό. Κράτησαν μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Συλλόγου καὶ τὴν περιουσία του. Ἡ αἴθουσα διδασκαλίας, ὅπου ὁ π. Αὐγουστίνος κήρυττε, μπήκε σὲ κοινοτικὸ πρόγραμμα μὲ 80.000 εὐρῶ καὶ ἔγινε παράρτημα τοῦ ΚΑΠΗ ἀπὸ τὸν Δῆμο Κοζάνης. Ἄρχισαν τὶς ἐργασίες τὸ Μ. Σάββατο! καὶ χωρὶς ἄδεια ἀπὸ τὴν Πολεοδομία.

Τέλος, μὲ ἀσφαλιστικὰ μέτρα —καὶ μὲ παρέμβασιν τοῦ εἰσαγγελέα Ἁγ.

Καμηλάρη, ὅπως εἶπε ὁ Κ. Βίκας– πέταξαν στὸ δρόμο τὰ κορίτσια τοῦ Οἰκοτροφείου, καθὼς καὶ τὴν ὑπεύθυνη πού εἶχε διορίσει ὁ π. Αὐγουστίνος, γιὰ νὰ ἐντάξουν καὶ τοὺς ἐπάνω ὀρόφους τοῦ Οἰκοτροφείου σὲ κάποιον ἄλλο κοινοτικὸ πρόγραμμα.

Ψεύτικες καταστάσεις καὶ πλαστογραφημένα πρακτικὰ

Στὸ Μονομελὲς Πρωτοδικεῖο στὶς 25-9-2003 κατέθεσαν χαρτιά τῆς ἐγγραφῆς των ἀνεπικύρωτα. Ἦταν ψεύτικα καὶ πλαστογραφημένα. Ψεύτικες καταστάσεις τακτοποιημένων μελῶν, καὶ πλαστογραφημένα πρακτικὰ. Τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου Σωτηρίου, ἀδελφοῦ τοῦ παραιτηθέντος προέδρου, βρέθηκε γραμμένο στὶς καταστάσεις τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου τῶν «40 Μαρτύρων» καὶ τακτοποιημένο γιὰ τὸ 2000 - 2001, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ τὸ ξέρη.

Ἔδειξα τὶς καταστάσεις στὸν Γεώργιο Σωτηρίου καὶ μὲ ἀπορία εἶπε:

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ὄνομα	Ὁμάδα	Ἔσοδα	Ὑπόθεσις	Σύνολο
Δημήτρης Παπαδόπουλος	1η	240	12	252
Γεώργιος Παπαδόπουλος	1η	240	12	252
Παναγιώτης Παπαδόπουλος	1η	240	12	252
...

Σύνολο 252

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ὄνομα τοῦ Συλλόγου: οἱ ἄγιοι 40 Μαρτύροι

1. Πρωτοδικαὶὸν ἑσόδων 240 δρχ

2. Πρωτοδικαὶὸν ὑποθέσεων 240 δρχ

3. Πρωτοδικαὶὸν ἐσόδων 240 δρχ

4. Πρωτοδικαὶὸν ἐσόδων 240 δρχ

5. Πρωτοδικαὶὸν ἐσόδων 240 δρχ

6. Πρωτοδικαὶὸν ἐσόδων 240 δρχ

ο Γραμματεὺς: Α. Βίκας

ο Πρόεδρος: Γ. Σωτηρίου

«Πῶς ἐν ἀγνοίᾳ μου χρησιμοποίησαν τὸ ὄνομά μου;» καὶ παρέδωσε γραπτῶς τὸ ἐξῆς σημεῖωμα:

Δὲν ἤμουν ποτέ μέλος τοῦ Συλλόγου τῶν 40 Μαρτύρων. Στὴν κατάσταση αὐτή καταχωρήθηκαν ὄνομα καὶ τὸ 2000 ὡς 12^ο μέλος καὶ τὸ 2001 ὡς 60^ο μέλος, μὲ συνδρομὴ 240 δρχ. Ἦταν ἄγνωστον ὅτι τὸ ὄνομά μου καὶ τὸ 2000 ὡς 12^ο μέλος καὶ τὸ 2001 ὡς 60^ο μέλος, μὲ συνδρομὴ 240 δρχ.

Υ.Γ. Θὰ συμπαρασταθῶ στὸν ἀγῶνα σου, διαφορετικὰ θὰ σπηλώσω τὴν μνήμη τῶν γονέων μου οἱ ὁποῖοι θὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὸν τάφο καὶ δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωρέσουν.

«Δὲν ἤμουν ποτέ μέλος τοῦ Συλλόγου τῶν «40 Μαρτύρων». Στὴν κατάσταση τῶν τακτοποιημένων μελῶν τὸ ὄνομά μου γιὰ τὸ 2000 ὡς 12ο μέλος καὶ τὸ 2001 ὡς 6ο μέλος, μὲ συνδρομὴ 240 δραχμές, τὸ ἔβαλαν ἐν ἀγνοίᾳ μου καὶ εἶναι ψευδές.

Ἄγνωστον

Γεώργιος Σωτηρίου.

Υ.Γ. Θὰ συμπαρασταθῶ στὸν ἀγῶνα σου, διαφορετικὰ θὰ σπηλώσω τὴν μνήμη τῶν γονέων μου οἱ ὁποῖοι θὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὸν τάφο καὶ δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωρέσουν.

Πρακτικὸ ἐγγραφῆς 3/511/2000

Μετὰ τὴν παραίτησι τοῦ προέδρου Νικολάου Σωτηρίου, λόγω ὑγείας, ἀλλὰ καὶ δύο ἄλλων προηγουμένως ἰδρυτικῶν μελῶν, ἡ διοίκησι τοῦ Συλλόγου ἔμεινε μὲ 4 μέλη καὶ ὁ Σύλλογος δὲν εἶχε ἀπαρτία οὔτε στὴν διοίκησι οὔτε στὴν Συνέλευσί του. Δὲν ὑπῆρχαν ἀναπληρωματικά μέλη. Δὲν μποροῦσαν νὰ ἐγγραφοῦν νέα μέλη. Καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ διεξαχθοῦν νόμιμες ἐκλογές. Ὁ Σύλλογος εἶχε Καταστατικό, καὶ ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοσθῆ. Σχεδιάστηκε τότε ἡ κατάληψί του, ἀπὸ ξένα πρὸς τὸν Σύλλογο πρόσωπα. Μὲ τὸ πρακτικὸ 3/511/2000 ἐγγράφονται 15 μέλη, μεταξὺ αὐτῶν ὁ πρόεδρος Κωσταντῖνος Βίκας, ἡ γυναίκα του, ἡ μητέρα του, ὁ ἀδελφός του, ἡ νύφη του, ὁ ἀντιπρόεδρος Π. Γκιούρκας, ὁ ταμίας Γ. Στράτος, ὁ γραμματέας Ἀθ. Διάφας, καὶ ἓνα ἀκόμη μέλος ποῦ παραιτήθηκε στὴν συνέχεια.

Μὲ τὸ ψεύτικο πρακτικὸ ἐκλογῶν 1/514/2001 ἐμφανίζονται τὰ παραπάνω μέλη ὡς νέα διοίκησι καὶ ὡς «κύριοι νομεῖς τοῦ κτηρίου»!

Τέσσερες ἡμέρες μετὰ ἐπισκέπτονται στὴν Φλώρινα τὸν Γέροντα π. Αὐγουστῖνο, σὰν νέα διοίκησι τοῦ Συλλόγου, καὶ ἐκεῖνος τοὺς ρωτᾷ αὐστηρᾶ: *«Τί σκοπεύετε νὰ κάνετε;»*. Δεύτερο λόγο δὲν τοὺς εἶπε.

Πῶς καταστρέφουν τὸ ἔργο

Τὸ Οἰκοτροφεῖο τῶν «40 Μαρτύρων», ποῦ γιὰ 50 χρόνια ἔμεινε λιμάνι προστασίας γιὰ τὰ φτωχὰ παιδιά, βομβαρδίζεται μὲ τὴν ἐμφάνισι τῶν νέων προσώπων. Ἡ αἴθουσα τοῦ Συλλόγου καταστρέφεται καὶ παραδίδεται στὸν Δῆμο.

Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς εἶπε: *«Δὲν ἔγινε μὲ χρήματα τοῦ Αὐγουστίνου, ἀλλὰ μὲ ἐράνουσ, καὶ ἐπομένως τὸ δικαιοῦται ὁ Δῆμος»*. Βρέθηκαν, ὅστερα ἀπὸ 50 χρόνια προσφορᾶς, οἱ κληρονόμοι. Πόσο γρήγορα βγήκε ἀληθινὸς ὁ λόγος τοῦ Γέροντος!

«Θὰ ρθῆ καιρός», μᾶς εἶχε πεί σὲ ἀνύποπτο χρόνο, *«ποῦ θὰ τὰ πάρουν ὅλα καὶ θὰ σᾶς διώξουν ἀπὸ τὰ ἰδρύματα. Θὰ ποῦν, ὅτι ἔγιναν μὲ χρήματα τοῦ λαοῦ καὶ κατάσχονται...»*.

Γιατί τὸ καταστρέφουν

Μετὰ τὴν παραίτησι τοῦ προέδρου καὶ τὸν θάνατο τῶν ἰδρυτικῶν μελῶν ὁ Σύλλογος ἔμεινε, οὐσιαστικά, στὰ χέρια ἑνὸς ἀνθρώπου. Αὐτὸς εἶχε τὰ βιβλία τοῦ Συλλόγου καὶ ἔσβηνε καὶ ἔγραφε ὅ,τι ἤθελε στὰ πρακτικά. Τὰ πρόσωπα ποῦ ἔβαλε στὸν Σύλλογο δὲν εἶχαν καμμία σχέσι μὲ αὐτὸν καὶ δὲν πονοῦσαν τὸ ἔργο. Ὁ «πρόεδρος» Κ. Βίκας μὲ τὴν παρέα του μπῆκαν στὸν Σύλλογο, γιὰ νὰ «ἀξιοποιήσουν» τὴν περιουσία τοῦ Συλλόγου. Νὰ τὴν βάλουν σὲ προγράμματα καὶ νὰ πάρουν κονδύλια. Ὁ Γέροντας τὸ κατάλαβε· ἡ ἐρώτησίς του ἀπεδείχθη προορατική.

Ἔβαλαν λουκέττο στὰ κατηχητικά, καὶ ἔδωσαν τὴν αἴθουσα στὸ Δῆμο

Κοζάνης. Και ὁ Δῆμος, μέσα στὸν ἱερό της χῶρο, ἔκτισε 4 τουλέττες καὶ 2 λουτρά. Ἔβαλε τὸ «Κρυφὸ Σχολεῖο», τοιχογραφία τῆς αἴθουσας, στὶς τουαλέττες καὶ τὸ σκέπασε μὲ πλακάκια.

Δὲν σεβάσθησαν τίποτε· τὰ ἰσοπέδωσαν ὅλα.

Λουκέττο στὰ Κατηχητικά

Κύριο ἔργο τοῦ Συλλόγου ἦταν ἡ ἀγωγή καὶ ἡ κατήχησις τῶν παιδιῶν. Στὴν αἴθουσα ποῦ μιλοῦσε ὁ π. Αὐγουστίνος γινόταν γιὰ 50 χρόνια ἡ κατήχησις, τὸ τραγούδι καὶ τὸ παιχνίδι τῶν παιδιῶν. Στὴ μεγάλη σκηνὴ τῆς αἴθουσας –ποῦ ὁ Δῆμος ἔκανε ἀποθήκη– γίνονταν ὠραιότατες γιορτὲς τοῦ Κατηχητικοῦ, ἀλλὰ καὶ γιορτὲς σχολείων τῆς πόλεως.

«Καταστρέφουν τὸν χῶρο τὰ παιδιά μὲ τὰ παιχνίδια τους», εἶπαν τὰ νεοεμφανισθέντα στὸν Σύλλογο πρόσωπα. Καὶ ἔβαλαν λουκέττα στὶς πόρτες τῆς αἴθουσας, γιὰ νὰ τὰ διώξουν.

Τὰ κατηχητικά ὅμως δὲν διεκόπησαν, ἀπλῶς ἄλλαξαν χῶρο. Τὰ παιδιὰ ἀνέβηκαν γιὰ κατηχητικὸ στοὺς ἐπάνω ὀρόφους τοῦ Οἰκοτροφείου, ὅπου δὲν εἶχαν πρόσβασι οἱ διῶκτες τους.

Ἡ ἐντολὴ τοῦ Γέροντος ἱδρυτοῦ τοῦ Συλλόγου ἦταν ρητὴ: «Δὲν θὰ τοὺς δώσης κλειδί. Θὰ πῆς, Εἶπε ὁ Αὐγουστίνος ὄχι».

Πίσστηκα μὲ ἐξώδικα καὶ συστημένες ἐπιστολές, ἀλλὰ δὲν ὑποχώρησα. Δὲν ἔδωσα κλειδιὰ ἀπὸ τὸν χῶρο τῶν κοριτσιῶν ποῦ ἤμουν ὑπεύθυνη ἀπὸ τὸ 1977· μέχρι ποῦ μιὰ θλιβερὴ μέρα ἔσπασαν τὴν πόρτα τοῦ Οἰκοτροφείου πῆραν τὰ κλειδιὰ μόνοι τους, (μὲ ἀσ–φαλιστικὰ μέτρα), καὶ πέταξαν στὸ δρόμο τὰ κορίτσια τοῦ Οἰκοτροφείου παραμονὲς Χριστουγέννων, ἐν καιρῷ χειμῶνος.

Στὸ διάστημα ποῦ γίνονταν ὅλα αὐτά, ὁ μόνος ποῦ ἦταν συνεχῶς δίπλα μας καὶ μᾶς

Ὁ Γέροντας τὴν ὥρα ποῦ ὑπογράφει τὴν βεβαίωσι, στὶς 25-1-2003.

Πρόσφατες φωτογραφίες από
τὰ κατηχητικά

ένιςχυε, ἦταν ὁ γέρον-τας
μητροπολίτης τῶν 97 ἐτῶν,
ὁ π. Αὐγουστίνος.

Σήμερα, πού λίγα λόγια
λέει, ὅταν ὁ ἴδιος τὸ κρίνει
ἀνάγκη, σὲ μαγνητοφωνη-
μένη συνομιλία μοῦ εἶπε·

«Νὰ ἔχῃς πίστι στὸ Θεὸ
καὶ νὰ κάνῃς προσευχή, καὶ
ὁ Θεὸς θὰ βοηθήσῃ περισ-
σότερο ἀπὸ δικηγόρους καὶ
περισσότερο ἀπὸ ἀνθρώ-
πους. Τοῦ κόσμου τοὺς
ἀνθρώπους νὰ φέρῃς ὡς
μάρτυρας, ἅμα ὁ Θεὸς δὲν
θέλῃ, δὲν γίνεται τίποτε» (7-
11-2003).

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἔξωσι,
ἐνημερώθηκαν τὰ παιδιὰ
τοῦ Κατηχητικοῦ. Ζήτησαν
νὰ μάθουν τὸν λόγο. Τοὺς μί-
λησα ἀπλᾶ, μὲ ὅσο λιγώτε-
ρα λόγια μπορούσα. Ἔστρε-
ψα τὴν προσοχή τους
στοὺς διωγμοὺς τῶν πρώ-
των Χριστιανῶν, στοὺς
διωγμοὺς πού ξεσηκώνει ὁ
διάβολος ἐναντίον κάθε πι-
στοῦ, στοὺς διωγμοὺς τῶν
τελευταίων αἰῶνων τῆς
Ἀποκαλύψεως. Τοὺς εἶπα,
ὅτι θὰ εἶνε προσωρινὴ ἡ δια-
κοπή. Νὰ κάνουν προσευχή
καὶ ὁ Θεὸς θὰ τὰ ἀκούσῃ.
Νὰ μὴ φοβοῦνται, γιατί στο
τέλος θὰ νικήσῃ ὁ Χριστὸς
καὶ ὅσοι μείνουν κοντά του.

Ὁ μικρὸς Ἰωσήφ εἶπε μὲ
παράπονο· «Κυρία, ἐμᾶς τὰ
παιδιὰ μᾶς διώχνουν ἀπὸ
παντοῦ...» καὶ ὁ Νεόφυτος
Παρδάλης, μαθητῆς τῆς Δ΄

Δημοτικοῦ, πού ἀπό νήπιο ἀκολουθοῦσε τὰ 4 μεγάλα του ἀδελφία στὰ κατηχητικά τῶν «40 Μαρτύρων», ρώτησε με ἀπορία:

«Κυρία, αὐτοὶ πού μᾶς διώχνουν ἀπὸ τὸ Κατηχητικό, τί θὰ ποῦν στὸν Θεὸ ὅταν πεθάνουν;».

Ὁ μικρὸς Νεόφυτος ἔδωσε καὶ ἓνα σημεῖωμα, πού γράφει:

«Ἀγαπῶ τὸ κατηχητικό μου καὶ πάω με χαρὰ σ' αὐτό, γιατί παίρνω συνθήματα χριστιανικά πού με βοηθᾶνε, νὰ ἀγαπῶ τὴν Ἐκκλησία καὶ ν' ἀγωνίζωμαι γιὰ νὰ γίνω παιδί καλό. Θέλω νὰ γίνω παιδί τοῦ Χριστοῦ, θέλω νὰ μοιάσω τοὺς ἀγίους. Ὅμως τὸ Κατηχητικό μου μᾶς τὸ πῆραν ἄλλοι καὶ μᾶς ἔδιωξαν ἀπ' αὐτό.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι φαίνεται ὅτι δὲν φοβοῦνται τὸν Θεό...

Πρῶτα μᾶς διώξαν ἀπὸ τὸ παλιὸ κατηχητικό, πού παίζαμε ὠραία παιχνίδια στὴν μεγάλη αἴθουσα. Μετὰ μᾶς ἀνέβασε ἡ κυρία Νίκη στὸ καινούργιο κατηχητικό, πού ἦταν τὰ κορίτσια τοῦ Οἰκοτροφείου, ἀλλὰ μᾶς τὸ πῆραν καὶ αὐτό. Καὶ ἐγὼ στεναχωριέμαι πού μᾶς τὸ πῆραν καὶ παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ φύγουν καὶ νὰ τὸ πάρουμε πάλι πίσω.

Τώρα πάω στὸ μαγαζὶ τῆς κυρίας Νίκης με ἓναν φίλο μου, γιὰ νὰ μᾶς κάνει ἐκεῖ κατηχητικό».

Ἡ νέα διοίκηση, ἀφοῦ ἔβαλε λουκέττο στὰ κατηχητικά, κατέστρεψε τὴν αἴθουσα διδασκαλίας. Ἰσχυροῦσε τὰ 34 ἀπὸ τὰ 39 ἄρθρα τοῦ Καταστατικοῦ, πού τὴν ἐνωχλοῦσαν. Με διέγραψε, εἶπε, ἀπὸ μέλος, γιὰ νὰ μὴ διαμαρτύρωμαι. Ἀπέκοψε ἀπὸ τὸ Οἰκοτροφεῖο τοὺς κεντρικοὺς διακόπτες τῆς ΔΕΗ, τῆς Ὑδρευσης καὶ τὶς δεξαμενὲς τοῦ πετρελαίου. Ἐκανε δύσκολη καὶ ἐπικίνδυνη τὴν ζωὴ στὸ Οἰκοτροφεῖο. Οἱ μαθήτριες τὸν βαρῶν χειμῶνα τοῦ 2001-2002 κοιμόταν με παλτό, με κάλτσες καὶ θερμοφόρες.

Ὅταν ἀργότερα δόθηκε ἡ αἴθουσα στὸ Δῆμο, ἔφτασαν σὲ σημεῖο νὰ ξηλώσουν ὅλο τὸν πίνακα τῆς ΔΕΗ πού βρισκόταν στὴν αἴθουσα καὶ ἀφήρεσαν ὅλες τὶς γραμμὲς πού παρείχαν ρεῦμα στὸ Οἰκοτροφεῖο, γιὰ νὰ τὶς γυρίσουν στὸν νέο πίνακα τοῦ ΚΑΠΗ. Ἦμουν ἐκείνη τὴ στιγμή στὸ Οἰκο-

τροφεῖο καὶ ἀντιλήφθηκα τὴν διακοπὴ. Κατέβηκα στὴν αἴθουσα. Εἶδα τὸν πίνακα γυμνὸ καὶ τοὺς διακόπτες καὶ τὶς ἀσφάλειες πεταμένες στὸ ἔδαφος. Διαμαρτυρήθηκα στὸν ἠλεκτρολόγο, πού ἔκανε τὶς ἐπεμβάσεις με ἐντολὴ βέβαια ἄλλων. Συνέδεσε τότε πρόχειρα δύο διακόπτες, χωρὶς ἀσφάλειες, καὶ ἔδωσε φῶς στὸ οἰκοτροφεῖο, ἀλλὰ ἡ γραμμὴ τῆς ἠλεκτρικῆς κουζίνας ἀφαιρέθηκε. Μ' αὐτὲς τὶς συνθήκες μείναμε μέχρι τέλους στὸ Οἰκοτροφεῖο. Σημειωτέον, ὅτι μέχρι

τῆς ἐξώσεώς μας τὸ ρεῦμα τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ παραρτήματος τοῦ ΚΑΠΗ πληρώνονταν μὲ προσωπικά μου χρήματα.

Ἐνῶ τὸ βιβλίο τοῦτο βρίσκεται στὸ τυπογραφεῖο, ἀκούγεται, ὅτι θὰ δώσουν τὸν τελευταῖο ὄροφο τοῦ Οἰκοτροφείου σὲ κάποια πρόσωπα, ποὺ μὲ ἀπόφασι τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν «40 Μαρτύρων» τὸ 1990 διαγράφηκαν ἀπὸ μέλη καὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸν Σύλλογο.

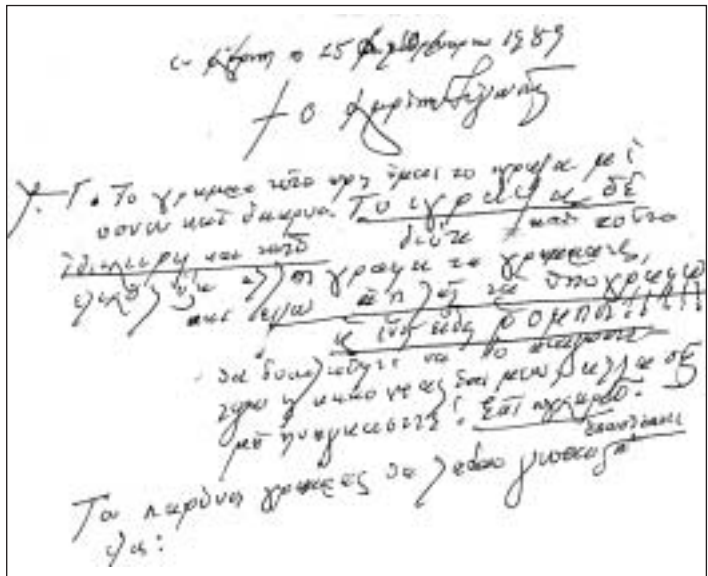
Στὰ πρόσωπα αὐτὰ ὁ Γέροντας μὲ ἐπιστολὴ του στὶς 11-11-1990 ἔγραφε: «...Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ Συλλόγου “40 Μάρτυρες” ὁμοφώνως ἀπεφάσισε νὰ διακόψῃ τὴν φιλοξενίαν ὑμῶν εἰς τὸν δεῦτερον ὄροφον τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτοῦ κτιρίου (Πέλλης 11). Θὰ σᾶς ἀποστείλῃ δὲ καὶ σχετικῶς ἐπ’ αὐτοῦ ἔγγραφον...»

Ἡ δὲ ἄλλη πλευρὰ, ἢ καὶ σπουδαιότερα, εἶνε ἡ πνευματικὴ. Κλαίω καὶ ὀδύρομαι, διότι εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δηλώσω καὶ γραπτῶς πρὸς ὑμᾶς, ὅτι διακόπτεται πᾶσα πνευματικὴ σχέσις μετ’ ἐμοῦ ὡς πνευματικοῦ πατρός... Καὶ τοῦ λοιποῦ οὐδεμίαν εὐθύνην ἔχομεν δι’ ὅσα λέγετε καὶ πράττετε...».

Σὲ ἄλλη βσέλιδη ἰδιόχειρη ἐπιστολῇ, στὶς 15-2-1989, ὁ Γέροντας ἔγραφε: «...Ἀποσύρομαι ὀριστικῶς ἀπὸ τὴν πνευματικὴν κηδεμονίαν... Τοῦ λοιποῦ καμμίαν πλέον δὲν θὰ φέρω εὐθύνην δι’ ὅ,τι λέγετε καὶ πράττετε...».

Στὸ ὑστερόγραφο τῆς παραπάνω ἐπιστολῆς ὁ π. Αὐγουστίνος γράφει

«Υ.Γ. Τὸ γράμμα τοῦτο πρὸς ὑμᾶς τὸ ἔγραψα μὲ πόνον καὶ δάκρυα. Τὸ ἔγραψα δὲ ἰδιοχειρῶς, καὶ τοῦτο διότι καὶ τοῦτο ἐλέχθη, ὅτι ἄλλος γράφει τὰ γράμματα καὶ ἐγὼ ἀπλῶς τὰ ὑπογράφω ὡς ἓνα εἶδος ῥομπότ!!!! Θὰ δυσκολευθῆτε νὰ τὸ ἀναγνώσετε λόγῳ τῆς κακογραφίας μου, ἀλλὰ σεῖς μὲ ἠναγκάσατε! Σᾶς συγχωρῶ.

Τοῦ παρόντος γράμματος θὰ λάβουν γνῶσιν ὅπωςδήποτε οἱ ἐξῆς: (...).

Εἶνε ἄξιο ἀπορίας πῶς τώρα θὰ συνεργασθοῦν οἱ δύο πλευρὲς σὲ ἓνα χῶρο ποὺ δὲν τοὺς ἀνήκει! Ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ ἐκείνοι ποὺ πέταξαν

στο δρόμο τις μαθήτριες του Οικοτροφείου, με ψεύτικα χαρτιά έγιναν μέλη του Συλλόγου των «40 Μαρτύρων» και πήραν στις 24-1-2001 την Διοίκηση του Συλλόγου στα χέρια τους. Και από την άλλη τα πρόσωπα που συζητείται ότι θα καταλάβουν τον δεύτερο όροφο του Οικοτροφείου, εκείνα που με όμοφωνη απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου και με έπιστολή του Γέροντος π. Αύγουστίνου απομακρύνθηκαν.

Αυτή την τακτική, όπως φαίνεται, ακολουθούν τα πρόσωπα που έλαβαν γνώση της παραπάνω έπιστολής.

Ζητώ συγγνώμη από τον αναγνώστη που δεν αναφέρω ονόματα. Δεν θέλω να εκθέσω τα πρόσωπα. Άν εκείνοι ή εκείνες θέλουν να εκτεθούν, ας προχωρήσουν σε συνεργασία.

Τέλος και τῷ Θεῷ δόξα

Τα οικότροφεία, τα έργα αγάπης για τα παιδιά, που μνημονεύει στο κήρυγμά του ο π. Αύγουστίνος, έκλεισαν στην Κοζάνη, μετά από πολλά έτη προσφοράς. Το μόνο που έμενε την τελευταία δεκαετία ήταν το οικότροφείο των «40 Μαρτύρων». Είχε ανοικτές τις πόρτες του και συνέ-

χιζε να προσφέρει δωρεάν φιλοξενία και φαγητό σε πτωχές και άπορες κοπέλλες.

Στις 4-12-2003 έκλεισε βιαίως, με ασφαλιστικά μέτρα. Οί λίγες μαθήτριες του Οικοτροφείου βρέθηκαν στο δρόμο.

Νά τί λέει ή μαθήτρια Άναστασία Τσιάτη, που έπιστρέφοντας από τὸ σχολείο πρόλαβε στην πόρτα έναν από αυτούς που τις έδιωχναν με τα ασφαλιστικά μέτρα.

«Ήξερα τὸ πρόβλημα, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ φανταστῶ ὅτι θὰ μᾶς πετοῦσαν στὸ δρόμο. Δὲν εἶχαμε μὲ τὴν ἀδελφή μου στὴν Κοζάνη κανένα συγγενικὸ ἢ γνωστὸ πρόσωπο νὰ μείνουμε. Δὲν εἶχαμε χρήματα γιὰ

Ἡ μαθήτρια τοῦ Οἰκοτροφείου Ἀναστασία Τσιάτη με τὴν ἀδελφή της Βασιλική μετὰ τὴν ἔξωσι, στίς 29-2-2004, δίπλα στὸ Γέροντα ἰδρυτὴ τοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ Οἰκοτροφείου.

Ἐσχατους καιρούς, οἱ ἱεροὶ αὐτοὶ χῶροι θὰ πέσουν», μᾶς ἔλεγε ὁ Γέροντας, *«στὰ χέρια τοῦ Ἀντιχρίστου».* Οἱ ψυχές μας, ὅμως, δὲν θὰ ὑποταχθοῦν σ' αὐτόν.

Τί καὶ ἂν μᾶς ἔδιωξαν; Ἔχουμε ἐλπίδα στὸ Θεό, πού θὰ ἀποδώσῃ δικαιοσύνη. Κάνουμε τὸν ἀγῶνα καὶ ἔχουμε τὴν συνείδησί μας ἡσυχῆ. *«Ὁ ἀγῶνας»,* μᾶς ἔλεγε ὁ π. Αὐγουστίνος, *«εἶνε τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἀποτέλεσμα βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ».*

Τὸ Οἰκοτροφεῖο καὶ ὅλο τὸ ἔργο εἶνε τοῦ Θεοῦ. Στὰ χέρια Του τὸ παραδίδουμε καὶ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη.

νὰ πᾶμε σὲ ξενοδοχεῖο ἢ νὰ ἀγοράσωμε κάτι νὰ φᾶμε..., ὁ πατέρας μου ἔδωσε ὑπεύθυνη δήλωσι γι' αὐτό».

Τὸ Οἰκοτροφεῖο ἔκλεισε. Ἡ αἴθουσα κατεστράφη καὶ ἔγινε παράρτημα τοῦ ΚΑΠΗ. Τὸ Καταστατικὸ ἔγινε ἀγνώριστο. Στὰ Κατηχητικὰ μπῆκε λουκέττο. Τὸ ψέμα καὶ ἡ ἀπάτη θριάμβευσε. Ὅμως οἱ προσευχὲς τῶν κεκοιμημένων μελῶν τοῦ Συλλόγου μᾶς συνοδεύουν. Ἡ εὐλογία καὶ ἡ μοναδικὴ συμπαράστασι τοῦ π. Αὐγουστίνου, τοῦ γέροντος ἰδρυτοῦ τοῦ Συλλόγου, μᾶς δίνει δύναμι, ὑπομονὴ καὶ θάρρος νὰ συνεχίσουμε τὸν ἀγῶνα. Τὸ παράδειγμά του καὶ οἱ ἀγῶνες του μᾶς ἐμπνέουν. *«Στοὺς*

Γ΄.

ΕΤΣΙ ΕΠΕΣΕ Ο ΣΠΟΡΟΣ

(ἔντυπα - ἀποδείξεις - ἐπιστολές - φωτογραφίες)

Πρώτη αίθουσα τοῦ Συλλόγου τῶν «40 Μαρτύρων»

Τὸ γκαράζ τῆς Ἑστίας συσσιτίων, μὲ τὴν λαμπρὴ ἱστορία ἀγάπης τὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς, καρποφορεῖ γιὰ δεύτερη φορά. Ὁ φλογερὸς ἱεροκήρυκας καὶ φύλακας ἄγγελος τῆς πόλεως π. Αὐγουστίνος ρίχνει τὸν πρῶτο σπόρο τῆς δημιουργίας τοῦ Συλλόγου, σ' αὐτὴν τὴν ἐκλεκτὴ καὶ γόνιμη γῆ.

Οἱ καλοὶ Σαμαρεῖτες ποὺ διακόνησαν τὴν Ἑστία στὴν Κατοχή, γίνονται τὰ πρῶτα μέλη τῶν «40 Μαρτύρων», κάτω ἀπὸ τὴν πνευματικὴ καθοδήγησι τοῦ ἱερομονάχου Αὐγουστίνου.

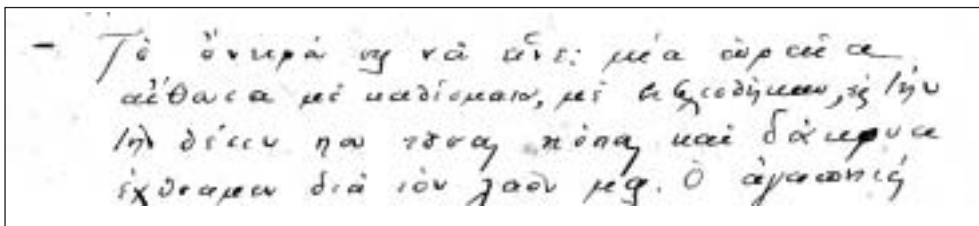
Τὸ γκαράζ - Ἑστία συσσιτίων διαμορφώνεται σὲ πρόχειρη αἴθουσα διδασκαλίας, σὲ ὀρμητήριο νέας φιλανθρωπικῆς δράσεως καὶ σὲ χῶρο ἐγκαταστάσεως τοῦ Συλλόγου.

Ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ τῆς Κοζάνης, ποὺ τρέχει γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ στὴν παλιὰ Ἑστία, γρήγορα ἀποδεικνύει στενὸ καὶ μικρὸ τὸν χῶρο. Ὁ φλογερὸς κήρυκας τοῦ θείου λόγου, μὲ εὐγένεια προετοιμάζει τοὺς συνεργάτας του, γιὰ μιὰ «*ώραία αἴθουσα, μὲ καθίσματα*».

● Στὶς 3 Μαρτίου 1951, μὲ ἐπιστολὴ του ἀπὸ τὴν Κύμη, ρίχνει τὴ μεγάλη ιδέα.

«Ἀγαπητέ μοι Γιῶργο...

Νέους πρόκειται νὰ διεξαγάγωμεν ΑΓΩΝΑΣ, ἀλλὰ ὁ Κύριος εἶδε

νὰ εἶνε βοηθός...

Τὸ ὄνειρό σας νὰ εἶνε: Μίᾳ ὥρᾳ αἴθουσα μὲ καθίσματα, μὲ βιβλιοθήκη, εἰς τὴν θέσιν ποὺ τόσους κόπους καὶ δάκρυα ἔχθησαμεν διὰ τὸν λαόν μας.

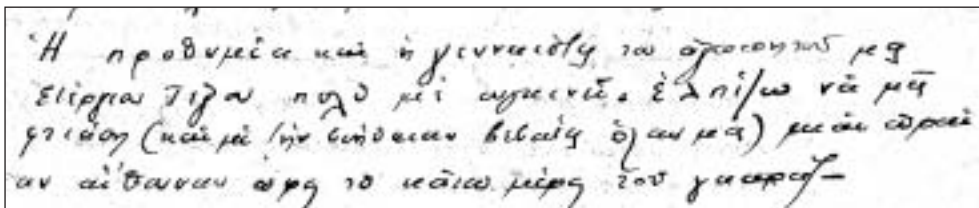
Θέλω νὰ ἔχετε ἓνα ὄνειρο, μιὰ αἴθουσα...».

Οἱ συνεργάτες του ἀμέσως πραγματοποιοῦν αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία του.

Ὁ Στέργιος Τέγος δίδει τὸ χῶρο τοῦ γκαράζ, γιὰ νὰ κτισθῇ ἡ αἴθουσα. Καὶ ὁ π. Αὐγουστίνος στὶς 16 Ἀπριλίου 1951 γράφει ἀπὸ τὴν Κύμη:

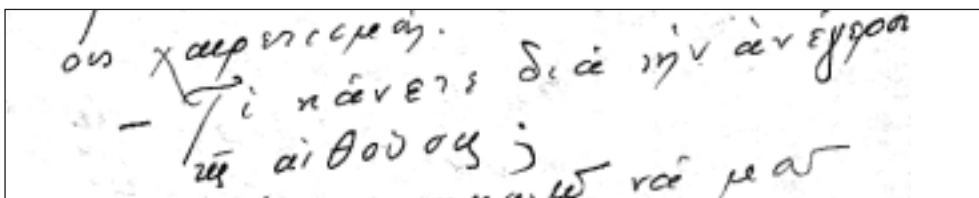
«Ἡ προθυμία καὶ ἡ γενναιότης τοῦ ἀγαπητοῦ μας Στέργιου Τέγου πολὺ μὲ συγκινεῖ. Ἐλπίζω νὰ μᾶς φτιάσῃ (καὶ μὲ τὴν βοήθει-

αν βεβαίως όλων μας) μίαν ωραίαν αίθουσαν πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ γκαράζ».

Ἡ προθυμία καὶ ἡ γενναιοδωρία τοῦ σκοποῦτός μου
ἐπίσης τῆς πρὸς μετ' ἐπιθυμίας ἐλπίω νὰ μετ'
στῆσιν (καὶ μετ' ἡν ἐπιθυμῶν βεβαίως ὅλων μας) μετὰ ἀποφά-
σιν αἰθουσαν πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ γκαράζ-

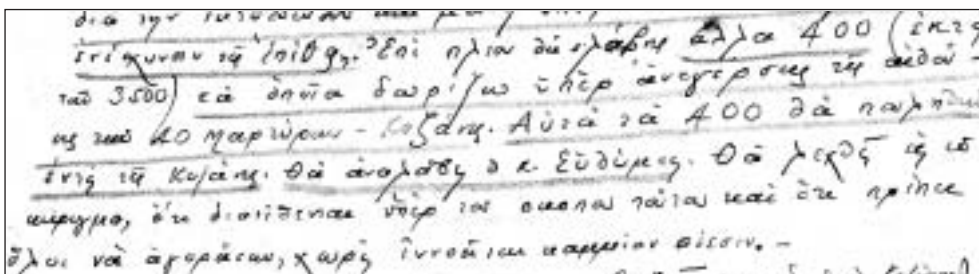
- Σὲ ἐπόμενη του ἐπιστολῆ ὁ Γέροντας ρωτᾷ:

ὡς χερνισσῶν.
- Τί κάνετε διὰ τὴν ἀνεγέρσιν τῆς αἰθούσης;

«-Τί κάνετε διὰ τὴν ἀνεγέρσιν τῆς αἰθούσης;»

- Στις 3-11-1952 τοὺς ἐλέγχει ἐλαφρῶς γιατί ἀργοῦν καὶ λέει:
«Ἀγαπητέ μου ΓΙΩΡΓΟ
Χαίρε ἐν Κυρίῳ....
Τί κάνει ὁ Εὐθύμιος, ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Κούκης Κωνσταντίνος;
"Ἐγιναν τὰ σχέδια; "Ἡ μόνον ἐν λόγοις κτίζομεν Αἰθούσαν;».
- Στις 9 Δεκεμβρίου 1952 στέλνει 400 βιβλία του, γιὰ νὰ πουληθοῦν
καὶ τὰ χρήματα νὰ δοθοῦν ὑπὲρ τῆς αἰθούσης, γι' αὐτὸ γράφει:

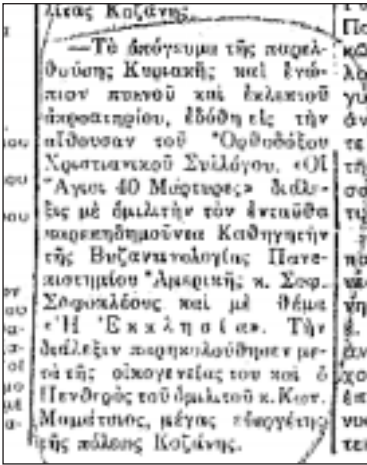
διὰ τὴν ἀνεγέρσιν τῆς αἰθούσης καὶ μετ'
ἐπίσης τῆς πρὸς μετ' ἐπιθυμίας ἐλπίω νὰ μετ'
στῆσιν (καὶ μετ' ἡν ἐπιθυμῶν βεβαίως ὅλων μας) μετὰ ἀποφά-
σιν αἰθουσαν πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ γκαράζ-

«Ἐπὶ πλέον θὰ λάβης 400 (βιβλία), τὰ ὅποια δωρίζω ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως τῆς αἰθούσης τῶν "40 Μαρτύρων" Κοζάνης. Αὐτὰ τὰ 400 θὰ πουληθοῦν ἐντὸς τῆς Κοζάνης. Θὰ ἀναλάβῃ ὁ κ. Εὐθύμιος. Θὰ λεχθῆ εἰς τὸ κήρυγμα, ὅτι διατίθενται ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου καὶ ὅτι πρέπει ὅλοι νὰ ἀγοράσουν, χωρὶς ἐννοεῖται καμμίαν πίεσιν».

● 'Η αίθουσα γίνεται. 'Ομιλοῦν ἐκλεκτοὶ καλεσμένοι. 'Η ἐφημερίδα τῆς Κοζάνης «**ΔΥΤΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ**» στὶς 14-6-1954 γράφει στὴν σελ. 4

Διαλέξεις

«Τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, καὶ ἐνώπιον πυκνοῦ

καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου, ἐδόθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ Συλλόγου "Οἱ Ἅγιοι 40 Μάρτυρες" διάλεξις μὲ ὀμιλητὴν τὸν ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντα Καθηγητὴν τῆς Βυζαντινολογίας Πανεπιστημίου Ἀμερικῆς κ. Σοφ. Σοφοκλέους καὶ μὲ θέμα "Ἡ Ἐκκλησία". Τὴν διάλεξιν παρεκολούθησαν μετὰ τῆς οἰκογενείας του ὁ πενθερὸς τοῦ ὀμιλητοῦ κ. Κων. Μαμάτσιος, μέγας εὐεργέτης τῆς πόλεως Κοζάνης».

● 'Η αίθουσα ἀποδεικνύεται μικρὴ γιὰ τὸν πιστὸ λαὸ τῆς Κοζάνης, πού συρρέει. Γι' αὐτὸ δεῦτερο σύνθημα ρίχνεται

ἀπὸ τὸν π. Αὐγουστίνου·

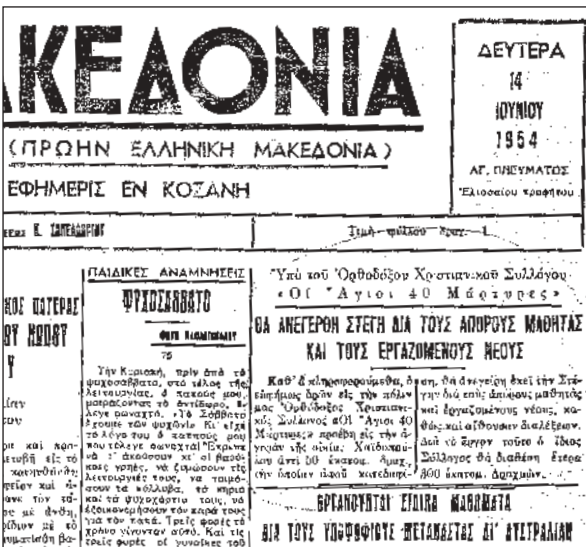
Μιά νέα μεγάλη αίθουσα διαλέξεων, μὲ οἰκοτροφεῖο στοὺς ἐπάνω ὀρόφους.

● Τὸ σύνθημα γίνεται πρᾶξι. Ἀγοράζεται τὸ οἰκόπεδο ἀπὸ τὸν Σύλλογο καὶ ἀνακοινώνεται ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τῆς Κοζάνης.

Σὲ πρωτοσέλιδο ἢ ἐφημερίδα «**ΔΥΤΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ**»

τὴν Δευτέρα 14 ΙΟΥΝΙΟΥ 1954

(ἀριθμ. φύλλου 221)

γράφει·

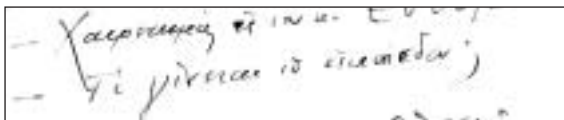
«Υπὸ τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ Συλλόγου "Οἱ Ἅγιοι 40 Μάρτυρες"»

ΘΑ ΑΝΕΓΕΡΘΗ ΣΤΕΓΗ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟΡΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

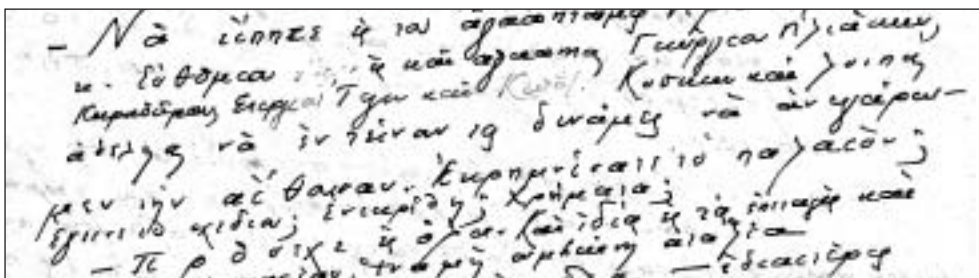
Καθ' ἃ πληροφοροῦμεθα, ὁ εὐφῆμωσ δρῶν εἰς τὴν πόλιν μας Ὁρθόδοξος Χριστιανικὸς Σύλλο-

γος "Οἱ Ἅγιοι 40 Μάρτυρες" προέβη εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς οἰκίας Χαΐδοπούλου ἀντὶ 50 ἑκατομ. δραχ. ,τὴν ὁποῖαν ἀφοῦ κατεδαφίση, θὰ ἀνεγείρη ἐκεῖ τὴν Στέγην διὰ τοὺς ἀπόρους μαθητὰς καὶ ἐργαζομένους νέους, καθὼς καὶ αἶθουσαν διαλέξεων. Διὰ τὸ ἔργον τοῦτο ὁ ἴδιος Σύλλογος θὰ διαθέσῃ ἕτερα 300 ἑκατομ. δραχμῶν».

Ὁ π. Αὐγουστῖνος παρακολουθεῖ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ κτηρίου καὶ καθοδηγεῖ τοὺς συνεργάτας

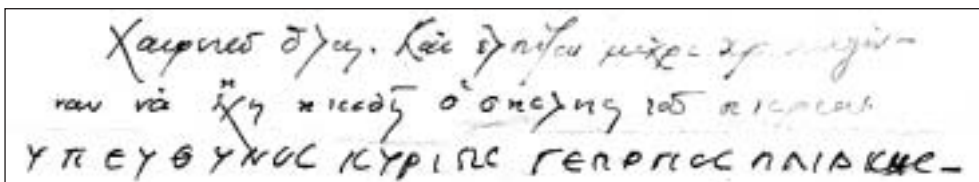
«Τί γίνεται τὸ οἰκόπεδον;» (Ἀθῆναι 27-3-1954).

«Νὰ εἴπητε εἰς τὸν ἀγαπητόν μας πρόεδρον κ. Εὐθύμιον ὡς καὶ ἀγαπητοὺς Γεώργιον Πλιάκην, Καραδημόν, Στέργιον Τέγον καὶ Κωντ. Κούκην καὶ λοιποὺς ἀδελφούς, νὰ ἐντείνουν τὰς δυνάμεις νὰ ἀνεγείρωμεν τὴν αἶθουσαν. Ἐκρημνίσατε τὸ παλαιόν; Ἔγινε τὸ σχέδιον; Ἐνεκρίθη; Χρήματα;

–Πρόσεχε εἰς ὅλα. Καὶ ἰδίως εἰς τὰς ἐπιταγὰς καὶ ἀλληλογραφίαν ἵνα μὴ συμβαίη ἀταξία» (Ἀθῆναι 11-6-1954).

Διευθύνει τὶς ἐργασίαις γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ οἰκοτροφείου καὶ ὀρίζει ὑπεύθυνον τῶν ἐργασιῶν

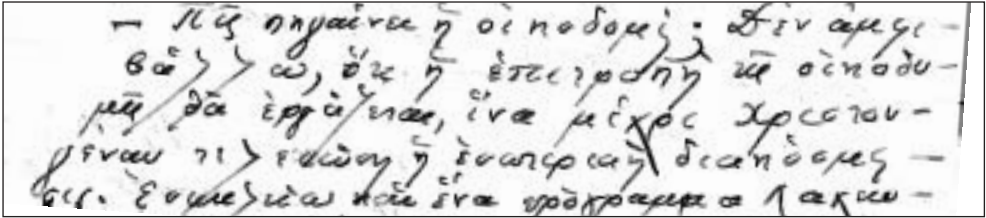

«Χαιρετῶ ὅλους. Καὶ ἐλπίζω μέχρι Χριστουγέννων νὰ ἔχη κτισθῇ ὁ σκελετὸς τοῦ κτηρίου. ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΥΡΙΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΛΙΑΚΗΣ» (Θεσσαλονίκη 25-9-1954).

«Ἀγαπητέ μου Γεώργιε,

χαίρε τὴν χαρὰν τῶν Ἀγγέλων....

Πῶς πηγαίνει ἡ οἰκοδομὴ; Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ τῆς

οἰκοδομῆς θὰ ἐργάζεται, ἵνα μέχρι Χριστουγέννων τελειώσῃ ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμηση....

Ἐδῶ μέγας ἀγὼν διὰ Βόλον... Γίνεται ὅμως καὶ κίνησις νὰ καταργηθῇ τὸ μεταθετόν, ὅποτε εἶνε νὰ κλαίετε τὸν Κωνσταντῖνον. Ἐξετέθη πολὺ. Κτίζομεν ἕνα σπιτάκι.... Ἀλλὰ ἡμεῖς μὲ ἀγάπην καὶ ὑπομονὴν ἄς προχωρήσωμεν...» (Ἀθῆναι 24-10-1957).

Δωρητὴς τοῦ ἔργου

Ὁ π. Αὐγουστίνος δὲν εἶνε μόνον ἐμπνευστής· εἶνε καὶ μεγάλος δωρητὴς τοῦ ἔργου.

Παραθέτω ἐδῶ φωτογραφικῶς μία ἀπὸ τὶς πολλὰ ἀποδείξεις δωρεᾶς, ποὺ πλήρωσε στὸ Σύλλογο, γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν ὑλικῶν τοῦ Οἰκοτροφείου. Φυλάσσονταν 45 χρόνια ἀπὸ τοὺς Γεώργιο καὶ Εὐάγγελο Παφίλη. Φέρει τὴν ὑπογραφή τοῦ ταμῆα Ἰωάννη

Γιάντσιου καὶ τοῦ προέδρου τῶν «40 Μαρτύρων» Εὐθυμίου Καρμαζῆ.

Ἐκκλησάκι τοῦ Οἰκοτροφείου

Ὁ π. Αὐγουστίνος στέλνει στὴν Κοζάνη μηχανικὸ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, πληρώνει τὰ εἰσιτήριά του, ἀναλαμβάνει τὶς περαιτέρω ὑποχρεώσεις.

Σὲ ἐπιστολὴ του γράφει:

«Ἀθῆναι 29-11-1961

Ἀγαπητέ μοι Γεώργιε,

Ὁ ἐπιφέρων τὸ παρὸν εἶνε ὁ μηχανικὸς τοῦ Συλλόγου μας "Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων" κ. Ἀντώνιος Κατσάρης. Τὸν στέλλομεν, συμφώνως μὲ τὴν συμφωνίαν μας, διὰ νὰ μᾶς κάμῃ τὸ σχέδιον τῆς ἐκκλησίας.

Λοιπὸν θὰ φιλοξενηθῇ καλῶς, θὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ δωμάτιον ποὺ

έκοιμώμουν εγώ. Θα τον περιποιηθῆτε καλῶς.

Ἐλπίζω νὰ μᾶς κάμη καλὸ σχέδιον. Θέλω νὰ ἐπιτύχη τὸ ἐκκλησάκι. Νὰ εἶνε στόλισμα τῆς πόλεως.

Τὸ πτωχαδάκι νὰ εἶνε κοινὰ εἰς τὸν μηχανικόν.

–Νὰ ἴδη καὶ τὸ Συμβούλιον, τὸν πρόεδρον κ.λπ.

Μετ' ἐγκαρδίων εὐχῶν
 Αὐγουστίνος

Νὰ πληρώσετε τὸ εἰσιτήριο Κοζάνης - Ἀθηνῶν. Τὸ ἄλλο ἡμεῖς.

Ἄθῆναι τῆ 29-11-61

Ἄργότερα κάτι θὰ τοῦ δώσωμεν, ὅταν τελειώσῃ τὸ ἔργον».

● Τὸ ἔργο τελείωσε, τὸ οἰκοτροφεῖο ἀπέκτησε ὁμορφὸ ἐκκλησάκι ἀφιερωμένο στοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας.

Οί εικόνες τοῦ τέμπλου εἶνε ἀγιογραφημένες ἀπὸ τὸν Δημήτριο Ρίτσιο ἀγιογράφο τῶν Ἀθηνῶν. Τὶς ἔστειλε ὁ π. Αὐγουστῖνος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα τὸ 1962. Οἱ τοιχογραφίες ἔγιναν ἀπὸ ἐρασιτέχνη ἀγιογράφο.

Οί τοιχογραφίες είνε πρόσφατες. Έγιναν κατόπιν έπιθυμίας του προέδρου και με την εύλογία του Γέροντος. Δεν ώλοκληρώθηκαν.

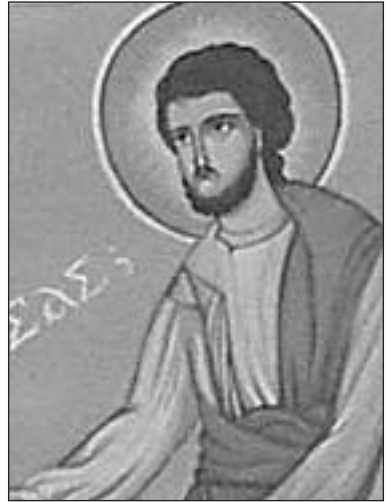
Πῶς ν' ἀντιμετωπίζουμε τὶς δοκιμασίες.

Ὁ Κύριος ἐπὶ τῶν κυμάτων στὸ δυτικὸ μέρος τοῦ ναοῦ (Μεγάλη τοιχογραφία 5X3,40 m).

Τὸ 1989, μετὰ ἀπὸ κάποια γεγονότα, ὁ π. Αὐγουστίνος μοῦ ἔδωσε ἓνα μάθημα.

«Θὰ ζωγραφίσῃς τὸν Κύριο ἐπὶ τῶν κυμάτων», μοῦ εἶπε, «καὶ θὰ τὸν φέρῃς».

Ζωγράφισα τὴν εἰκόνα, ἀλλὰ τὴν ἀπέρριψε. «Ἔχεις ἓνα μεγάλο λάθος», εἶπε, «ὁ ἀπόστο-

λος Πέτρος δὲν ἔβλεπε τὸ Χριστὸ ὅταν βούλιαξε, κοίταζε τὸ κύμα.

Στὶς δοκιμασίες, στὰ κύματα τῆς ζωῆς, νὰ μὴν κοιτᾶς τὰ κύματα σὰν τὸν Πέτρο, ἀλλὰ τὸ Χριστό.

Θὰ διορθώσῃς τὸ λάθος σου καὶ θὰ τὸ ξαναφέρῃς».

Ἔκανα ὑπακοή, τὸ ξαναζωγράφισα καὶ πῆρα τὸ πρῶτο μάθημα.

Εἰς ἀνάμνησιν αὐτοῦ τοῦ μαθήματος καὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν δοκιμαζομένων ἀδελφῶν μου ζωγράφισα γιὰ τρίτη φορὰ τὴν εἰκόνα στὸ κάτω μέρος τοῦ ναοῦ.

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ
ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΜΗ ΜΕΙΝΩΜΕΝ
ΕΞΩ ΤΩ ΝΥΜΦΩΝΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΣ.

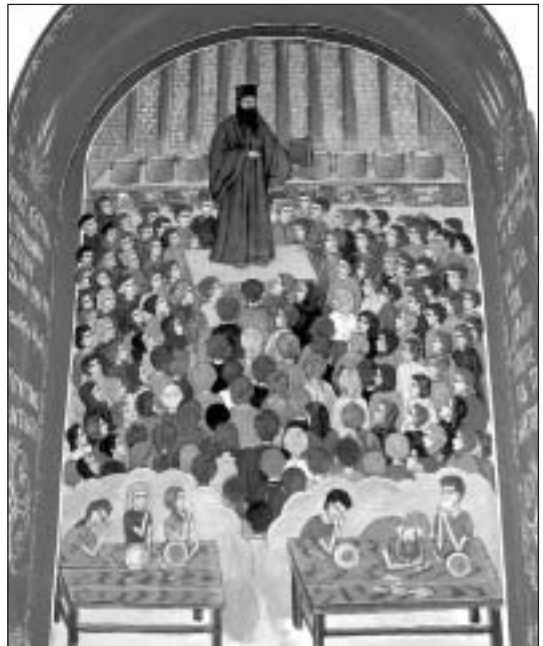

Ἦ ὄνος τοῦ Βαλαάμ· Μ' αὐτὸν παρωμοίαζε τὸν ἑαυτό του ὁ Γέροντας, κάθε φορά πὸ ἡ ἀλήθεια ἦταν πικρή, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὴν πῆ.

Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά... αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἑλεημοσι-
κῶν ὧν ἔποίει. (Πραξ. 9' 36)

Ἡ ἅγια Ταβιθά στὴν ἐσωτερικὴ εἴσοδο τοῦ Οἰκοτροφείου

Τὸ Κρυφὸ Σχολεῖο τοιχογραφία τῆς αἰθουσας, ποὺ μπήκε στὶς τουλέττες καὶ σκεπάστηκε ἀπὸ τὸν Δῆμο Κοζάνης.

Μεγάλη τοιχογραφία τῆς αἰθουσας, εἰς ἀνάμνησι τῶν Συσσιτίων τῆς Κατοχῆς.

**Ἔκκλησι γιὰ τὴν ἀνέγερσι τοῦ Οἰκοτροφείου
τῶν «40 Μαρτύρων», στοὺς Ἑλληνας Μακεδόνας
τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ.**

- Μωσαῖος ἐστὶ μέλλων διδοῦναι ἢ λαμβάνειν.
- Μωσαῖος οἱ ἀεθίμονες, οἱ αὐτοὶ ἀεθίζουσι.
- Ἐν ἡμέρῃ τῆς Παγκοσμίου Κρίσεως ὁ ΚΥΡΙΟΣ θεία εἰσαγγελία πρὸς τοὺς ἐν
διόνοις τῶν δεσπίων :
- Ἐσπίου καὶ ἐδύκετέ μου φαρὰν, ἐδίψησα καὶ ἐπείσατέ με, ἔσθρα
• ἔφαγα καὶ στυγερὰτέ με, γυμνὸς καὶ περιβύβιστέ με, ζεθίτησα καὶ ἐπι-
• κάλεσάτέ με, ἐν φρεσίνῃ ἤμην καὶ ἔβητε πρὸς με.

• Ἄμφω λέγει φάρν, ἐφ' ὅσον ἐποιεῖ
• τῶν ἀεθίμων ἐποιεῖσάντε». (Ἰηὴ Μωσθ.)

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ
40 ΜΑΡΤΥΡΕΣ
ΚΟΖΑΝΗ

ΣΤΕΓΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΝΕΩΝ ΚΑΙ ΑΔΟΡΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΚΟΖΑΝΗΣ

ΚΟΖΑΝΗ
1955

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Εν τῷ καιρῷ τῆς ἀπαισίας μνήμης Κατοχῆς, ὅτε ἡ Βόρειος Ἑλλάς καὶ ἰδιαιτέρως τὸ νευρολογικώτερον τμήμα αὐτῆς ἢ *Δυτικὴ Μακεδονία* ἐδοκιμάζετο σκληρῶς καὶ τὸ πῦρ καὶ ἡ μάχαιρα καὶ ὁ λιμός καὶ οἱ βαρβαρικαὶ ἐπιδρομαὶ ἀπεδεκάτιζον τὸν πληθυσμὸν αὐτῆς, ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, τῇ ἱστορικῇ καὶ ἑλληνικωτάτῃ πόλει τῇ Κοζάνῃ διὰ κηρυγμάτων τοῦ ἱεροκῆρυκος ἀρχιμ. Αἰγυυστίου Ν. Καντιώτου Ἰδρύετο ἡ ΕΣΤΙΑ συσσιτίων Ἡ Ἑστία αὕτη, ἀρχίσασα ἐκ τοῦ μηδενός καὶ περιβληθεῖσα μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς Κοζάνης ἐξελιχθῆ εἰς κέντρον φιλανθρωπίας σπουδαϊοτάτον καὶ προσέφερον κατὰ κοινὴν ἀναγνώρισιν ἀνεκτιμητὸς ὀπηρεσίας εἰς τὸν μορτυρικὸν λαὸν τῆς Δ. Μακεδονίας Πρόσφυγες, καταδιωκόμενοι, φυλακισμένοι, ὄμηροι, ἀσθενεῖς, ὄρφανὰ καὶ χήραι τῆς μεγάλης τῆς δυσπεριγράπτου θλίψεως τῶν ἡμερῶν ἐκείνων εὖρον στοργικὴν περίθαλψιν ἐν αὐτῇ. Ἐν ἀκμῇ τῆς θλίψεως ἀνω τῶν 8000 μερίδων φαγητοῦ διενέμοντο καθ' ἐκάστην. Ἐκατοντὰς ἐκλεκτῶν νέων καὶ νεανίδων τῆς πόλεως διηκόνουν ἐν αὐτῇ μετ' αὐταπαρνήσεως, δωρεάν. Ἡ ὅλη κίνησις μὲ τὰς συγκινητικὰς λεπτομερείας ποῦ προκαλοῦν ῥίγη καὶ μετὰ παρέλευσιν ἰστέρας καθρεπίζεται εἰς τὴν μικροσκοπικὴν ἐκείνην ἐφημερίδα, τὴν ὁποῖαν ὑπὸ τὸν τίτλον τὸ «*Σπίτι τοῦ φτωχοῦ*» ἐξέδιδεν ἡ ΕΣΤΙΑ.

Σταθερῶς χριστιανικὴν γραμμὴν ἐκράτησεν ἐν μέσῳ κολλῶν κινδόνων καὶ περιπετειῶν κατὰ τοὺς ἀνωμόλους ἐκείνους καιροὺς ἡ Ἑστία. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἔθνους καὶ ἀναστάσειν τῶν κρατικῶν ὀπηρεσιῶν ἢ Ἑστία μὴ ἔχουσα πλέον λόγον ὑπάρξεως διελύθη, καὶ μία ὁδὸς τῆς πόλεως ὀνομασθεῖσα μὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς θὰ ὑπενθυμίζη εἰς τὰς νεωτέρας γενεὰς τὸ παρελθόν. Ἀλλὰ οἱ τῆς Ἑστίας θερμοὶ φίλοι καὶ ὑποστηρικταὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀπεφόρισαν νὰ μὴ διακόψουν μὲ τὴν διάλυσιν τῆς Ἑστίας τὴν φιλανθρωπικὴν κίνησιν, ἀλλὰ νὰ τὴν συνεχίσουν στρεφόμενοι εἰς ἄλλον πλέον κοινωνικὸν τομέα, καὶ πρὸς τοῦτο προέβησαν εἰς ἴδρυσιν τοῦ Συλλόγου «*40 Μάρτυρες*», ὅστις καὶ ἀνεγνωρίσθη δι' ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Κοζάνης.

Τὴν Σημαιὴν τῆς Ὁρθοδοξίας κρατῶν ὁ Σύλλογος καὶ φρονῶν, ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον ἔλων μας κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον πρέπει νὰ στραφῇ πρὸς τὴν νεότητα καὶ μάλιστα πρὸς τοὺς ἀπόρους ἐκείνους νέους τῆς κατεστραμμένης ὑπαίθρου χώρας, οἱ ὅποιοι ἐνῶ ἔχουν διανοητικὰ καὶ ἠθικὰ προσόντα ἐξαίρετα καὶ δύνανται νὰ ἐξελιχθοῦν εἰς πολύτιμα στοιχεῖα τῆς προσφιλοῦς μας πατρίδος, ἐν τούτοις στερούμενοι τῶν στοιχειωδῶν ὀλικῶν μέσων καὶ ἐργαζόμενοι ὑπὸ ἀθλίᾳς συνθήκας αὐτόχρημα καταστρεπτικὰς καὶ διὰ τὴν σωματικὴν ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικὴν των ὑγείαν κινδυνεύουν νὰ ναυαγήσουν περὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ ἠθικὴν καὶ νὰ ἀπολεσθοῦν διὰ παντός, ὑπὲρ τούτων λέγομεν τῶν νέων, τῆς χρυσοῦς ἐλπίδος τῆς αὔριον, ὁ Σύλλογος ἀπεφάσισε νὰ διαθέσῃ καὶ τὴν τελευταίαν του οἰκονομικὴν ἱκμάδα καὶ ν' ἀνεγείρῃ κτίριον, κέντρον Νεότητος, εἰς τὸ ὅποσον νὰ εἰρῆσκουν στέγην καὶ προστασίαν ἐκλεκτοὶ ἀποροὶ νέοι προερχόμενοι κυρίως ἐκ τοῦ Νομοῦ Κοζάνης.

Τὸ κτίριον, ὡς βλέπετε εἰς τὴν φωτογραφίαν, κατὰ τὸ ἐγκεκριμένον σχέδιον τοῦ Μηχανικοῦ θὰ εἶναι τριώροφον. Ὁ πρῶτος ὄροφος, ἐκτός τῶν Γραφείων, θὰ περιλαμβάνῃ μίαν μεγάλην αἴθυσαν λαϊκῶν μαθημάτων καὶ διαλέ-

ξίων ή όποία θά χωρή περί τούς 1000 άκροατάς. **Ο δεύτερος όροφος** θά είναι δωμάτια και εύρύχωροι κοιτώνες διά τούς άπόρους μαθητάς και έργαζομένους νέους. **Ο δέ τρίτος όροφος** θά στεγάσῃ μίαν λαϊκήν βιβλιοθήκην και θά είναι άναγνωστήριον τών νέων.

Ινα πραγματοποιηθῆ τό σχέδιον τοῦτο ὁ **Σύλλογος** κατά τό παρελθόν έτος προέβη εἰς τήν άγοράν οἰκοπέδου ἐπί τοῦ όποίου και άνήγειρεν ἤδη τόν σκελετόν τοῦ πρώτου όρόφου. Μέχρι σήμεραν έδαπανήθη ποσόν 150 περίπου χιλιάδων δραχμών. Ἄλλά διά τήν τελειοποίησιν τοῦ πρώτου όρόφου, ώς και διά τήν άνέγερσιν τοῦ δευτέρου και τοῦ τρίτου όρόφου και διά τήν έν γενεί άποπεράτωσιν τοῦ ὅλου κτιρίου άπαιτεῖται χρηματικός ποσόν τρεκλάσιον τοῦ μέχρι σήμεραν δαπανηθέντος, ποσόν, ὅπερ ὁ Σύλλογος άδυνατεῖ νά έξοικονομήσῃ ὀλόκληρον διά εἰσφορῶν τών μελῶν αὐτοῦ, πλεῖστα τών όποίων έδωκαν διά τήν άνέγερσιν τοῦ πρώτου όρόφου και *ἐκ τοῦ ὅσκεισμάτος αὐτῶν.*

Ἄλλά τό έργον ὁπωσδήποτε πρέπει νά τελειώσῃ. Διά τοῦτο άπειθόνομεν τήν παροῦσαν ἐκκλησίαν πρὸς ὅλα τά φιλόδοξα και ἡρωικά τέκνα τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας έσωτερικοῦ και έξωτερικοῦ και μάλιστα πρὸς τούς καταγομένους ἐκ τοῦ Νομοῦ Κοζάνης και παρακαλοῦμεν, ὅπως δώσουν χεῖρα βοήθειας εἰς τό άνεγειρόμενον έργον πού θά εἶνε ἕνα στόλισμα και καύχημα ὄχι μόνον τῆς πόλεως Κοζάνης, αλλά και ὅλης τῆς περιοχῆς. **Ὅλος δέ ἰδιαιτέρως στρεφόμεθα πρὸς τούς έν τῇ μεγάλῃ χώρῃ τῆς Ἄμερικῆς ἐγκατεστημένους Μακεδόνας.**

Αγαπητοί μας Συμπατριῶται, προσφιλέστατοι Ἕλληνες Μακεδόνες! Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὅπουδήποτε τοῦ έξωτερικοῦ και ἐάν εὑρίσκεσθε και ζῆτε εὐτυχεῖς, δέν ἔχετε λημονήσει τήν πωχὴν, αλλά και μαρτυρικὴν μας Πατρίδα. Καί εἴμεθα βέβαιοι ὅτι μέ συγκίνησιν θά παρακολουθεῖτε πᾶσαν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν πού ἀποβλέπει εἰς τό γενικόν καλόν τοῦ τόπου μας. Καί ἡ πεποίθησίς μας ἀκριβῶς αὐτή περί ὑμῶν ὡς άγνωνῶν πατριωτῶν μας δίδει τό θάρρος νά σᾶς άποστείλωμεν τήν παροῦσαν ἐκκλησίαν και νά σᾶς παρακαλέσωμεν θερμῶς νά προσφέρητε πρόθυμον και γενναίαν τήν εἰσφοράν σας ὑπέρ άποπεράτωσεως τοῦ έργου. Ἐάν μας βοηθήσητε, τό χριστιανικόν αὐτό έργον θά τελειώσῃ ταχύτερον και θά μας δώσητε τήν χαράν, ὅταν μέ τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ τελεσθοῦν τά ἐγκαίνια, νά μνημονεύσωμεν έν ἐπισήμῳ τελετῇ και τών ὀνομάτων ὑμῶν ὡς δωρητῶν και εὐεργετῶν και νά διακηρύξωμεν ὅτι οἱ ἐκ τῆς περιφερείας ταύτης καταγόμενοι Ἕλληνες Μακεδόνες ὁσόνδῃποτε μακράν και ἐάν εὑρίσκωνται δέν λημονοοῦν τήν *Μητέρα Ἑλλάδα*, αλλά άκούουν τήν φωνήν τῆς και σπεύδουσιν νά τήν βοηθήσουν εἰς πᾶν έργον άγαθόν και μάλιστα εἰς έργον πού θά έξυπηρετήσῃ χριστιανικῶς και ἔθνικῶς τήν Ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπί τῆς όποιας και στηρίζονται αἱ ἐλπίδες τοῦ Γένους ἡμῶν.

Ἐν Κοζάνῃ τῇ 15 Ἰουλίου 1956.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΖΑΝΗΣ
40 ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Ἄγγελία γιὰ τὴν ἔναρξι λειτουργίας τοῦ Οἰκοτροφείου

Α Γ Γ Ε Λ Ι Α

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου εὐρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχαρίστον θέσιν ν' ἀναγγείλωμεν διὰ ἀπὸ τὸ νέον Σχολικὸν ἔτος (15 Σεπτεμβρίου 1958) θ' ἀρχίσῃ νὰ λειτουργῇ τὸ **Οἰκοτροφεῖον τοῦ Συλλόγου**, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ παρέχεται στέγη, τροφή καὶ προπαντὸς χριστιανικὴ ἐπίβλεψις ὑπὸ ἐπιστήμονος θεολόγου εἰς μαθητὰς τοῦ προέρχονται κυρίως ἀπὸ τὴν περι-

φέρειαν τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ μάλιστα τοῦ Νομοῦ Κοζάνης.

Ἐπιθυμία τοῦ Συλλόγου ἦτο καὶ εἶνε, ὅπως **ἐντελῶς δωρεὰν** προσφέρωμεν τ' ἀνεπὶ τὸν εἰς τοὺς ἀπόρους μαθητὰς καὶ ἐργαζομένους νέους, οἱ ὅποιοι διακρίνονται διὰ τὴν ἐπίδοσιν εἰς τὰ μαθήματά των καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἥθος καὶ τὴν ἐδιδέξαιαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Σύλλογος δὲν ἔχει οὔτε ἐκκλησιαστικὸν οὔτε κρατικὸν πόρους παρὰ μόνον τὰς μικρὰς εἰσφορὰς τῶν μελῶν του καὶ δὲν δύναται νὰ βραδείῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος διὰ τὸ βῆρος τῆς δαπάνης, διὰ τοῦτο ἔδωκεν, ὅπως ἕκαστος μαθητὴς καταβάλλῃ μηνιαίως 100 δραχμὰς.

Ὅσοι ἐκ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων θέλουσι τὰ τέκνα των τὰ προσληφθῶν ὡς οἰκοτρόφοι εἰς τὸ Οἰκοτροφεῖον τοῦ Συλλόγου πρέπει νὰ τὸ δηλώσωσι ἐγκαιρῶς εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Συλλόγου, ὃ δὲ Σύλλογος, ἀφοῦ συγκαταστήσῃ ἕως τὰς δηλώσεις, θ' ἀποφασίσῃ πόσους θὰ δευρηθῇ νὰ προσλάβῃ ὡς οἰκοτρόφους κατὰ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος 1958 - 1959. Κατὰ τὸ πρῶτον τοῦτο ἔτος τῆς λειτουργίας του θὰ προσημιθῶν μαθηταὶ τῶν τριῶν πρώτων τάξεων τοῦ Γυμνασίου.

Ἐν Κοζάνῃ τῇ 15ῃ Ἰουνίου 1958

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Συλλόγου 40 Μάρτυρες)

Πενήντα χρόνια καρποφόρα

Σπίτι χαρᾶς καὶ πνευματικῆς καλλιέργειας

Μαθηταί τοῦ Οἰκοτροφείου στήν Καρυδίτσα Κοζάνης τήν πρωτομαγιά, μέ μέλη τῶν δύο ἀδελφῶν Συλλόγων («40 Μαρτύρων» καί «Ταβιθάς»).

Οἱ δύο μαγερίσσειες μέ πολλή ἀγάπη ὑπηρετοῦσαν τὸ οἰκοτροφεῖο ἀρρένων.

Στὴν περίοδο ποὺ τὸ Οἰκοτροφεῖο λειτουργοῦσε ὡς θηλέων μαγειρεύαμε μόνες μας.

Στὸ Ἐναγνωστήριό τοῦ Οἰκοτροφείου

Τὸ Οἰκοτροφεῖο πάντοτε ἦταν ἐν ζωῇ. Φιλοξενοῦσε ἄλλοτε μικρότερο καὶ ἄλλοτε μεγαλύτερο ἀριθμὸ κοριτσιῶν.

(Ἀπὸ τὸ 1977, ποὺ παρεδόθη ἀπὸ τὸν Σύλλογο τῶν «40 Μαρτύρων» στὶς κοπέλλες, μέχρι τὶς 4-12-2003, ποὺ ἐκδιώχθηκαν μὲ ἀσφαλιστικὰ μέτρα).

Την περίοδο που ο πόλεμος μεταξύ Σέρβων και Άλβανών στο Κόσοβο ήταν στην χειρότερη φάση, οι δύο μαθήτριες του οικοτροφείου μας και σπουδάστριες των ΤΕΙ (ή Σερβίδα Άλεξάνδρα Στόκιτς) και των ΙΕΚ (ή Άλβανίδα Άλτα Γκίνη) είχαν αγάπη και ειρήνη μεταξύ τους.

Μαθήματα πρώτων βοηθειών από διδάσκουσα του Ε.Ε.Σ. στο Οικοτροφείο μας.

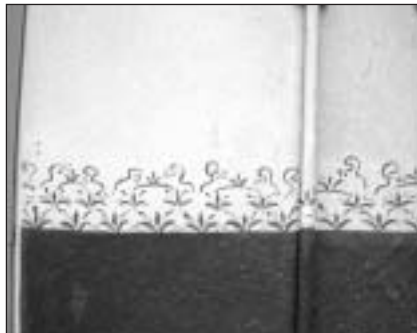
Ό Γέροντας εύλογεί την νεοφώτιστη Αικατερίνα Γκίνη (26-5-2002)

“Όλες οι εργασίες γίνονται με χαρά.

Βάφεται όλο τὸ οἰκοτροφεῖο, ἀπὸ γυναικεία χέρια, μέσα στὸ 2000, ζωγραφίζονται καὶ τὰ περβάζια.

Γιορτές στη μεγάλη σκηνή τῆς αἴθουσας

(Πρὶν τὴν πᾶρρ ὁ Δῆμος Κοζάνης καὶ τὴν μετατρέψῃ σὲ ἀποθήκη).

Στὴ μεγάλη σκηνὴ τῆς αἴθουσας ποὺ μιλοῦσε ὁ π. Αὐγουστίνος γίνονταν γιὰ 50 χρόνια οἱ γιορτὲς τῶν κατηχητικῶν. Τὰ τελευταῖα χρόνια ἔκανε τὶς ἐθνικὲς γιορτὲς τοῦ τὸ Α΄ Γυμνασίῳ Κοζάνης καὶ τὶς θρησκευτικὲς τοῦ τὸ 19ο Νηπιαγωγεῖο τῆς πόλεως.

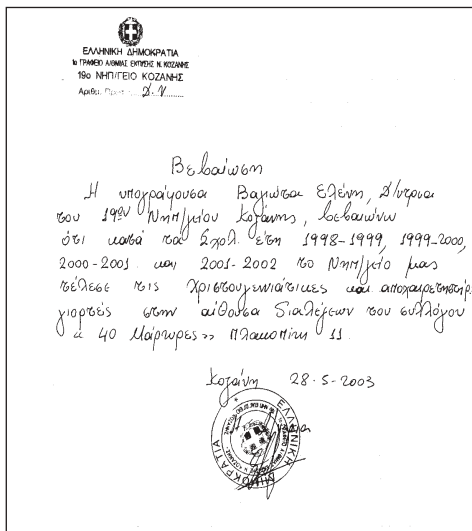
Ἐκ τῶν γιορτῶν τῶν καθηγητικῶν στὴν σκηνὴ τῆς αἴθουσας

Άπο τις γιορτές τοῦ 19ου Νηπιαγωγείου στὴν σκηνὴ τῆς αἴθουσας

Ἡ αἶθουσα προσφέρει ἔργο θρησκευτικό καί ἐθνικό,
σύμφωνα μέ τόν σκοπό τοῦ Συλλόγου

Μία ομάδα παιδιῶν τοῦ κατηχητικοῦ στὴν σκηνὴ πρὶν ὀλοκληρωθῆ ἡ καταστροφὴ τῆς

Τοιχογραφία τῆς σκηνῆς

Ἐπαφὰν νὰ ἀκούονται οἱ χαρούμενες
φωνές τῶν παιδιῶν. Ἡ σκηνὴ ἐκτίσθη
καὶ ἔγινε μιὰ βουβὴ ἀποθήκη.

Έσωτερική άποψη του Οικότροφείου

Άναγνωστήριο

Κουζίνα

Χωριότικο

Γραφείο

Κοιτῶνες Οικοτροφείου

Φωτογραφίες από τὰ κατηχητικά (1943-2003)

ΕΡΓΑΣΙΑ - ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ - ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Τὰ παιδιά τοῦ κατηχητικοῦ βρίσκονταν πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τῶν μεγάλων

Είσοδος ελεύθερα για τὰ παιδιά τοῦ Οικοτροφείου καὶ τοῦ Κατηχητικοῦ (1958-2003)

Καὶ ἓνα ἄλλο ἔργο ἀγάπης στὴν πόλι τῆς Κοζάνης, γιὰ τὸ ὁποῖο ἔρριξε τὸ σπόρο ὁ π. Αὐγουστίνος.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

“ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΜΑΡΤΥΡΕΣ „
(Σωματεῖον ἀνεγνωρισμένον)

ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ἵ π ἔ ρ
ἀνεγέρσεως Γηροκομείου

Κ Ο Ζ Α Ν Η
13 Νοεμβρίου 1960

ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Αισθητή είνε εις τήν πόλιν μας ἡ ἀνάγκη τῆς ταχυτέρας ἀνεγέρσεως καί λειτουργίας ἐνός **ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΥ**.

Γέροντες ἄποροι, ἐγκαταλειμμένοι, στερούμενοι συγγενῶν διέρχονται τὰς ἡμέρας των μέ τήν πικρίαν ὅτι ἡ Χριστιανική Ἑλληνική κοινωμία, τήν ὁποίαν καί αὐτοί ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν ὑπηρετήσαν, τινές δέ ἐξ αὐτῶν καί ὡς στρατιῶται εἰς τὰ πεδία τῶν ἐνδόξων μαχῶν, τῶρα δέν ρίπτει εἰς αὐτούς περὶ τὰς δυσμᾶς τοῦ βίου των οὔτε ἓνα βλέμμα συμπαθείας καί στοργῆς. Τὸ Κράτος καί ἡ Κοινωμία στρέφουν τήν προσοχήν των πρὸς τὰ παιδιά, πρὸς τοὺς νέους καί χάριν αὐτῶν καί Παιδικὸι Σταθμοὶ καί Ὀρφανοτροφεῖα καί Συσσίτια καί Κατασκηνώσεις καί Οἰκοτροφεῖα ἀπόρων μαθητῶν καί ἐργαζομένων νέων ἔχουν ἰδρυθῆ καί λειτουργοῦν ἐν τῇ πόλει μας. Ὁμολογουμένως ἀξίεπαινος εἶνε πῦσα ὑπὲρ τῆς παιδικῆς καί νεανικῆς ἡλικίας κοινωνικὴ φροντίς, διότι τὸ παιδί εἶνε ἡ ἐλπίς, ἡ αὐριανὴ πατρίς. Ἀλλὰ καί διὰ τοὺς γέροντας δέν πρέπει ν' ἀδιαφορήσωμεν. Διότι καί αὐτοὶ εἶνε πλάσματα τοῦ Θεοῦ, μέλη τῆς κοινωμίας ἀδύνατα, πού κάμπτονται κάτω ἀπὸ τὸ βᾶρος τῶν ἐτῶν καί τῶν θλίψεων των καί ἔχουν ἀνάγκην περιθάλψεως. Θὰ τοὺς ἀφήσωμεν ἐγκαταλειμμένους ;

Μόνον εἰς ἐποχὴν παρακμῆς καί ἐξαχρειώσεως τῆς ἀνθρωπίνης κοινωμίας, ὡς συνέβαιεν εἰς τὸν πρὸ Χριστοῦ εἰδωλολατρικὸν κόσμον, οἱ γέροντες ἐγκατελείποντο τελείως καί ἀπίθησκον οἰκτρῶς. Τοιοῦτον οἰκτρὸν θέαμα ἐγκαταλείψεως δέν πρέπει νὰ παρουσιάσῃ ἡ ὡραία πόλις τῆς Κοζάνης, ἡ πρωτεύουσα τῆς Δυτ. Μακεδονίας, ἡ ὁποία χάρις κυρίως εἰς τήν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐστολίσθη μέ ἀρκετὰ εὐαγῆ ἰδρύματα.

Ὁ ἡμέτερος Σύλλογος, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἰδρύθη, εἶχε πάντα κατὰ νοῦν τὴν ἰδρυσιν καί ἐνός **ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΥ**. Πρὸ δύο δὲ περίπου ἐτῶν διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἱεροκήρυκος αὐτοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ὁμιλιῶν ἔρριψε εἰς τὸ κοινὸν τὴν ἰδέαν ταύτην, ἡ ὁποία ἐνθουσιωδῶς ἐγένετο τότε δεκτὴ.

Ἦδη νομίζομεν, ὅτι ἐπέστη ὁ καιρὸς, ἵνα ἐπισημότερον δηλώσωμεν, ὅτι ἀναλαμβάνομεν τὴν προσπάθειαν τῆς ἀνεγέρσεως ἐνός τοιοῦτου εὐαγοῦς ἰδρύματος.

Πρὸς τοῦτο τολμῶμεν ν' ἀπευθυνθῶμεν πρὸς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Κοζάνης καί τῶν περιχώρων ὡς καί τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ὅπως ὅλοι συντρέξουν ἠθικῶς καί ὕλικῶς διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ὡραίου τούτου οὐραίου, νὸ ἴδωμεν, δηλαδὴ, ἐν τῇ πόλει μας **ΟΙΚΟΝ ΕΥΓΗΡΙΑΣ**, ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ ἐγκαταλειμμένον γῆρας θὰ περιθάλπτεται φιλοστόργως καί θὰ τιμᾶται δεόντως.

Πιστεύομεν, ὅτι δύναται τὸ θειρον αὐτὸ νὰ γίνῃ πραγματικότητα. Διότι γνωρίζομεν καλῶς τὸν λαόν μας καὶ βεβαιοῦμεν, ὅτι εἰς τὰ βάθη τῆς λαϊκῆς ψυχῆς ὑπάρχουν ἀποθέματα ἀγάπης, ποῦ δύναται νὰ κάμνη θαύματα, ἀρκεῖ νὰ ἀξιοποιηθῆ. Ἐχομεν πείραν τούτου. Καὶ ὅπως ἐκ τοῦ μηθενός, διὰ προθύμου συνδρομῆς τοῦ λαοῦ ἐδημιουργήθη ἡ **Ἑταία Συσσιτίων**, ἡ ὁποία ἐν τῷ καιρῷ ἀπαισίας κατοχῆς ἔθρεψε χιλιάδας πεινομένων ὅπως ἐκ τοῦ μηθενός πάλιν διὰ τῶν συνδρομῶν καὶ δωρεῶν τοῦ λαοῦ ἀνηγέρθη ἡ **Στέγη τῶν ἀπόρων μαθητῶν καὶ ἐργαζομένων νέων**, ἔτσι καὶ τώρα πιστεύομεν, ὅτι δύναται διὰ τῆς προθύμου συνδρομῆς τοῦ λαοῦ μας ν' ἀνεγερθῆ καὶ τὸ **ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΝ**.

Καὶ πρὸς πρόληψιν παρεξηγήσεως : Ἐπειδὴ δὲν κινούμεθα ἐξ ἐλατηρίων ἐπιδείξεως φιλανθρωπικῆς δράσεως, ἀλλ' ἐπιθυμοῦμεν ζωηρῶς, ἵνα τὸ καλὸν γίνεται ὑπὸ οἰουδήποτε καὶ δι' εὐγενοῦς ἀμίλλης ἐπικτείνηται ὅλον ἐν καὶ περισσότερον πρὸς κάλυψιν τῶν διαφόρων ἀναγκῶν τῆς πασχούσης κοινωρίας, διὰ τοῦτο σὺν τῇ ἀνωτέρῳ δηλώσει, δηλοῦμεν ἐπισήμως καὶ τοῦτο ὅτι, **ἐὰν ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ ἢ τὸ Κράτος ἢ κάποιος ἐκ τῶν πλουσίων ὁμογενῶν ἐσωτερικοῦ ἢ ἐξωτερικοῦ ἀναλαμβάνη ἐξ ὀλοκλήρου ν' ἀνεγείρῃ τὸ ταχύτερον τὸ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΝ Κοζάνης**, ὃ ἡμέτερος Σύλλογος θὰ σκιρτήσῃ ἐκ χαρᾶς, διότι στιβαρώτεραι χεῖρες ἀναλαμβάνουσι τὸ ἔργον, καὶ θ' ἀποσυρθῆ ἐκ τοῦ τομέως τούτου, ἵνα πρὸς ἄλλου τομέα φιλανθρωπίας στρέψῃ τὴν προσοχὴν του. Ἐὰν ὁμως κανεὶς ἐκ τῶν δυναμένων ν' ἀναλάβῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν **τυχετέραν ἀνέγερσιν** τοῦ κτιρίου δὲν κινηθῆ, τότε ὁ Σύλλογος συνεχίζων τὴν γνωστήν εἰς ὅλους φιλανθρωπικὴν του δράσιν, διὰ προαιρετικῶν εἰσφορῶν καὶ δωρεῶν τῶν μελῶν του, τακτικῶν καὶ ἀρωγῶν, ὡς καὶ ὅλων τῶν Κοζανιτῶν Ἑσωτερικοῦ καὶ Ἐξωτερικοῦ, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θὰ βαδίσῃ πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ **ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΥ**.

Ἐν Κοζάνῃ τῆ 13 Νοεμβρίου 1960

ΟΡΘΟΔΟΣΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ
“ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΜΑΡΤΥΡΕΙ,,

Ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος φυλλαδίου τὸ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου ἐκφράζει τὰς θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς ὅλους ἐκείνους, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, οἱ ὅποιοι ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἄλλοι ἐκ τοῦ περισσεύματός των καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ ὑστερήματός των μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας βοηθοῦν τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας ὅπερ μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ὁ Σύλλογος ἐπιτελεῖ ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

* *
*

Πᾶσα ἑκτακτος δωρεὰ ὑπὲρ τῆς ἐπισχύσεως τοῦ ἔργου τοῦ Συλλόγου δεῖν ν' ἀποστέλληται εἰς τὸν κ. Κων)τίνον Γιάντζον Ταμίαν τοῦ Συλλόγου " 40 Μάρτυρες „ – ΚΟΖΑΝΗΝ. –

Δὲν σταματᾶ τὸ ἔργο τοῦ π. Αὐγουστίνου στὴν Κοζάνη μὲ τὸ πέρασμα τῶν 60 ἐτῶν, οὔτε μὲ τὴν κατάληψι τῶν κτηρίων.

Ἔρριξε τὸν κουβᾶ τοῦ θείου λόγου βαθειά, ἔβγαλε νερό, καὶ πότισε τὴν κατάξερη γῆ. Ἔσπειρε θεῖο σπόρο, καὶ τοὺς καρποὺς αὐτῆς τῆς σπορᾶς ἀπήλαυσε ὅλη ἡ πόλι.

Ἐνα δείγμα τῶν οὐράνιων καρπῶν παρουσίασε στὸ κήρυγμά του «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν» ὁ ἴδιος ὁ ἱεροκήρυκας. Κάποια ἄλλα δείγματα τὰ ὁμολογοῦν αὐθόρμητα παιδιὰ, ποὺ τὰ γεύθηκαν. Οἱ ἐκθέσεις καὶ τὰ γράμματα, ποὺ δημοσιεύονται αὐτούσια ἐδῶ, εἶνε ἀψευδεις μάρτυρες.

Ἡ πόλι τῆς Κοζάνης δὲν ξεχνᾶ τοὺς εὐεργέτας της. Καὶ ὁ π. Αὐγουστίνος εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν εὐεργέτης. Τὰ ἱδρύματα ποὺ ὑψώνονται τὸ μαρτυροῦν. Καὶ ὁ πιὸ ἀδιάφορος χριστιανὸς ὑποκλίνεται στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός του. Ἔθρεψε στόματα καὶ δρόσισε καρδιές.

Μία σειρὰ βιβλίων, ποὺ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Γέροντος ἐτοιμάζονται ἀπὸ τὴν ομάδα τῶν κοριτσιῶν τῆς Κοζάνης σὲ συνεργασία μὲ τὶς ἀδελφές τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου καὶ τῆς Ἀδελφότητος «Ἡ Ἀγάπη» Φλωρίνης, θὰ φέρῃ σὲ φῶς νέα ἔργα τοῦ π. Αὐγουστίνου, μὲ τὴν ἀπομαγνητοφώνησι ὁμιλιῶν του, ποὺ θὰ ξεδιψάσουν καὶ θὰ στηρίξουν καὶ τοὺς χριστιανοὺς τῶν ἔσχατων καιρῶν.

Τὸ ἔργο τοῦ π. Αὐγουστίνου στὴν Κοζάνη συνεχίζεται, εἰς πείσμα τῶν ἀθέων. Τὸ πετροβολοῦν, γιατί εἶνε καρποφόρο δένδρο. Ἔθρεψε καὶ θὰ θρέψῃ γενεές γενεῶν, γιατί οἱ καρποὶ του εἶνε οὐράνιοι καὶ θεῖοι.

Ἡ δική μας ἐκδοτικὴ προσπάθεια ξεκίνησε μὲ ἕνα μικρὸ τεῦχος καὶ σὰν μιὰ μικρὴ ἀπολογία, γιὰ νὰ ἐνημερωθῇ ἡ πόλις καὶ νὰ καταγραφῇ τὸ ἔργο, ποὺ ἡ θεία Χάρις ἔκανε στὴν Κοζάνη μὲ τὴν παρουσία τοῦ φλογεροῦ καὶ ταπεινοῦ ἱεροκήρυκα τῆς Κατοχῆς. Σκοπὸς μας εἶνε, ἡ ἐργασία

αὐτὴ νὰ γίνῃ γνωστὴ καὶ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Κοζάνης.

Ἡ πρώτη ὁμιλία τοῦ π. Αὐγουστίνου στὴν αἴθουσα τῶν «40 Μαρτύρων», τὸ 1959, κάνει τὴν ἐμφάνισί της ἐδῶ.

Δὲν συμπεριελήφθη στὴν σειρὰ τῶν βιβλίων «Μιὰ Ζωντανὴ Ἱστορία, ὁ π. Αὐγουστίνος στὴν Κοζάνη», γιατί θὰ κυκλοφοροῦσε σὲ αὐτοτελὲς μικρὸ τεῦχος. Ἡ ἀπομαγνητοφώνησις τοῦ πρώτου αὐτοῦ κηρύγματος τοῦ π. Αὐγουστίνου στὴν αἴθουσα στοιχειοθετήθηκε μὲ αὐτὴ τὴν προοπτική. Ἀλλὰ ἡ συλλογὴ ἄλλων σχετικῶν μαρτυριῶν ἦταν μεγάλη καὶ ἔτσι τὸ ἔργο ξέφυγε ἀπὸ τὸν ἀρχικὸ μας σχεδιασμὸ. Τὸ τεῦχος, ὅταν ὠλοκληρώθηκε, ἔγινε βιβλίον. Ὁ τίτλος καὶ ὁ συγγραφέας ἔμεινε ὁ ἴδιος, μιὰ πού ὅλα στρέφονταν γύρω ἀπὸ τοὺς καρποὺς αὐτοῦ τοῦ κηρύγματος.

Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τὶς εὐχὲς τῶν κεκοιμημένων μελῶν τοῦ Συλλόγου τῶν «40 Μαρτύρων» καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Γέροντος, θὰ συνεχίσουμε τὴν καταγραφή τοῦ θείου αὐτοῦ ἔργου, πού ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἔκανε στὴν Κοζάνη, στὰ βιβλία «Μιὰ Ζωντανὴ Ἱστορία, ὁ π. Αὐγουστίνος στὴν Κοζάνη».

Ὁ Γέροντας εἶνε ἐνήμερος
καὶ εὐλογεῖ τὴν ἐργασία μας.

Περιεχόμενα

Α'. «ΔΟΞΑ ΤΩ ΘΕΩ ΠΑΝΤΩΝ ΕΝΕΚΕΝ»	σελ. 7
Ἡ αἴθουσα τῶν «40 Μαρτύρων»	σελ. 11
Ἀναδρομὴ στὸ παρελθόν	σελ. 13
1ος καρπὸς τοῦ κηρύγματος - ἡ Ἑστία συσσιτίων	σελ. 14
Εἴστε βαθὺ πηγάδι, Κοζανίται!	σελ. 16
Ἡ ἀλήθεια δὲν εἶνε ὕβρις	σελ. 17
Σώθηκα σὰν ἀμαρτωλὸς	σελ. 19
Κοντὰ μου τὰ πτωχαδάκια	σελ. 20
Ὁ φιλέλληνα Βέγγερ	σελ. 20
2ος καρπὸς τοῦ κηρύγματος: ἡ αἴθουσας τῶν «40 Μαρτύρων»	σελ. 21
3ος καρπὸς - ἡ εὐγενὴς ἄμιλλα	σελ. 24
Δὲν ἔβλαψαν οἱ θρησκευτικοὶ σύλλογοι τὸ λαὸ	σελ. 25
Χαρὰ μας εἶνε	σελ. 27
Τέστ, γιὰ νὰ προσέχουν οἱ ἀκροαταὶ	σελ. 28
Σὰς δεῖχνω τὴν κορυφή. Ἔχουμε δρόμο ἀκόμη	σελ. 29
Ἐξασκῶ τὸν ἔλεγχον μέχρι ἐνὸς σημείου	σελ. 29
Πόσα μάζεψε ὁ Χριστός;	σελ. 30
Ποιοὶ τὰ μάζεψαν;	σελ. 31
Πῶς μπήκαν οἱ κλέφτες στὸ μαντρί;	σελ. 32
Ἡ δύναμι τοῦ λόγου καταπληκτικὴ	σελ. 33
Νὰ σταματήσω μέχρις ἐδῶ;	σελ. 34
Δένδρο καρποφόρο ὁ σύλλογος	σελ. 34
Δὲν θὰ σταματήσω ἐδῶ τὴν φιλανθρωπία	σελ. 35
2ος ὄροφος τοῦ Οἰκοτροφείου τῶν «40 Μαρτύρων» καὶ ἀγιογράφησι τῆς αἰθούσης	σελ. 35
Χρειαζονται 150 «πλατανόφυλλα»	σελ. 36
Ἔ, καημένη Κλόνταρη!	σελ. 37
Χαρὰ μου νὰ πεθάνω γιὰ τὶς ιδέες	σελ. 37
Γιατὶ γίνονται τὰ διαζύγια;	σελ. 38

Θὰ σφράγιζα τὰ χαμαιτυπεΐα σὰν τὰ μουλάρια	σελ. 39
Πραγματικὴ νηστεία	σελ. 40
Ἔνα τσὲκ	σελ. 41
Τὸ πρῶτο τσὲκ	σελ. 42
Ἀγάπη στοὺς νέους, ἀγάπη καὶ στοὺς γέροντας	σελ. 42
Συγχωρέστε με καὶ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρέσῃ	σελ. 44

Β'. ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟ «40 ΜΑΡΤΥΡΩΝ»

Ἐκθέσεις - ἐπιστολές - σημειώματα τῶν οἰκοτρόφων 1958-2003	σελ. 45
Σύλλογος τῶν «40 Μαρτύρων»	σελ. 47
Ποιὸς ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Συλλόγου	σελ. 47
Ποιὸς ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου	σελ. 47
Ἄγορὰ οἰκοπέδου	σελ. 47
Ποιά ἢ προσφορὰ τοῦ Οἰκοτροφείου; (Ἐκθέσεις - ἐπιστολές - σημειώματα παιδιῶν 1958 - 2003)	σελ. 49
Τὸ Οἰκοτροφεῖο τῶν «40 Μαρτύρων» καὶ οἱ ὑποψήφιοι κληρονόμοι	σελ. 74
Νέοι κληρονόμοι	σελ. 74
Ψεύτικες καταστάσεις καὶ πλαστογραφημένα πρακτικά	σελ. 75
Πρακτικὸ ἐγγραφῆς 3/511/2000	σελ. 76
Πῶς καταστρέφουν τὸ ἔργο	σελ. 76
Γιατί τὸ καταστρέφουν;	σελ. 76
Λουκέττο στὰ Κατηχητικά	σελ. 77
Τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα	σελ. 81

Γ'. ΕΤΣΙ ΕΠΕΣΕ Ο ΣΠΟΡΟΣ (ἔντυπα-ἀποδείξεις-φωτογραφίες)

Πρώτη αἴθουσα τοῦ Συλλόγου τῶν «40 Μαρτύρων»	σελ. 85
Ὁ π. Αὐγουστίνος παρακολουθεῖ τὴν ἀνέγερσι τοῦ κτηρίου καὶ καθοδηγεῖ τοὺς συνεργάτας	σελ. 88
Διευθύνει τὶς ἐργασίες γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ οἰκοτροφείου καὶ ὀρίζει ὑπεύθυνον τῶν ἐργασιῶν	σελ. 88
Δωρητὴς τοῦ ἔργου	σελ. 89
Ἐκκλησάκι τοῦ Οἰκοτροφείου	σελ. 89
Πῶς ν' ἀντιμετωπίζωμε τὶς δοκιμασίες	σελ. 93
Ἐκκλησι γιὰ τὴν ἀνέγερσι τοῦ Οἰκοτροφείου τῶν «40 Μαρτύρων», στοὺς Ἑλληνας Μακεδόνας τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ	σελ. 97

Ἄγγελια γιὰ τὴν ἔναρξι λειτουργίας τοῦ Οἰκοτροφείου	σελ.100
Πενήντα χρόνια καρποφόρα	σελ.101
Στὸ Ἀναγνωστήριον τοῦ Οἰκοτροφείου	σελ.104
Γιορτὲς στὴν μεγάλη σκηνὴ τῆς αἴθουσας	σελ.107
Ἀπὸ τὶς γιορτὲς τῶν κατηχητικῶν στὴν σκηνὴ τῆς αἴθουσας	σελ.108
Ἀπὸ τὶς γιορτὲς τοῦ 19ου Νηπιαγωγείου στὴν σκηνὴ τῆς αἴθουσας	σελ.109
Ἡ αἴθουσα προσφέρει ἔργο θρησκευτικὸ καὶ ἔθνικόν, σύμφωνα μὲ τὸν σκοπὸ τοῦ Συλλόγου	σελ.110
Φωτογραφίες ἀπὸ τὰ κατηχητικὰ (1943-2003)	σελ.113
Ἔργασια - Ψυχαγωγία - Κατήχησις	σελ.114
Εἴσοδος ἐλευθέρᾳ γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τοῦ Κατηχητικοῦ (1958-2003)	σελ.115
Καὶ ἓνα ἄλλο ἔργο ἀγάπης στὴν πόλι τῆς Κοζάνης, γιὰ τὸ ὅποιο ἔρριξε τὸ σπόρον ὁ π. Αὐγουστίνος	σελ.116
Μία ἔκκλησις	σελ.117
Περιεχόμενα.....	σελ.123

